virtual-project.eu

Alice Broadway

Scânteie

ALICE BROADWAY

Seria: Cărți scrise pe piele

Volumul 2

SCÂNTEIE

Original: [*The Skin Books*] #2
Spark (2018)

Traducere din limba engleză de:
MONICA VLAD

virtual-project.eu

3
TREI

2018

Capitolul unu

O plimbare prin pădure nu e niciodată doar o simplă plimbare prin pădure.

Cel puțin, nu în povești. Un frate și o soră sunt abandonați. O copilă îmbrăcată în roșu o ia pe un drum greșit și se întâlnește cu un lup. O fată frumoasă găsește un castel și o bestie. Pădurea este locul unde se întâmplă magia sau tragedia. Mă întreb care dintre ele va fi povestea mea.

Tot ce știu este că pădurea e rece și miroase a umezeală. Cu fiecare pas pe care-l fac, aud creaturi pitulându-se pe lângă mine și mi-e teamă întruna să nu se furișeze cineva în spatele meu. Nu vreau să fiu aici, însă aici trebuie să merg.

Ce mă va aștepta la sfârșitul călătoriei mele? Un lup? O vrăjitoare? O bestie? Nu mă pot întoarce, pentru că indiferent de cât mă înspăimântă ce mă așteaptă în față, nimic nu este la fel de îngrozitor ca amenințarea de care fug. Există doar un singur loc unde mă pot duce: Featherstone.

Pâcla pădurii îmi amintește de fumul de la ceremonia de cântărire a sufletului tatei. Pășesc prin ea, picioarele alunecându-mi prin noroi, ghetele mele moi adunând frunze și bulgări de pământ, cu fiecare pas simțindu-mi picioarele mai reci. Pot simți mirosul de parcă plămânii păstrează amintiri și mi-aș dori să mă pot întoarce să sting focul. Am crezut că pot să schimb lumea, însă am înrăutățit totul.

Obel a zis că drumul va fi liber, că-mi voi găsi cu ușurință calea. S-a înșelat. Cu fiecare pas, picioarele mele spun *te-ai pierdut, te-ai pierdut, te-ai pierdut.*

Cântecul sufletului și oaselor și pielii mele.

Capitolul doi

Formularea din scrisoare era politicoasă: *o ocazie de a discuta evenimentele recente.* Dar, de fapt, fusesem convocată.

Pe când așteptam în fața biroului său, am zăbovit o clipă pentru a mă liniști. Mi-am așezat mâna pe piept, în locul unde mentorul meu, Obel, îmi tatuase superba imagine a unei ciori. Am devenit o persoană puternică în acea noapte, când mi-am dezvăluit semnul și am rostit numele celor uitați – și știam că de aceea vor să mă vadă. Eram o amenințare: exact ce voiam să fiu.

Nu pentru prima dată, habar n-aveam ce urma să se întâmple.

Primarul Longsight stătea în picioare când am intrat în încăpere, care era mare și încălzită și ticsită de etajere pline cu cărți. Veni pe după birou cu mâna întinsă și, după un timp, i-am strâns-o. Într-o latură a biroului stătea așezată Mel, povestitoarea orașului nostru. Ea nu se ridică în picioare și nici nu vorbi, însă zâmbetul pe care nu și-l putu stăpâni pentru o clipă spunea totul: era încântată că sunt acolo. Mă întrebam dacă îi fusese dor de mine. Am scuturat din cap pentru a-mi limpezi gândurile – trebuia să-mi aduc aminte de trădarea ei, să fiu în gardă.

Primarul Longsight îmi făcu semn cu mâna să mă așez și fu o ușurare pentru mine că între noi se afla biroul mare de lemn – ca întotdeauna, semnele sale erau toate la vedere și toată acea piele îmi dăduse dintotdeauna o senzație de disconfort. Suprafața biroului, acoperită cu piele de culoare grena, era goală cu excepția unui stilou de aur, a unei călimări și a unui teanc de foi groase și nescrise.

Vorbi primul.

— Mă bucur că ai fost de acord să te întâlnești cu mine, domnișoară Flint.

De parcă aș fi avut de ales.

— Cred că ar trebui să vorbim despre micul tău șiretlic de la ceremonia de rostire a numelor, nu-i așa?

Micul șiretlic. De parcă eram un copil neascultător. Am simțit cum îmi iau foc obrajii. Longsight se lăsă pe spate în scaunul său, privind și așteptându-mi răspunsul. Am închis ochii și mi-am amintit de puterea pe care o simțisem în acea noapte. Obel mă liniștise: „Nu ai făcut nimic rău, fetițo. I-ai speriat, atâta tot”.

— Am discutat pe larg despre faptele tale, Leora, zise primarul Longsight, cu o urmă de oftat în glas. Mel te-a prezentat cât de frumos se poate. Ea crede că există încă multe lucruri bune în privința ta.

Ochii săi îi întâlniră pe ai mei și mi-am coborât privirea. Ochii săi: am simțit întotdeauna că văd prea în profunzime.

— Mi-a spus că, probabil, ai fost împinsă prea departe, în opinia ei.

M-am uitat la Mel, dorindu-mi să-i aud vocea, însă ea își ținea pur și simplu ochii fixați în podea, plină de respect în prezența lui.

Îmi doream ca ea să se uite la mine, să se apropie din nou de mine. Mă simțisem atât de onorată s-o am drept mentor; simțisem de parcă mă văzuse așa cum sunt cu adevărat. Și îmi permisesem să mă deschid în fața ei.

Mi-am regăsit glasul.

— V-ați folosit de mine.

Le vorbeam amândurora, însă mă uitam la Longsight.

— M-ați manipulat: mi-ați furnizat suficiente informații cât să fiu marioneta voastră.

Am revăzut totul: sala de judecată, șirurile de prieteni și membri ai familiei, umbrele pâlpâind pe pereți, iar eu stând pur și simplu acolo, privindu-l pe Jack Minnow cum azvârle cartea tatei în flăcări. M-au păcălit să fac toată treaba în locul lor. Să-mi denunț propriul tată, sânge din sângele meu. Să întorc spatele bărbatului care m-a crescut. Mi-am dat seama de acest lucru abia când a fost prea târziu.

— Chiar așa vezi tu lucrurile?

Se aplecă în față, sprijinindu-și coatele de birou.

— Le-am văzut altfel. Am văzut o fată fără trecut remarcabil, care habar n-avea de unde vine. A fost datoria noastră să-ți spunem despre adevărata ta descendență, mai ales pentru că femeia care își zicea mama ta n-a vrut să-ți spună. Și nu numai că te-am lăsat să-ți descoperi întreaga istorie, dar ți-am și oferit un loc în societatea noastră – o ocazie de a sluji comunitatea

noastră, care te protejează de judecata altor cetățeni mai puțin deschiși la minte. Pentru că am știut că nu toată lumea ar fi atât de tolerantă în privința… neînsemnării tale.

Neînsemnarea mea. Iată, o spusese. Îmi fusese ascunsă atâta timp, încât părea tot nouă și nepotrivită, ca o gheată pe care trebuia s-o vâr cu forța. Femeia despre care credeam că e mama mea nu e de fapt. Mama mea naturală fusese o neînsemnată și am sângele ei în vene; ea există în celulele mele și mă face să fiu *nu suficient de.* Sunt însemnată, da, însă inima mea este pe jumătate neînsemnată. Sunt neînsemnată, însă sunt acoperită de cerneală. Nu prea sunt niciuna, nici alta, nu prea sunt nimic. Iar în Saintstone nimic n-ar putea fi mai periculos decât asta.

De altfel, Longsight avea dreptate. Nimeni nu fusese dispus să-mi spună adevărul – nici mama, nici Obel, nici părinții lui Verity, Julia și Simon. Până și Oscar, băiatul de care crezusem că mă îndrăgostisem, știa mai multe despre viața mea decât știam eu. Nu l-am mai văzut ca să stăm de vorbă de când îmi dăduse ce mai rămăsese din pielea tatei – bucata pe care el o salvase din foc. Ne-am rănit reciproc, ne-am pierdut încrederea unul în celălalt. El nu mai este în viața mea, însă e mai mereu în gândurile mele.

Numai Longsight îmi dăduse informații. Și acum, nu știam ce să fac cu ele.

Îmi întrerupse gândurile.

— Pot doar să-mi imaginez ce ți-a trecut prin minte – lucrurile care te-au făcut să simți că ar trebui să te însemnezi în acest fel.

Își aruncă ochii spre gâtul meu, acolo unde se zăresc aripile ciorii pe care mi-a tatuat-o Obel.

— Mi se pare că am avut așteptări prea mari de la tine.

Nu știa. Nu știa că trupul meu mi-a dat cioara, înainte ca prima picătură de cerneală să fie vărsată. Că visele în legătură cu cioara, pe care le avusesem, au început treptat să ia formă pe pielea mea. Că acele semne purpurii și roz s-au răsucit de pe pieptul meu ca prin magie, până ce am înțeles mesajul lor. Că mă dusesem singură la Obel și îi cerusem să-mi statornicească acel mesaj în cerneală.

Nu-i voi lăsa să mă sperie.

— Am făcut greșeli, Leora, în privința ta. Știu asta acum.

Se uită lung în jos.

— Mel este pătimașă, la fel și Jack Minnow. Însă, împreună cu acea patimă, vine și... ei bine, hai să spunem doar că uneori patima ne poate orbi.

Mel se foi pe scaun și i-am simțit stânjeneala. De ce n-a spus nimic? Mel *este* vocea ei – are autoritate datorită poveștilor pe care le spune, care sunt cheia a tot ceea ce credem și facem în Saintstone, și totuși stătea acolo, sfioasă și tăcută. Nu-mi plăcea acest lucru. Nu aveam încredere în acest lucru.

— Ei regretă profund dacă te-au rănit în vreun fel.

Am tresărit; era o minciună atât de evidentă. Nu mi-l puteam închipui pe Minnow regretând vreo durere pe care o provocase.

— Nu suntem *răi,* Leora.

Îmi zâmbi din colțul buzelor.

— Acesta nu este un basm. Ei – *noi* – credeam că ai putea să ne ajuți să aducem chiar mai multă pace și stabilitate în comunitatea noastră. Cine altcineva mai este ca tine? Deopotrivă neînsemnată și însemnată: una de-a noastră – una dintre cei loiali, în ciuda sângelui tău rebel.

Am scuturat din cap și Longsight se aplecă în față.

— Oh, Leora, nu-l irosi. Gândul că un bărbat însemnat s-a culcat cu o neînsemnată –

Se cutremură.

— Și totuși, din acea uniune denaturată a ieșit ceva bun. Tu reprezinți posibilitatea, speranța – o neînsemnată care s-a întors pe calea cea bună. Știu bine ce ar spune Mel: ea te-ar vrea ca un fel de emblemă a păcii – o unire a lui Moriah cu sora sa, Vrăjitoarea Albă. Nu sunt atât de naiv.

Se uită la Mel, al cărei chip rămase impasibil.

— Nu există cale de mijloc. Mă găsesc într-o ipostază dezagreabilă. Proiectul de lege privind strămutarea a funcționat bine, pentru o vreme. Noi, cele două comunități, am trăit separat și pașnic. A fost un armistițiu dificil, recunosc, însă a fost, fără doar și poate, un armistițiu. Dar neînsemnații mi-au tot forțat răbdarea, încălcând și nesocotind termenii generoși ai înțelegerii noastre. Nu pot sta deoparte și nu pot permite ca oamenii mei să fie arși și jefuiți și umiliți de niște neînsemnați. Un tratat respectat doar de o singură parte nu are valoare. Ei nu vor să asculte de vorbă bună. Neînsemnații trebuie și vor fi distruși; acum știu acest lucru. Poporul tău are nevoie de tine.

Și atunci am simțit, în sfârșit, apăsarea teribilă a tuturor lucrurilor pe care le făcusem. Întorsesem spatele comunității mele, șansei mele de a lucra și de a evolua și de a fi fericită, cum am crezut întotdeauna că voi face. Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să fiu desenatoare, să învăț și să studiez.

— N-am avut încotro, am încercat să explic și m-am întrebat dacă e adevărat. Sau, cel puțin, opțiunile îmi erau limitate. Fie lucram pentru voi, fie eram o proscrisă, o uitată.

Mi-am ridicat bărbia.

— Și dacă aia ar fi fost alegerea mea, aș fi fost o proscrisă.

— Aia n-a fost niciodată singura ta opțiune.

Longsight zâmbi trist, de parcă eram un copil neascultător.

Dar dacă, îmi șopti o voce mică, *dacă sunt doar un copil prostuț, atunci de ce încă le pasă de mine atât de mult?*

Mi-am îndepărtat părul ciufulit de pe față și l-am privit drept în ochi.

— Sunt oare neînsemnații o amenințare atât de mare? am întrebat.

Urmă o pauză și, în ciuda căldurii din cameră, am simțit cum mi se face pielea de găină pe brațe.

— O amenințare mai mare decât bănuiești, Leora, zise în cele din urmă cu blândețe.

Am înghițit cu greutate.

— De fapt, ce vreți?

El oftă.

— Ceea ce *vreau* eu, Leora, este ca în această comunitate să fie pace, iar oamenii pe care-i conduc și pe care-i iubesc să nu simtă că le e amenințată siguranța.

Oare ne iubește? mă întrebam. Sau oare îi place doar ceea ce ne poate determina să facem?

— Mica scânteie de revoltă a unei fete poate curând să devină o vâlvătaie: din cauza actului tău impulsiv, o întreagă comunitate a ajuns să se îndoiască de ceea ce a știut dintotdeauna că e adevărat. Ești o neînsemnată care a putut fi însemnată. Tatăl tău a fost uitat – și, cu toate astea, ne-ai obligat să ne aducem aminte. Ai sădit semințele îndoielii. Ceea ce vreau este ca tu să repari această fisură, nu s-o adâncești și mai mult. Și pentru asta avem nevoie de tine. O, da!

Văzu că deschid gura să vorbesc și ridică glasul.

— *Trebuie* să fii tu. Oamenii sunt cu ochii pe tine pentru a-ți vedea următoarea mișcare. Vreau să fii alături de comunitatea ta și să-ți ajuți prietenii și familia arătând loialitate conducătorilor tăi, căindu-te pentru fapta ta rebelă și egoistă și dându-ne voie să fim din nou uniți în timp ce susținem valorile și unitatea noastră. Și știu exact în ce fel îți poți arăta căința.

Vina veni mult mai ușor decât furia. Fără voia mea, am simțit greutatea pe umeri. Undele de șoc pe care le trimisesem în mica mea lume, prietenilor și familiei.

Studiindu-mi chipul, primarul Longsight continuă:

— Vreau să mergi în Featherstone.

Cuvintele sale n-aveau nicio noimă.

— În Featherstone.

Vocea îmi suna straniu.

— Dd-de ce să merg acolo?

— Vei merge acolo pentru că răbdarea mea a ajuns la capăt. Pentru că toleranța mea mult încercată în privința neînsemnaților – în privința violenței și a perturbării – s-a epuizat. Iar acum îi voi distruge și pentru asta am nevoie de tine.

Schiță un ușor zâmbet.

— Vei trăi printre neînsemnați. Vei vedea cu ochii tăi cum sunt ei cu adevărat. Îmi vei spune ce pun ei la cale. Și când va veni vremea, iar ei te acceptă cu adevărat ca fiind una de-a lor, te vei întoarce împotriva lor. Știm unele lucruri despre neînsemnați și bănuim multe altele. Lucrul de care mă tem este că sunt mai periculoși decât ne-am dat noi seama. Că Jack Minnow are dreptate și că, permițându-le să trăiască, am rămas descoperiți în fața unui teribil atac. Că e posibil să fie nevoie să-i înfruntăm mai devreme, și nu mai târziu. Oamenii de aici nu vor acel război; ei s-au învățat cu pacea.

Zâmbetul său era mărinimos, însă în spatele acestuia se simțea o voință de oțel.

— Am nevoie de dovezi – ceva care va ridica moralul oamenilor noștri, o cauză pentru care să fim uniți în luptă. Crede-mă, Leora – *am fost* răbdător; dacă era după Jack Minnow, i-am fi scos deja din ascunzătoare, ca pe niște paraziți ce sunt.

Vocea mea, când îmi reveni, nu fu altceva decât un croncănit.

— Am de ales? am șoptit. Îmi cereți să-i distrug.

Spre surprinderea mea, Mel fu cea care vorbi.

— Dar tu chiar ai de ales, draga mea.

Luă o gură de aer, parcă pentru a-și revendica locul, osatura sa minunat de cuprinzătoare încadrându-i pe deplin silueta.

— Și, ca lideri ai tăi, și noi avem de ales.

Longsight se lăsă pe spate și oftă, însă îi permise să continue cu o fluturare a mâinii.

Vocea ei era ca sunetul unui violoncel – durere și speranță îmbinându-se.

— Leora, ți-ai dat seama până acum că ești specială.

Chipul îmi rămăsese fixat într-o încruntare – nu știam nicidecum asta – însă ea continuă să zâmbească și, la fel ca înainte, am văzut dragoste în acel zâmbet. Credință.

— Și nu doar datorită situației tale unice atât ca neînsemnată, cât și ca însemnată, ci datorită curajului tău.

Ușoara ei încuviințare din cap, în timp ce vorbea, îmi amintea de faptul că vorbele ei îmi dăduseră viață, atunci când fusese îndrumătoarea mea. Trebuie să-mi protejez inima.

— Ai zel și spirit așa cum n-am mai văzut la nimeni altcineva. De aceea, greșeala ta a durut atât de tare – te-am speriat, am forțat prea mult lucrurile și îmi asum întreaga răspundere pentru actul tău de blasfemie de la ceremonia de rostire a numelor.

Am închis ochii. A fost victorie, nu apostazie? Rostind numele celor uitați și incluzându-le printre cei vrednici, mi-am asumat rolul judecătorului. Am vorbit în numele strămoșilor noștri, al conducătorilor noștri, al comunității noastre.

— Există căi de a anula trecutul.

Vocea ei era joasă și tenebroasă. Trebuie să fi știut că vorbele sale erau la fel de eretice precum faptele mele și totuși, îndrăznea să le rostească în fața lui Longsight.

— După cum stau lucrurile, ai comis o infracțiune destul de mare pentru ca noi să te denunțăm, pentru ca membrii comunității să solicite judecarea ta. Știi care e prețul pentru acest lucru.

M-am cutremurat în timp ce-mi aminteam cum Connor Drew, tatăl lui Oscar, fusese tatuat cu semnul ciorii în fața mulțimii din piață. Însemnat ca uitat. Întregul meu univers s-a răsturnat în acea zi.

— Însă există mai multă clemență în Saintstone decât pari să-ți dai seama.

Privi spre Longsight, care ridică o sprânceană și ea se ridică în picioare.

— Există o cale de a îndrepta toate aceste lucruri. Și *tu* ești singura persoană care o poate face. Tu, noua noastră Moriah.

Am rămas cu gura căscată, nu m-am putut stăpâni. Chiar dacă Longsight nu știa, era oare posibil ca ea să știe că semnele mele vin din interior, la fel ca ale lui Moriah – sora frumoasă din povești? Ea se apropie încetișor, astfel încât să-i pot vedea semnele ce-i învăluiau trupul. Ea este cartea noastră sfântă; vocea și pielea ei spun poveștile comunității noastre: istoria noastră. Ea trăiește și respiră credințele noastre.

— Pentru ca această fisură să se închidă, avem nevoie de o punte de legătură.

Era destul de aproape ca să simt mirosul uleiului parfumat utilizat pentru a-și menține pielea catifelată și frumoasă.

— Neînsemnații dețin multe secrete și trebuie să le știm. Știm că fură de la noi. Știm că în ultimul timp au făcut lucruri și mai rele. Știm că încearcă să ne slăbească puterile și că pândesc momentul potrivit, așteptând să atace, însă nu știm când.

Ochii îi erau blânzi și plini de compasiune.

— Încă nu știm cum să restabilim pacea.

Atunci mi-am ridicat ochii mai întâi spre chipul lui Mel și apoi spre Longsight, a cărui gură se contractă la auzul cuvântului pace. Mi se părea nerăbdător, vorace.

Mel continuă.

— Visez la o vreme când neînsemnații și însemnații să poată fi din nou una și aceeași persoană. Pentru a face asta, trebuie să avem compasiune, Leora.

M-am uitat la ea. Nu știam încotro se îndreaptă conversația. L-am auzit pe Longsight oftând.

— Ei ne-au furat poveștile. Le iau și le degenerează pe fiecare, transformându-le în otravă, zăpăcind mințile celor care le ascultă. Neînsemnații, așa cum îi numim noi, nu sunt răi, nu toți. Marea lor majoritate sunt păcăliți. Trebuie să se întoarcă pe calea cea dreaptă. Trebuie să audă adevărul.

Am văzut atunci că Mel era toată numai credință. Credea în adevăr și în faptul că acesta ne poate salva pe toți.

M-am uitat la primarul Longsight, care părea profund stânjenit. Dacă Mel n-ar fi atât de importantă pentru comunitatea și stilul nostru de viață, presupun că i-ar fi închis

gura până acum. Mă întrebam: ce îl motiva pe el? În spatele acelei măști de compasiune, este mânat de strategie. Oare îi pasă de poveștile noastre sau vrea să-i distrugă pe neînsemnați o dată pentru totdeauna?

Sunt o punte de legătură sau o armă?

— Există o poveste foarte, foarte *veche.*

Tonul lui Mel era mieros, irezistibil.

— O poveste pe care n-ai văzut-o pe pielea mea. Povestea spune că într-o zi cele două surori se vor reuni și vor aduce pacea.

Făcu o pauză, lăsând ca această nouă idee să sălășluiască în sufletul meu.

— Există doar două căi prin care acest lucru se poate întâmpla, draga mea. Prin dragoste sau prin violență, neînsemnații trebuie să se căiască.

L-am observat pe primarul Longsight înghițind ca și cum visul său de distrugere era ceva delicios. Ceva după care tânjea. Mel îi aruncă și ea o privire și, pentru o clipă, am crezut că s-a cutremurat.

— Leora, zise ea cu voce scăzută. Sper din tot sufletul că îi putem aduce înapoi pe calea adevărului prin dragoste și nu prin violență.

— Tu crezi că, dacă noi îi convingem de adevăr, ei se vor întoarce – și se vor însemna?

— Pot doar spera acest lucru, Leora. Pot doar să mă rog pentru acest lucru.

Ea se așeză din nou.

— Nu poți crede că noi ne bucurăm de ignoranța lor: poate că bâjbâie prin întuneric, însă sufletele lor pierdute sunt totuși suflete.

Acelea erau cuvinte periculoase și primarul Longsight se ridică în picioare, dregându-și glasul și întrerupând șirul vorbelor lui Mel.

Se așeză în fața lui Mel și mă făcu să mă concentrez din nou asupra trupului său elegant însemnat și a chipului său serios.

— Noi credem că dacă mergi să cauți adăpost, ei te vor accepta. Nimeni altcineva n-ar putea face asta. Aceasta este singura cale prin care noi putem să le aflăm secretele și să ne protejăm oamenii.

Vocea lui era dulce ca mierea.

— Noi n-am văzut niciodată războiul, tu și cu mine.

Longsight înconjură camera.

— Suntem norocoși. Citim despre aceste lucruri, despre moarte și distrugere, ca și cum ar fi simple povești. Devenim imuni la oroare pentru că o vedem doar în paginile cărților. Suntem atât de obișnuiți cu pacea, încât nu ne putem închipui nimic care să ne zdruncine stilul de viață, însă ține minte ce-ți spun: se apropie războiul. Dacă lăsăm lucrurile așa cum sunt – îi lăsăm pe neînsemnați așa cum sunt – chemăm propria distrugere. Leora, noi îi protejăm pe oamenii din Saintstone de tot ce este mai rău. Nu vrem ca ei să trăiască în teamă. Câți copii de-ai noștri trebuie să dispară, câte vite sau recolte de-ale noastre trebuie să fie rase de pe fața pământului, înainte de a lupta împotriva lor? Lor le place să ucidă și devin tot mai îndrăzneți.

Poveștile moralizatoare ale copilăriei mele prind viață.

— Știm, bineînțeles că știm, unii de-ai noștri le oferă ajutor și sprijin. Bănuim noi care sunt unii dintre acei oameni.

Mi-am îndepărtat privirea, gândindu-mă la tata, la Connor Drew, la Obel. La Oscar.

— Sunt îndrumați greșit, însă – aruncă el o privire înspre Mel – unii dintre noi cred că pot fi mântuiți. Nu trebuie să fie pedepsiți, nu și dacă tu ne poți ajuta.

— Și dacă vreau să rămân aici? am întrebat.

— Să rămâi aici nu este o opțiune în momentul de față, Leora.

Primarul Longsight îndreptă foaia de hârtie de pe biroul său și își mută stiloul un milimetru, în așa fel încât acestea să fie perfect aliniate.

— Tu ne-ai întors spatele în acea noapte. Nu fi atât de șocată – ce altceva ai făcut în acea noapte la ceremonia de rostire a numelor? Ei bine, ce-ai zice să faci ceva care chiar să-i ajute pe cei pe care pretinzi că-i iubești? Mergi în Featherstone și așteaptă până ce un mesager te contactează. Spune-le tot ce știi. E o sarcină ușoară.

— Mă îndepărtați de tot ceea ce știu. Nici măcar nu știu unde este Featherstone.

Vocea mea se sparse ca a unui copil gata să plângă și am înghițit în sec.

— Am sacrificat atât de multe.

— Ah.

Privirea lui era plină de compasiune.

— Însă nu totul.

Croindu-mi drum prin pădure, aproape că mă aștept să văd coliba mică, cea din povestea surorilor. Trăiseră acolo atât de fericite până ce bunul lor tată murise. Bineînțeles, sora *noastră* – cea bună, Moriah – se dusese să devină prințesă. Niște semne frumoase îi apăruseră pe piele, care dovedeau puritatea sufletului său. Cealaltă soră, neînsemnata – Vrăjitoarea Albă – fusese cea izgonită în pădure.

Simt că niște ochi îmi urmăresc pașii, însă când mă întorc, nu-i nimeni.

* * *

După întâlnirea cu Longsight, l-am găsit pe Obel în atelierul său.

— Deci ai scăpat vie de acolo, zise el în glumă și ochii săi mă scrutară cu atenție.

Ochii lui de un albastru-cenușiu pot îngrozi ucenicii și totuși se uită la clienți cu atâta bunătate! Își trecu o mână prin părul castaniu, pe care îl lăsase să mai crească puțin de la prima noastră întâlnire.

— Și neînsemnată. A trebuit să te prosternezi?

N-am știut ce să-i spun.

— Era și Mel acolo. Au zis că ar trebui să încerc să... *accept* ceea ce sunt.

— Bine.

Ochii aceia care mă priveau nu scoteau nimic la iveală.

— Și?

— Și că ar trebui să încerc să lucrez cu ei.

— Să lucrezi cu ei ca să faci ce anume?

Mi-am îndepărtat privirea.

— El crede că ar trebui să merg în Featherstone.

— Ah, zise Obel. Și ce să faci acolo?

Cum nu spuneam nimic, a oftat.

— Leora, nu mai ești persoana pe care am văzut-o în dimineața asta, cea care era *furioasă* și atât de sigură că n-o să-i lase să câștige.

Am ridicat din umeri pur și simplu.

— Nu trebuie să mă asculți pe mine. Nu-mi datorezi nimic. Însă crede un singur lucru. Mi-am petrecut întreaga viață ascultând diverse versiuni ale aceleiași povești. Mi-am petrecut

întreaga viață, ca tine, spunându-mi-se ceea ce să cred. Și știu asta. Acești oameni sunt *buni* la a spune o poveste. Le-ai spus-o pe a ta? Le-ai spus că semnele tale ți-au apărut singure?

Mă privi în timp ce scuturam încet din cap.

— Dacă nu știu, atunci bănuiesc. Cred că știu cât de puternică ești și vor să rămâi slabă. Oamenii de la putere nu ajung acolo pentru că sunt îngrozitor de răi, ajung acolo pentru că sunt îngrozitor de buni – buni în a convinge pe toată lumea, buni în a răstălmăci cuvintele și în a-i face pe oameni să fie de acord cu ei chiar și dacă nu sunt.

— Bine! am strigat și izbucnirea din vocea mea ne surprinse pe amândoi. Ce ai vrea să fac? Nu pot rămâne aici…

Vocea mi se pierdu într-un suspin obosit.

— Ce sugerezi?

Urmă o pauză și apoi Obel își împinse scaunul în spate.

— Ceai, zise el încetișor. Ceai este ceea ce sugerez.

M-am frecat obosită pe frunte în timp ce el prepara ceaiul. Puse o cană aburindă în fața mea și luă o înghițitură dintr-a sa.

— Atunci nu rămâne, zise în cele din urmă. Longsight are dreptate; cineva trebuie să meargă în Featherstone.

Am râs. Chestia asta trebuie să fie amuzantă, pentru că dacă nu e, atunci este disperată.

— *Tu* crezi că ar trebui să mă duc în Featherstone?

— Da, cred.

Se opri și se uită la mine, se uită cu adevărat la mine.

— Nu cred că Longsight te poate obliga să faci ceva ce tu nu vrei să faci. Tu nu ești spioană, fetițo. Însă cred că trebuie să vezi de unde provii. Mi-ai spus că îți pui întrebări în legătură cu mama ta naturală.

Mi-am îndepărtat privirea. Mă gândesc la ea în fiecare zi. Obel continuă.

— Cred că trebuie să vezi asta, în ciuda a tot ceea ce ai ajuns să crezi și, în ciuda tuturor defectelor lor, neînsemnații nu sunt monștri din legende. Ei sunt poporul tău și tu ai nevoie de ei – și ei au nevoie de tine acum. Cineva trebuie să-i prevină de amenințarea venită din Saintstone. Și dând impresia că faci ceea ce îți cere Longsight, vei fi în siguranță – pentru moment. Se apropie un război și tu vei juca un rol vital în el. Este foarte important să rămâi în siguranță.

Tonul lui – sugestia că vreau acest rol, că mă voi sacrifica pentru o cauză pe care n-o înțeleg – mă făcu să mi se ridice părul pe ceafă.

— E poporul *tău,* nu al meu. Tu ai crescut acolo: tu să te duci.

Aveam falca încleștată și cuvintele păreau retezate. El oftă.

— Neînsemnații sunt la fel de încăpățânați și refractari la schimbare precum cei din Saintstone. Nu mă vor asculta pe mine.

Obel nu mi-a spus niciodată de ce a plecat de acasă. Tocmai deschideam gura să-l întreb, când se auzi un zgomot pe aleea de afară.

Obel ridică privirea.

— Ciudat, nu am programări în după-amiaza asta.

Ne-am ridicat amândoi în picioare și atunci am auzit trosnitura în ușă, suficient de tare pentru a ne face să sărim amândoi în picioare.

Își duse un deget la buze.

— Cine este? strigă Obel cu calm.

— Whitworth! E ziua ta norocoasă.

Ochii ni se întâlniră, ai lui Obel măriți de uimire și – oare frică? Cunoșteam acea voce.

Jack Minnow.

— Du-te, Leora, șopti Obel. Dulapul din prăvălie – repede. Indiferent ce se întâmplă, stai acolo. Bine? *Indiferent* ce se întâmplă.

Am închis ușa magaziei în urma mea și m-am așezat pe podea, cu genunchii la piept.

Jack Minnow. Îmi aminteam că îi tatuasem o bufniță pe umăr. Îmi aminteam că semnele lui țipau la mine. Îmi aminteam frica de parcă era tot ce aveam să mai simt vreodată. Mă puteam îneca în acest sentiment, mă puteam sufoca sub greutatea sa zdrobitoare și apăsătoare.

Sunetul răsuflării mele se auzea ca tunetul în urechile mele. M-am calmat singură.

L-am auzit pe Obel deschizând încuietorile și apoi am auzit scârțâitul ușii, după aceea cum picioarele lui Minnow, încălțate cu ghete, traversau podeaua.

— Jack Minnow.

Tonul vocii lui Obel era sacadat.

— Aveați programare?

— Nu, nu aveam, Whitworth.

Vocea lui Minnow era plăcută, prietenoasă.

— Însă am venit s-o văd pe ucenica ta, Leora. Știu că a avut o întâlnire cu primarul în dimineața asta și voiam să am cu ea o mică discuție ulterioară. N-am nevoie de un semn în momentul de față. Treaba pe care mi-a făcut-o Leora este excelentă, bineînțeles. Însă a avut un profesor excepțional.

— Sunteți prea generos, zise Obel încetișor. Mi-e teamă că nu știu când se va întoarce Leora.

— Chiar sunteți expert în păsări, nu-i așa, domnule Whitworth?

Se lăsă tăcerea.

I-am *simțit* pașii mai mult decât i-am auzit. Mi-am ținut răsuflarea. Era lângă ușă, pe partea cealaltă. Îl puteam simți.

Dinspre ușă răzbătură sunete. Nu se auzi un ciocănit sau o bătaie, ci o izbitură cu articulațiile degetelor și hârșâitul încet al unei unghii pe toată lățimea ușii de lemn. O zgârietură, o tăietură, un avertisment sinistru.

Nu putea ști că sunt acolo, nu-i așa? Însă aveam sentimentul clar că știe. Voia să știu că știe; voia să aud și să ascult.

— Ai tatuat o fată tânără și ușor de impresionat cu un semn incendiar. Care ar fi pedeapsa pentru asta, ai idee?

— N-a fost un semn oficial, îl întrerupse Obel. Acela ar fi pe scalp. Nu există reguli în legătură cu alegerea acelui semn oriunde altundeva pe corp.

— Ah, litera legii. Nu te știam așa un pedant, Obel. Bineînțeles, a fost alegerea ei, presupun.

Urmă o pauză.

— Ea l-a *ales,* nu-i așa? continuă Minnow. Nu a fost… convinsă? Ascultă de tine, Whitworth. Poate chiar te idolatrizează. Ar vrea să-ți calce pe urme în chestia asta…

Voiam să țâșnesc pe ușă și să-i spun că fusese decizia mea, alegerea trupului meu, însă n-am făcut-o. Am făcut ce îmi spusese Obel și m-am ghemuit tremurând pe podea. Toate simțurile mi s-au ascuțit, asemenea unei mici creaturi care se ascunde de un prădător.

— Poți da vina pe mine dacă dorești, zise Obel domol. Eu o pregătesc. Am influență asupra ei, ai dreptate. Însă a fost ideea ei – în întregime libera sa alegere.

Am auzit ceva de ceramică spărgându-se de podea și sunetul unor stropi: una dintre cănile noastre.

— Las-o.

Minnow vorbi cu un mârâit viclean, care îmi îngheță sângele în vine.

— E ciudat, Obel. Mă uit la cerneala de pe trupul tău și îmi spune cât de nobil ești, cât de bun. Cerneala nu minte niciodată. Însă știu că la tine minte. Știu că e adevăr sub pielea ta și am de gând să aflu care este acesta.

— Citește-mă atunci, Minnow, zise Obel și vocea lui era plină de sarcasm. Controlează-mă, examinează-mi inima. Vezi dacă e ceva impur la mine.

Slobozi un râset amar.

— N-am nimic de ascuns.

Se auzi un scrâșnet în timp ce Minnow păși pe resturile de cană, cioburile scrâșnind pe plăcile de ardezie, piatră peste piatră.

— Altă dată, poate.

Făcu o pauză.

— Ei bine, ar trebui să plec, Whitworth. Se pare că Leora nu se mai întoarce azi.

Eram sigură că vocea lui se aude mai tare acum, îndreptată către dulap și către mine.

— Poate ai putea, totuși, să-i transmiți un mesaj?

— Bineînțeles.

— La cât de convingător este primarul nostru, mă întreb dacă nu cumva, uneori, este puțin cam naiv.

M-am apropiat mai tare de ușă, surprinsă că ei ar putea vorbi în felul acesta despre Longsight.

— Primarul crede în puterea sa – crede că a te supune regulilor sale e un lucru care vine în mod automat. Însă eu știu că rebelii au nevoie de ceva… *mai mult* pentru a-i determina să se supună poruncii sale. Spune-i Leorei că trebuie să arate recunoștință și că nu mai putem aștepta. Eu – *noi* ne așteptăm la loialitate.

Tonul său era ca de oțel.

— Spune-i – și spune-i clar – că dacă nu ești cu noi, ești împotriva noastră. Va merge în Featherstone și va face ceea ce i se spune sau prietenii ei de aici vor suferi. Persoana ei de legătură o va contacta de îndată ce ajunge acolo.

Făcu o pauză.

— Ți-ai terminat ceaiul? întrebă Minnow încetișor și am auzit zgomotul ușor al unei căni care era ridicată, cana lui Obel. Și apoi…

O bufnitură surdă. O plesnitură. Un strigăt de durere – nu, de *agonie* – din partea lui Obel.

Și apoi un sunet întrerupt doar de un geamăt stins:

— Transmite mesajul, Whitworth. Pentru binele tău.

Niște pași străbătură încăperea. Ușa se deschise cu ușurință și se trânti cu putere.

Un minut de tăcere, apoi Obel strigă:

— A plecat.

Am ieșit din dulapul prăvăliei, ametită și tremurând. Era mai rău decât ceea ce crease imaginația mea. Obel își strângea mâna dreaptă cu cea stângă. Un hematom mare și purpuriu se formase deja în jurul tăieturii care sângera; degetele îi erau moi și păreau să cadă în niște unghiuri ciudate și neobișnuite.

— A rupt-o, zise Obel cu vocea tulburată și, pentru prima oară, speriată. Mâna. E ruptă.

Am întins mâna și i-am atins-o. El încercă să-și miște degetele și am simțit cum bucățile de os se frecau unele de altele. Os pe os.

Un desenator nu este nimic fără mâna sa.

Broboane de transpirație sau lacrimi picurau de pe chipul lui Obel, în timp ce se uita fix la mine.

— A venit timpul, Leora.

Capitolul trei

Picioarele îmi sunt reci și ude, șosetele leoarcă. Am mers timp de două zile, iar aceasta este a treia. Mi-au mai rămas doar rucsacul, pașii, pădurea și pâcla.

Am plecat de acasă la asfințit: mama trebuia să-i spună lui Longsight că acceptasem oferta lui și Obel mi-a dat o scrisoare de prezentare, plus niște instrucțiuni verbale cum să găsesc drumul – „până la un punct”, zisese el. Mi-a vârât cheia de la atelier în palmă și m-a învăluit într-o îmbrățișare neașteptată.

— Vei ști ce trebuie să faci când va veni momentul, mi-a spus. Îți făgăduiesc.

M-a ținut pentru o scurtă vreme la o lungime de brațde el.

— Noroc în Featherstone, Leora. Sunt oameni buni, însă sunt mai buni la a privi în interior decât în exterior la lume.

Slobozi un oftat trist.

— Poate de aceea au nevoie de tine.

Nu vreau să-mi amintesc lacrimile mamei. Chipul ei alb și speriat. Voia să merg acolo; chiar mi-a făcut bagajul.

— Fă ce trebuie să faci pentru a rămâne în siguranță, mi-a șoptit în păr.

* * *

Pădurea era întunecată de când sosisem, un întuneric nu atât de dens atunci când răsare soarele, cu toate că e toată numai umbră și umbre. Însă acum, ceața se transformă în negură și știu că noaptea vine iarăși: și că va fi un întuneric intens și rece. Această conștientizare îmi îngheață inima și merg anevoie mai departe. *Nu pot fi aici și a treia noapte,* gândesc, și panica îmi crește în piept. Noaptea trecută a fost cumplită, mai rea decât prima; am fost epuizată, totuși mi-am petrecut-o în poziție verticală, cuprinzându-mi genunchii cu brațele și sărind în picioare la fiecare zgomot. Sunt atât de lipsită de somn, încât, în acest moment, simt că e posibil să visez.

Oprindu-mă într-un mic luminiș, mă uit în jurul meu după ceva care ar putea să-mi arate calea. Am traversat râul – simbolul intrării pe teritoriul neînsemnaților. Niciun însemnat n-ar trebui să vină aici; dacă ar face-o, armistițiul s-ar spulbera. Pot doar

spera că scrisoarea de prezentare a lui Obel e suficientă pentru a mă ține în siguranță. Există o consolare ciudată în a te pierde; dacă mă opresc aici pot evita toate lucrurile: ceea ce am lăsat în spate și ceea ce mă așteaptă în față.

Ascult și tot ascult. Frunzele, pământul, noroiul, vântul. Bătaia inimii mele și sunetul aspru al răsuflării mele în aer.

Dar se aude un alt sunet. O pasăre. Fruntea mi se brăzdează de cute și scutur capul pentru a îndepărta plânsetul, însă zgomotul continuă: este în apropiere și îmi aplec trupul lăsându-mă pe vine, privind cu foarte mare atenție pădurea din jurul meu.

Se aude din nou și de data asta sunt sigură că este real. Aud un fâlfâit de aripi într-un tufiș încâlcit de ramuri și ghimpi și mă îndrept ușor către sunetul respectiv. Calc cu grijă pe marginea potecii, unde niște pietre mari și acoperite cu mușchi țin hoinarii departe de o pantă abruptă și o margine ce pare a fi alunecoasă.

Pasărea țipă: un sunet panicat și văd un ochi ca o mărgea în timp ce animalul se zbate frenetic în tufiș. Este prinsă acolo și e foarte speriată.

— Știu cum te simți, păsărico, șoptesc.

A intrat în tufiș, însă nu mai poate ieși. În lumina întunecată, încerc să găsesc cea mai bună cale de a o elibera din cușca de lemn. Întind mâna și probabil că pasărea mă aude sau mă simte, pentru că dă cu sălbăticie din aripi. Șoptesc:

— Este în regulă. Am să te eliberez.

Și în timp ce apuc spinii între mâini, ferindu-mă de ghimpii care îmi zgârie degetele și brațele, pasărea se liniștește. Mă tem că am speriat-o de moarte, însă când rup ramurile și îi fac loc pentru a-i oferi o cale spre libertate, coțofana – pentru că acum văd ce este – se uită la mine, mă privește conștient și țâșnește cu o zbatere de aripi, care mă șochează și mă sperie. Mă trag înapoi, mă împleticesc; nu e timp pentru a întinde mâna după o ramură sau pentru a-mi amortiza căderea și aterizez pe spate, fără suflare. Coțofana dă din aripi cu putere deasupra mea, încercând să câștige cât mai multă înălțime și distanță.

Zac acolo, prea obosită ca să mă mai mișc. Din frunzele copacului de deasupra mea ceva cade: o pană alb cu negru plutește încetișor în jos și aterizează pe pieptul meu și o prind și strig, ca o nebună:

— Așteaptă! Nu lăsa asta în urma ta.

Coțofana aterizează pe o ramură deasupra mea și își înclină capul.

Râd. Sunt prea obosită și tristă pentru a mai face și altceva.

— M-am pierdut. Ar trebui doar să te urmez? întreb.

Pasărea își ia din nou zborul, însă nu prea departe; o aud pocnind și zgâriind scoarța unui copac ceva mai încolo. Mă ridic în picioare, sfârșită, și mă duc după ea. De fiecare dată când mă apropii, pasărea înclină capul, își scutură penele și zboară către următorul copac. Nu știu cât timp merg sau cât de departe, însă știu că dacă n-ar fi fost penajul alb al coțofenei, aș fi pierdut-o demult în întuneric.

Uneori văd mai multe pietre mari cu dimensiuni diferite, de parcă cine știe ce uriaș le-ar fi aruncat acolo cu mulți ani în urmă. Unele stau prăbușite pe potecă, altele sunt așezate unele peste altele, creând un mic obstacol peste care trebuie să sar din când în când. Să țin pasul cu pasărea devine mai degrabă o încercare, însă de fiecare dată când zăresc un licăr de alb în copacii din față continui să merg, sigură că acea coțofană mă strigă la fel de tare cum o strig și eu. Țin pana în mână și îmi imaginez că i-o dau înapoi coțofenei, care și-o va vârî sub aripă și se va înclina în semn de mulțumire. Cred că aud susur de ape, cred că ceața devine mai deasă și mirosul de fum mă bântuie precum vina. Continui să merg, urmându-mi ghidul alb cu negru, tânjind după tihna unui cuib și a unui pat de pene.

Din cauza amețelii care îmi face capul să vâjâie mă împleticesc din când în când. Însă am o călăuză în întuneric. O pasăre, care era într-o colivie, iar acum este liberă.

Și apoi se oprește. Aterizează puțin mai în fața mea pe o grămadă de pietre uriașe, care arată de parcă cine știe ce clădire antică enormă s-a aflat odinioară aici. Pasărea dă din aripi și țopăie câțiva metri mai încolo. Sunt obosită ca într-un vis; îmi simt capul de parcă mi s-ar roti departe de creier și de trup. Este aceeași pasăre? Am urmat douăsprezece sau douăzeci de păsări diferite, doar ca să mă pierd în mijlocul pădurii? Oare m-au atras aici? Clipesc ca să îndepărtez durerea din ochi și încerc să văd prin ceață. Făcând tot ce pot pentru a păstra tăcerea, orbecăi prin întuneric și, în timp ce întind mâna pentru a atinge pasărea, aceasta țipă și se zbate, ciugulindu-mi mâinile și croindu-și drum printre ramuri și măceși. Mă

împleticesc după ea, fiind luată de avânt, care mă împinge, mă face să cad peste crengi și îmi văd pasărea îndepărtându-se în zbor.

Și văd.

Capitolul patru

Toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Și sunt atât de mulți ochi. Licăresc împreună cu flăcările focului în jurul cărora stau așezați și clipesc pentru a îndepărta lacrimile provocate de fumul înțepător. Singurele zgomote sunt răsuflarea mea întretăiată, vuietul și trosnetul fioros al flăcărilor. Aerul miroase a cafea arsă și a lemn lăcuit și a fantome din cărțile de piele.

Sunt țintuită în loc de un câmp magnetic de incertitudine. Ceea ce mă îndepărtează este frica, certitudinea insistentă și intuitivă că sunt în pericol, că n-ar trebui să fiu aici. Ceea ce mă atrage este mângâierea plăcută a căldurii ce vine dinspre foc și oamenii din jurul acestuia. Pare straniu de familiar. Simt niște fire care îmi trag și atrag inima mai aproape, niște corzi care cântă despre casă.

În cele din urmă, nu trebuie să aleg. Două persoane, o femeie și un bărbat, cred, mă înșfacă de subsuori, trăgându-mă înspre foc. Mâinile lor, brațele lor, chipurile lor. Goale. Nu sunt blânzi; mâinile lor aspre mă țin cu fermitate. Cad la pământ și sunt aruncată destul de aproape de flăcări pentru a le simți sărutul, destul de departe pentru a simți privirea înghețată a oamenilor. Mă ridic greu, mâinile-mi sunt fără vlagă: părul îmi este căzut peste față, șalul mi s-a desprins și pandantivul atârnă la vedere. Și, în lumina focului, îi văd pe toți. O întreagă gloată. Și sunt toți neînsemnați.

Mă uit cu sălbăticie în jurul meu, căutând un semn, o urmă, orice. Neînsemnarea îmi întoarce privirea.

Un copilaș, câțiva metri mai încolo, mă privește cu stăruință și începe să plângă. Bocetul său este urmat de al altor copii, care murmură îngrijorați. Aud șoapte precum „blestemată” și văd cum o femeie acoperă ochii copilului său cu mâna.

— Ce este ea, mami? îl aud pe unul dintre ei strigând.

— E o vrăjitoare? aud alte voci șoptind.

Goliciunea lor, absența lor mă izbește în față, de parcă ar fi înveșmântați, acoperind ceva îngrozitor. Frica mă amețește și mă așez. Nu m-am simțit niciodată atât de indecent de gălăgioasă, atât de descoperită, atât de goală. Și atât de

îngrozită – inima mea, care bate ca o tobă, îmi reamintește acest lucru – nu m-am simțit niciodată atât de îngrozită.

Sub sunetul copiilor bocitori și a alinării șoptite a părinților lor se aude o voce gravă.

— De unde ai aia?

Vocea vine din spatele meu, de la un bărbat a cărui față e luminată de foc. Are un păr castaniu-încărunțit, ochi de culoare deschisă și o barbă presărată cu fire albe, însă nimic altceva – niciun semn sau tatuaj ca eu să-l pot citi. Simt cum mi se face rău. Încerc să mă ridic în picioare, însă amețeala pune stăpânire pe mine.

El vine mai aproape, se apleacă și o mână tăbăcită se întinde pentru a mă apuca de gât. Îngheț – m-am gândit întotdeauna că mă voi lupta într-o situație ca aceasta, însă se pare că sunt un șoarece speriat în ghearele unei păsări de pradă.

Însă mâna sa se duce la pandantivul meu. Îl trage mai aproape de față, se uită la el și apoi mi-l ia – încetișor, întrebător. Se uită în ochii mei în timp ce mi-l trage peste cap, apoi se întoarce cu pandantivul tatei încă în mâna sa. Se duce mai aproape de foc și îl ține deasupra acestuia. Atunci îmi revine curajul și îmi ia frica în stăpânire. Mă năpustesc înspre el, în patru labe.

— Ăla-i al meu și o să mi-l dai înapoi.

Bărbatul se întoarce, cu o sprânceană ridicată – restul chipului îi rămâne impasibil. Se uită la mine și se încruntă foarte ușor, apoi îl înmânează persoanei care se află cel mai aproape.

Împotrivirea mă părăsește și apoi rămân așezată fără să vorbesc și privesc în timp ce pandantivul meu, singura mea amintire de la tatăl meu, este dat din mână în mână. Fiecare persoană îl atinge, îl privește stăruitor, apoi se uită la mine.

Sunt mulți oameni aici, poate vreo două sute. Fiecare vârstă este reprezentată, însă sunt doar câțiva copii. O femeie în vârstă e ajutată să atingă pandantivul, i se șoptesc vorbe despre ceea ce se întâmplă. Un bebeluș înșfacă firul și încearcă să-și bage pandantivul în gură.

Ultima persoană se ridică în picioare și i-l înmânează bărbatului cu barbă, care încuviințează din cap și se sfătuiește cu femeia de lângă el. O aud spunându-i numele:

— Solomon.

El face un pas către mine și cu vocea gravă a unui zeu, care pare să zguduie pământul și focul, spune:

— Flint?

Cum de mă cunoaște? Bărbatul, Solomon, se lasă în jos și mă ridică în picioare. Ridică pandantivul pentru ca toți să-l vadă și îl atârnă încetișor, ceremonios, din nou în jurul gâtului meu.

Toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Un răget se înalță din mulțime – de întâmpinare sau de război – și apoi oboseala, slăbiciunea, căldura, teama pun stăpânire pe mine și mă prăbușesc.

Capitolul cinci

În visul meu, este noapte și mă scufund într-un lac ce strălucește argintiu și negru sub lumina lunii. Brațele mele palide se întind și înot către fund. Nu sunt pietre sau ierburi și ating fundul lacului, pe care-l simt rece și alunecos sub degetele mele. În cele din urmă, rămânând fără aer, mă las să plutesc către suprafață, cu mâinile în sus, cu fața în sus, pentru a reuși să respir. Însă suprafața nu este acolo unde cred eu și apele nu se deschid.

Și apoi privesc în jos la mine și sunt prinsă într-o călimară. Membrele mele zgârie sticla care mă ține închisă și deschid gura ca să țip, însă plămânii mi se umplu cu cerneală și lacrimile devin una cu bezna și mă scufund.

Sunt în cerneală și cerneala este în mine. Suntem una și aceeași persoană, iar eu dispar.

* * *

Cineva mă înghiontește să mă trezesc și, înainte de a deschide ochii, pot mirosi că nu sunt acasă. Se simte un miros umed de pădure, amestecat cu fum, care aduce evenimentele de azi-noapte atât de aproape, încât îmi duc mâna la gât pentru a mă asigura că am încă pandantivul.

— Trebuie să te trezești, spune o voce șoptită. Ei vor să se întâlnească cu tine.

Întorc capul și văd o fată înaltă și palidă care stă în picioare și mă privește trist. Părul ei, atât de blond încât pare alb, este tăiat foarte mult în părțile laterale și ciufulit în creștet, coborând către ceafă. E toată numai colțuri; nimic din silueta ei nu pare să fie delicat. Neînsemnată, bineînțeles. Smucește de păturile care mă acoperă și, buimacă, mă ridic în fund și îmi strecor picioarele afară, simțind dușumeaua rece de lemn sub picioarele mele. Clipesc. Port o cămașă de noapte și îmi simt picioarele reci.

Ridicându-mă în picioare, simt un val de amețeală și îmi amintesc că azi-noapte am căzut. Capul îmi zvâcnește; mă țin de piciorul patului și senzația de amețeală trece.

— Cine sunt *ei*? bolborosesc, încercând să mă uit mai bine la fata care m-a trezit.

— Îmbracă-te și vino în bucătărie, zice ea îmbufnată și apoi iese din cameră.

Trag draperia doar câțiva centimetri pentru a lăsa să pătrundă puțină lumină și mă uit în jurul meu prin cameră căutându-mi rucsacul. Nu-l văd. Niște haine pe care le-am adus cu mine sunt așezate pe un scaun și mă cutremur când îmi dau seama că, probabil, cineva m-a dezbrăcat azi-noapte. Nu vreau să mă gândesc că ei m-au atins, că mi-au văzut trupul, că mi-au examinat tatuajele. Acoperindu-mă cu cearșaful, trag draperiile de tot și văd copaci prin condensul format pe geam. Nu văd oameni, nimeni nu mă privește. Mucegai negru înflorește pe marginile geamului, iar sticla este șubredă și murdară. Un nou val de panică mă cuprinde, acum că mi-a trecut starea de somnolență. Ce fac aici? Fac oare ceea ce vrea Obel și îmi găsesc rădăcinile sau ceea ce vrea Longsight și mă transform în spioană? Îmi sprijin fruntea de sticla murdară. Afară, un câine se uită lung la mine, înainte de a se întoarce și a o porni în jos pe stradă.

Nu mă aflu printre prieteni.

Nu știu ce au de gând să facă cu mine. Nu știu dacă voi ieși vie de aici. Dacă un neînsemnat ar apărea în Saintstone ar fi linșat, înainte chiar de a ajunge la judecată. Oare asta mă așteaptă și pe mine aici?

Îmi scutur capul, care mă doare și mă îmbrac încetișor. Nu-mi văd nicăieri ghetele; îmi țin șosetele în mână. Însăși familiaritatea lor în acest loc straniu le face să pară străine. Mama mi le-a împletit. Mă uit la ochiuri, la felul în care călcâiul a fost întors și la manșeta cu striații și abia îmi reprim tristețea când realizez că nu cunosc pe nimeni aici. Mă prăvălesc pe pat și clipesc pentru a-mi îndepărta lacrimile, care-mi înțeapă ochii. Încerc să mă gândesc la oamenii cărora le pasă de mine. Vocea gravă a lui Obel, care mă liniștește. Oscar, aproape de mine în întunericul de la muzeu, cu mâna în mâna mea. Chipul mamei, degetele ei care se joacă cu părul meu. Ochii strălucitori ai lui Verity și zâmbetul ei poznaș.

Îi simt foarte departe de mine.

* * *

Am sfârșit prin a ne face tatuaje împreună, eu și Verity.

Am intenționat mereu acest lucru și chiar ne-am făcut programare când eram încă prietene.

Mă dusesem la atelier în ziua programată, la o săptămână după ce făcusem boacăna de la ceremonia de rostire a numelor. Mă îndoiam că va veni, însă când am trecut de colț, am văzut-o acolo. Am savurat acel moment, de parcă știam că era posibil să fie una din ultimele dăți când o văd și, dacă închid ochii, mi-o pot închipui acum: păr negru, des și lucios legat într-o coadă împletită deasupra umărului, piele cafenie care părea să lucească chiar și în umbra clădirilor. O rochie frumoasă, însă cu aceeași eșarfă veche și jerpelită, în jurul gâtului, pe care o avea de când era mică. Era chestia care o liniștea; era stresată.

— Nu credeam că o să vii, am șoptit când m-a văzut.

Se uită la mine, pe jumătate disprețuitoare și pe jumătate amuzată.

— Am zis că o să vin, nu-i așa? zise ea. Ei bine, iată-mă.

Era tipic pentru Verity. Făcuse o promisiune și nu-și mai putea lua cuvântul înapoi.

Obel m-a lăsat să-i fac un tatuaj lui Verity, apoi pe-al meu l-a făcut el. Nu se potrivesc semnele noastre, însă spun aceeași poveste și amândouă sunt pe partea de sus a picioarelor, astfel încât să le vedem când ne uităm în jos. Al meu este un ou mic și albastru; al lui Verity este o păstaie cu semințe. Amândouă am vrut ceva care să fie ca un început pentru semnele noastre alese; al ei, începutul vițelului, care ar trebui să-i acopere trupul, și al meu locul de unde provin păsările – păsările pe care trupul meu le-a cerut ca temă.

Verity și l-a făcut prima, Obel urmărind în timp ce făceam semnul. N-a zis nimic, nu m-a corectat și nici nu mi-a dat niciun sfat. Verity a stat de parcă ar fi fost mângâiată – cu un zâmbet mic pe chip, cu ochii închiși. A fost primul ei semn ales; așteptasem ani întregi pentru a-mi însemna cea mai bună prietenă, și iată-mă, tatuând o sămânță: așezând tot acel potențial la picioarele sale. M-am rugat la strămoșii mei, în timp ce l-am făcut: *vă rog dați-mi voie să fac parte din viața ei.* Nu mă mai rugasem prea mult de când murise tata. Încă nu știu dacă ajută la ceva, însă așa mi s-a părut normal.

Obel i-a dat voie lui Verity să stea în timp ce-mi făcea semnul. Durerea se simțea fierbinte și rece în același timp. Foc și gheață.

În cele din urmă, oul a fost făcut. M-am ridicat în fund și m-am uitat la semn. Era negru și cenușiu, cu mici pete și sclipiri de alb. Întreg. Perfect.

— Am terminat? am întrebat.

El ezită, încruntându-se.

— Încă un lucru, fato.

Și am rămas în poziție verticală, privind cum e făcută și ultima completare.

Și atunci am văzut-o apărând. O mică crăpătură în coaja perfectă.

El a ridicat privirea și a zâmbit.

— A trebuit să fac asta, Leora. Asta cerea sufletul tău.

Și îmi amintesc conexiunea spirituală, aproape magică, dintre desenator și cel desenat, felul în care unele tatuaje sunt mult mai mult decât piele și cerneală, mi-am înclinat capul și am șoptit:

— Mulțumesc.

Când semnul mi-a fost acoperit și Obel își demonta stația de lucru, mi-am pus piciorul lângă al lui Verity. Am încercat să fac ca vocea să-mi sune veselă.

— Semne compatibile. Exact cum am spus dintotdeauna.

Ea zâmbi, însă ochii ei păreau grei și triști.

Acea fisură în coajă. Lumina pătrundea și viața ieșea. Fisura se simțea precum un fulger, precum o bifurcație a unui drum, care ne silea să o apucăm într-o direcție diferită.

Lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

* * *

Chiar dacă m-aș întoarce în Saintstone în acest moment, Verity a mea n-ar mai fi acolo. Ea nu mai este a mea și nu știu cum aș putea-o aduce înapoi.

Acum, în această mică încăpere întunecată, într-un oraș necunoscut, înconjurată de aceia pe care i-am știut dintotdeauna ca fiindu-mi dușmani, privesc în jos la oul de pe piciorul meu și simt nevoia de a-l ascunde, de a-i proteja coaja crăpată. Așa că îmi pun șosetele și ies tiptil din cameră.

Capitolul șase

Ușa din față este deschisă, lăsând să pătrundă înăuntru aerul rece: o cale de scăpare. Aș putea fugi acum și aș dispărea înainte ca ei să-mi simtă lipsa. Însă unde să mă duc? Și dacă nu rămân, cei pe care îi iubesc vor avea de suferit.

În timp ce visez, cineva intră și trântește ușa în urma sa. Un băiat lat în umeri, cu un păr de un șaten-pământiu – mai mare ca vârstă decât mine, cred – rămâne holbându-se la mine. Stă între mine și ușă și orice fel de plan de scăpare pe care-l aveam în minte. Îl văd înghițind în sec și măsurându-mă din priviri și îndepărtându-și părul de pe față, cu niște ochi albaștri mai reci ca gheața. Chipul său e tot numai linii aspre și pometi, ca fata care m-a trezit; poate că, dacă nu s-ar încrunta atât de tare la mine, ar fi chiar drăguț.

— Bucătăria e în direcția aia.

Face semn din cap către camera din stânga sa și mă urmărește, fără să se miște, până ce traversez holul înspre locul unde zdrăngănitul de veselă și mirosul de pâine prăjită mă cheamă. Este un miros liniștitor, la cât sunt de speriată.

Bucătăria este luminoasă, însă goală. Toată căldura provine de la plită și, pentru o clipă, pot doar să observ, înainte ca fata care m-a trezit să-și ridice privirea din micul dejun, să-și încrucișeze privirea cu a mea și să se ridice din scaunul pe care stă.

Înaintez și îmi dau seama că băiatul s-a aflat tot timpul în spatele meu. Încerc să mă dau într-o parte, însă sfârșesc prin a-i sta în drum și el mă ocolește cu un oftat nervos, străfulgerând-o din priviri pe fată.

— Credeam că o să stai cu ochii pe ea, Gull.

Vorbește de parcă aș fi invizibilă sau, cel puțin, de parcă și-ar dori să fiu. Ea roșește și se uită urât la el.

— Am stat – că doar n-o s-o urmăresc și când se îmbracă, nu?

Ea îndreaptă o cană ciobită către mine și mă așez la masa tocită de lemn.

— A fost un noroc că m-am întors atunci.

Vocea lui e rece ca un sloi de gheață.

— Are de gând să fugă.

Deschid gura să protestez, însă el continuă să vorbească.

— Mă duc afară să termin treburile.

Înșfacă o felie de pâine prăjită de pe farfuria fetei.

— Mama și tata se bazează pe tine. N-o da în bară, Gull, strigă el în timp ce pleacă și cred că merită privirea pe care i-o azvârle ea, în timp ce-l privește cum pleacă.

Îmi dreg glasul.

— Mulțumesc că m-ați lăsat să stau aici, spun cu ezitare.

Nu știu de ce trebuie să mă tem, așa că mă tem de orice.

Fata, Gull, nu-și ascunde o expresie de dispreț curios în momentul în care se uită la chipul meu. Privirea ei îmi studiază tatuajul de pe gât, brațele însemnate, hainele boțite și picioarele acoperite cu șosete.

— Trebuie să mă asigur că mănânci ceva, înainte de întâlnire, zice ea, ridicându-se în picioare și punând cu lingura ceva dintr-o oală aflată pe plită într-un mic bol.

— Și are dreptate – Fenn.

Își înclină capul înspre ușă.

— Trebuie să mă asigur că nu fugi.

Fruntea i se încruntă când își amintește vorbele fratelui său.

— N-aș fi fugit nicăieri.

Sunt aproape sigură că vorbesc serios. Mă gândesc la asta pentru o secundă.

— Oricum n-am ghetele.

Ea nu-mi întoarce zâmbetul.

— Atunci, sunt prizonieră?

Spunând lucrul acesta cu voce tare mă simt ca o proastă – ca un puști care se joacă de-a bandiții. Însă Gull nu spune nimic și cuvintele mele alunecă într-o tăcere stânjenitoare. Îmi cobor privirea și examinez bolul de terci vâscos din fața mea. Fără pâine prăjită pentru mine – un mesaj mărunt, însă clar.

— Nu ești prizonieră.

Schițează cel mai vag zâmbet posibil.

— Însă… nu încerca să pleci.

Concluzia este clară. Își golește cana și o spală în chiuvetă.

— Părinții mei nu sunt prea iubiți pentru că te-au primit în casă.

Arată înspre ușă.

— Fratele meu este un adevărat cuceritor.

Ridică sarcastic din sprânceană.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu, Solomon, noaptea trecută la foc.

Îmi amintesc de personajul înalt cu barbă și cu mâini bătătorite.

— O vei cunoaște și pe mama când ajungi la casa vârstnicilor; o cheamă Tanya. Mănâncă ceva măcar.

Amestec în terci, sperând că poate deveni mai puțin zgrunțuros și mai apetisant. Ceaiul pe care mi l-a dat Gull este slab și fără gust și nu există lapte. Închid ochii și iau o lingură plină de mâncare. Înghițind apoi și niște ceai fierbinte pentru a-mi spăla gura, tremur și îmi doresc să-mi fi luat mai multe straturi de haine – plita nu oprește frigul pe care-l simt. Mă uit în jurul meu. În unele privințe, aici e mai drăguț decât mă așteptam – atmosfera e obișnuită, ca în orice bucătărie.

Gull pleacă din cameră, întorcându-se câteva clipe mai târziu, lăsând ghetele mele să cadă pe podea lângă mine și așezând o pătură pe spătarul unui scaun.

— Afară e frig.

Iau o ultimă înghițitură de ceai și îmi leg șireturile ghetelor în grabă, observând că aproape tot noroiul a fost curățat de pe ele. Ușa din față se întepenește în timp ce Gull trage de ea ca s-o deschidă și ea oftează enervată. Smucește de ușă înspre ea și aceasta scârțâie și zdrăngăne, izbindu-se de perete cu un bufnet.

— Haide.

Poartă o haină de culoare maro-roșcat cu o glugă care-i atârnă în jos, peste ochi. Înfășurându-mi pătura în jurul capului și a umerilor, o urmez.

* * *

E ca atunci când visezi despre un loc cunoscut. Te afli într-un decor pe care-l cunoști, doar că *ceva* nu-i în regulă.

Așa se simte Featherstone-ul – atât de *apropiat* de acasă. Sunt lucruri care-mi amintesc de Saintstone, însă distanțele dintre lucruri sunt mai mici: ne ia doar câteva minute de mers pe jos pe străzile neîngrijite, înainte de a ajunge în ceea ce s-ar numi centrul orașului. Toate casele sunt mici și dărăpănate, însă îngrijite: perdele drăguțe încadrează ferestrele aburite, ușile sparte de la intrare sunt cu grijă vopsite. Însă totul pare vechi, decolorat și străzile sunt murdare de pământ nisipos, presărate

cu pietre albe și noroi îmbibat cu apă de ploaie. Dimineața cețoasă nu face ca atmosfera să pară mai puțin de vis sau puțin mai plăcută; pe jos nu sunt pavele sau criblură, e doar pământ. De parcă satul n-a apucat să fie terminat: banii sau resursele ori speranța s-au epuizat.

Centrul satului este mai aglomerat; sunt tarabe șubrede cu mâncare și haine, apoi mai sunt și niște clădiri ceva mai mari, ca niște hambare. Este o singură clădire de cărămidă („casa vârstnicilor”, îmi spune Gull). Casa veche, anexele și pământul nisipos îl fac să semene mai mult cu o fermă decât cu centrul orașului. Câinii sunt pretutindeni – fiecare aproape de un stăpân, dar tot văd ciudata confruntare lătrat-mârâit. Simt miros de bălegar; trebuie că sunt grajduri prin apropiere.

Trec pe lângă oameni ai căror ochi mă evită. Senzația de a nu fi cunoscută mă face să nu mă simt legată de nimic. Conversațiile se opresc brusc când trecem pe lângă ei și am acea senzație neînsuflețită și presantă că toată lumea e cu ochii pe mine.

Aceștia sunt oamenii care ne-au terorizat în tot acest timp. *Fii cuminte sau te vor lua neînsemnații,* mi se spusese copil fiind. Ori de câte ori dispărea un copil ne temeam că l-au luat neînsemnații. Ne otrăveau vitele, apa, oamenii.

E de coșmar să văd atât de multă piele neînsemnată. Capul îmi pulsează și îmi simt picioarele de parcă sunt în contratimp, de parcă ochii tuturor fac ca aerul să devină mai gros și mai dificil de înaintat prin el.

— Ar trebui să știi ceva înainte de a intra.

Vocea lui Gull este șoptită, capul foarte puțin înclinat în direcția mea. Probabil că suntem aproape de casa vârstnicilor.

— Nu-i lăsa să te sperie. Tot ceea ce așteaptă ei de la tine este să fii sinceră.

Îmi vine să râd. Măcar de-ar fi atât de simplu. Am un buzunar plin de adevăruri și nu știu pe care să-l aleg.

Gândurile îmi sunt întrerupte de clinchetul potcoavelor și mulțimea se adună în jurul unui grup de călăreți aflați în partea îndepărtată a pieței. Sunt în jur de șase călăreți și tocmai își face apariția o căruță trasă de doi cai: sunt mai mulți oameni în căruță și un bărbat cu păr lung și piele soioasă își aruncă un sac în spate și urcă în căruță.

— Ce se întâmplă? șoptesc către Gull, însă ea este absorbită de acțiune și nu mă observă.

— Noroc! strigă o voce și este urmată de altele care strigă urări de bine și urale.

Unele din persoanele aflate în căruță fac cu mâna și își iau rămas-bun, însă înainte ca ei să se îndepărteze, o femeie călare pe o iapă cafenie îndreaptă calul către mulțime, făcând loc astfel încât să se afle în mijloc. Ochii săi îi întâlnesc pe ai mei.

— E Sana, îmi spune Gull cu o voce atât de blândă, încât aproape că n-o aud.

Ea și cu mine facem un pas înapoi și eu îmi cobor privirea. Sana își mână calul mai aproape și mă pomenesc cu fața la nivelul cizmei sale, mirosind căldura umedă a calului și auzindu-i răsuflarea.

Ridic privirea și pătura, care-mi acoperă capul, alunecă. Oamenii de-o parte și de alta a mea și a lui Gull se dau în lături, și murmure dezaprobatoare vibrează în rândul mulțimii.

Femeia, Sana, întinde biciușca și îmi ridică bărbia. Ne privim una pe alta în tăcere. Are niște bucle negre care-i ajung la maxilar și ochi strălucitori, care-i dau un aer jucăuș și poznaș. Trebuie că e cam de aceeași vârstă cu mama – și cu mama mea naturală, presupun. Încerc să stau dreaptă și să nu-mi îndepărtez privirea, însă în momentul în care vorbește, curajul mă părăsește.

— Noi, călăreții, plecăm astăzi într-o altă misiune călare, strigă ea pentru ca toți să o audă. Vom fi plecați doar o scurtă perioadă de timp – nu vă faceți griji, ne vom întoarce cu lucrurile de care aveți nevoie. Saintstone-ul are atât de multe lucruri, încât nu observă când dispare un lucru mic.

Se aud câteva urale, însă majoritatea oamenilor ne privesc pe noi două, pe această femeie și pe mine, pentru a vedea cum reacționez la vestea că acest grup se îndreaptă către Saintstone în vederea, acum realizez, unui jaf. Privirea-i este gânditoare în timp ce zăbovește asupra mea.

— Ce păcat că plecăm acum, când avem un oaspete.

Pentru o clipă, simt o furie arzătoare în piept. Așadar, așa supraviețuiesc ei: jefuindu-ne. Longsight avea perfectă dreptate.

Uitându-mă urât la femeie, las să mi se vadă furia și disprețul. Nu voi fi intimidată cu ușurință. Mânându-și calul mai aproape,

ea se aplecă și, privind în jur ca să se asigure că-i suficient de departe de mulțime pentru a nu fi auzită, vorbește cu blândețe.

— Semeni atât de tare cu mama ta.

Mă măsoară cu o căldură ascunsă în privire.

— Vom vorbi când mă întorc. Bine ai venit, Leora.

În timp ce deschid gura profund uimită, ea strigă brusc pentru a-i chema pe ceilalți și călărețiii pleacă. Privesc în urma ei și apoi realizez că Gull mă trage de mânecă.

— Haide, zice ea. Vom întârzia la întâlnire.

Casa vârstnicilor este o clădire mai înaltă decât celelalte, făcută din piatră cenușie și placată cu lambriuri deteriorate de vreme. Ferestrele înalte și înguste reflectă cerul întunecat și clădirea pare părăsită de n-ar fi silueta unei femei, care stă în picioare în capul scărilor și așteaptă, cu părul fluturând în briza rece. Face o grimasă exasperată când o vede pe Gull.

— Oh, Gull, nu-ți poți scoate gluga aia o dată pentru totdeauna?

Gull își dă gluga jos și face exact aceeași față pe care o fac și eu atunci când mama îmi spune ce să fac.

— Mama.

Ea își înclină capul și bolborosește:

— Am adus-o.

— Văd asta.

Femeia zâmbește scurt. Are șuvițe argintii în părul lung de un castaniu-deschis, pistrui în obraji și o gură care pare mai degrabă că ar zâmbi decât ar certa.

— Acum, lasă-ne – vezi dacă Fenn are nevoie de ajutor, însă nu te duce prea departe. O să am iarăși nevoie de tine când se termină întâlnirea.

Gull încuviințează din cap și se îndepărtează și, în timp ce pleacă, o văd că se apleacă, ia ceva de jos și îl pune în săculețul din jurul taliei. Pe când se ridică, ochii ni se întâlnesc. O curiozitate reciprocă se prelinge printre noi; mă întreb ce crede când mă vede.

* * *

O urmez pe mama lui Gull în holul întunecat – la interior e ca un fel de casă, nimic bombastic sau special: o mare diferență între demnitatea învechită și opulența clădirii guvernului nostru. Acest loc are același aspect obosit și același miros instituțional ca școala sau camera de spunere a adevărului. Pe holul lat sunt

uși și niște scări blocate de o ușă a cărei înălțime îmi ajunge până la talie: mai degrabă sugerează intimitatea, decât încearcă cu adevărat să împiedice pe cineva să treacă dincolo de ea. Podeaua placată cu ardezie trebuie să fi fost odinioară frumoasă, cu modelul său galben cu roșu, însă acum plăcile sunt crăpate și inegale, unele chiar lipsesc. Ușa de la intrare se închide în urma noastră, lăsându-ne cu și mai puțină lumină. Mama lui Gull mă poftește în prima încăpere din dreapta și mă pregătesc pentru inchiziție.

În încăpere e o masă joasă și circulară din lemn brut, cu perne de jur-împrejur. Încăperea este mare, iar pernele cilindrice și moi care înconjoară masa sunt frumoase, însă, în mod evident, nu par noi. Sunt brodate cu cruciulițe și îmi doresc să le iau și să le studiez una câte una – minții mele de desenatoare i-ar plăcea să se joace cu motivele, transformându-le în semne și tatuaje. Din locul de unde mă aflu nu-mi pot da seama dacă redau scene, texte sau dacă sunt doar niște simple modele. Obel m-ar pune într-o clipită să le fac o schiță. Pentru mine sunt superbe, însă aici sunt obișnuite; culorile sunt șterse, iar imaginile estompate și uzate.

Patru persoane, printre care tatăl lui Gull, Solomon, sunt deja așezate în jurul mesei, cu cești de cafea în față și se dau într-o parte pentru a-i face loc mamei lui Gull, care mă conduce cu grijă către un taburet, aflat lângă fereastră, și-mi face semn să mă așez. Toată lumea e tăcută și rezervată. Aerul rece pătrunde prin sticla spartă și îmi înfășor pătura mai strâns în jurul meu.

Aștept și privesc. Cumva, indiferent de ce mă așteptam din partea neînsemnaților, cel mai șocant este să stau aici și să-i privesc cum beau cafea și vorbesc în șoaptă între ei. Surprind chiar un chicotit înăbușit și o tuse. Neînsemnații nu trebuie să fie așa. Nu trebuie să râdă și să pălăvrăgească și să bea cafea. Ei nu sunt… *oameni normali.* Închid ochii și îl vizualizez pe acel bărbat neînsemnat, ținut în spatele unei sticle în bazinul de la muzeu și-mi amintesc frica, care parcă mă apuca de beregată, pe care acel loc mi-a dat-o dintotdeauna: listele morților, poveștile referitoare la violența sălbatică și răul făcut de către neînsemnați. La un gest din partea unuia dintre vârstnici, o femeie în vârstă, toți își înclină capetele și închid ochii. E un fel de rugăciune, probabil.

Acasă, mi-ar fi ușor să-i identific: ar trebui doar să mă uit la pielea lor și aș ști care era rolul fiecăruia, care era cel mai demn de respect: semnele mi-ar spune. Însă aici, fără cerneală, toți arată la fel pentru mine.

Ceva în legătură cu tăcerea și ceața de afară și, probabil, cu epuizarea mea mă ademenesc într-un fel de transă. Mă las să alunec în tăcerea care mă înconjoară. Ochii mi se închid și miros cafeaua, lemnul; până și pereții par să aibă un anumit parfum. În întunericul din spatele pleoapelor, văd mici fulgere: creierul meu încercând să creeze niște imagini. Mă acordez la sunetul respirației celorlalți. Răsuflarea unei persoane șuieră încetișor în pieptul său. Încep să mă relaxez, cineva tușește și deschid ochii ca să descopăr că toată lumea se uită la mine fix.

— Întâlnirea va începe.

Vocea vine de la femeia în vârstă care a stat tot timpul așezată și cu spatele drept. Buclele ei sure îi coboară în spirale către umeri și ochii căprui îi sunt blânzi. Umerii îi sunt delicați și pare că nu-i este frică să ocupe cât mai mult spațiu și să preia comanda. Pielea sa cafenie cu ridurile și liniile sale mă face să mă gândesc la o pătură șifonată sau la o brazdă de pământ.

— Adunarea din jurul focului de noaptea trecută a luat o întorsătură neobișnuită.

Își coboară ochii și văd un mic zâmbet.

— Ni s-a alăturat o nou-venită.

— N-o mai lua pe ocolite, Ruth. E o fugară însemnată în cel mai bun caz. Mai degrabă o spioană, i-o trântește un bărbat cu o figură acră.

Ochii săi căprui se îngustează în timp ce mă privește peste masă și își dă după urechi părul unsuros și lung până la bărbie. Chipul său mă face să mă gândesc la o minge dezumflată, ușor fleșcăită și tristă.

Ruth aprobă cu o mică încuviințare a capului.

— O fată însemnată, Justus. Având cu ea una din penele noastre. Penele pe care doar vârstnicii le pot dărui – și sunt date doar acelora care au săvârșit un act de curaj.

El se încruntă.

Ruth încuviințează din cap înspre Solomon.

— Rucsacul ei, te rog.

Simt panică în piept. Bineînțeles că *ei* mi-au luat rucsacul. Mintea mea derulează faptele pentru a încerca să-mi amintesc

ce era în el, ce puteau găsi ei. Solomon ridică rucsacul de pânză și îi golește cu grijă conținutul pe masă.

Din locul de unde stau, încerc să fac inventarul. Un caiet, pe jumătate plin cu schițe, restul hainelor mele, cheia tocită de metal de la atelier, niște mâncare și un termos gol. Scrisoarea lui Obel.

Își trec unul altuia acest ultim lucru, citind cu atenție cuvintele din scrisoare.

În cele din urmă Ruth se întoarce înspre mine.

— Ai venit din partea însemnaților. Și, ca atare, fără îndoială ți s-au spus multe lucruri despre comunitatea noastră. Lucruri îngrozitoare. Trebuie să fie straniu să vezi că noi suntem doar… noi.

Îmi cobor privirea și ea râde.

— Nu fi rușinată. Toți credem ceea ce suntem învățați, până învățăm să învățăm singuri. Sper că aceasta va fi o lecție pentru tine, în lipsă de altceva. Probabil este o lecție care poate funcționa în ambele sensuri.

— Bun. Acesta – își desface brațele – este guvernul nostru. Pe Tanya ai cunoscut-o.

Încuviințez din cap înspre mama lui Gull și Fenn și zâmbesc timid.

— Și acesta este soțul ei, Solomon.

El se uită în direcția mea fără a-și schimba expresia feței. La lumina zilei, pare mai tânăr și mai puțin înspăimântător, cu toate că e tot solemn. Are niște ochi foarte albaștri și riduri în jurul lor care sugerează că zâmbește deseori. Doar că nu acum, nu mie.

— Acesta e Justus Spellar.

Bărbatul cu părul unsuros mă fixează cu o privire rece.

— Și aceasta e Kasia Main.

O femeie vânjoasă cu păr blond și chip blând și delicat încuviințează din cap înspre mine.

— Iar eu sunt Ruth Becket. Grupul nostru de vârstnici se schimbă în fiecare an: unii rămân, alții pleacă, însă valorile noastre nu se schimbă niciodată. Trebuie să muncim împreună, să creștem împreună, să cădem de acord împreună. Nu există clasă sau diferență în statutul social. Suntem cu toții cetățeni și nu trebuie să impresionezi pe nimeni – toate punctele de vedere

contează aici. Întâlnirea aceasta de astăzi este ca să se decidă ce facem cu tine.

Nu mă pot abține să nu mă uit la pielea lui Ruth și simt dorința de a o însemna. Mă intrigă și îmi provoacă repulsie în același timp. Pielea ei pare moale și lăsată; ar fi frumoasă cu niște umbre curgătoare care să o facă să semene cu scoarța de copac, cu mușchiul sau cu vinul vărsat. Vreau să aflu cum s-ar juca cerneala pe ridurile ei și cum s-ar simți acele pe carnea ei. Însă e goală și în tăcerea pielii sale e o pace îngrijorătoare. Vreau să o însemnez, astfel încât să știu unde să o așez. Vreau să-i însemnez pe toți, să pun stăpânire pe ei și să-i țintuiesc cu ace și cu cerneală. O undă de șoc violent îmi străbate mâinile. Ei nu trebuie să vadă cât de confuză sunt: că nu știu dacă mă aflu aici pentru a aprinde fitilul sau pentru a stinge scânteia.

— Adevărul e, copilă, – și Ruth îmi zâmbește cu ochii –, că noi nu te cunoaștem și tu nu ne cunoști. Semnele tale ne spun unele lucruri. N-am uitat încă semnificațiile sau importanța lor. Sunt ultima din comunitatea noastră care își amintește de Saintstone –

Vede că deschid gura să vorbesc și pare să anticipeze toate întrebările mele, însă ridică doar o mână de parcă ar spune *așteaptă.*

— Însă credem că semnele nu sunt tot adevărul și că, într-adevăr, deseori acestea umbresc adevărul. Îl deformează. Vrem să vorbim despre lucrul pentru care te afli aici și de ce nu te afli *acolo.* Trebuie să știm despre pandantivul tău. Și aș vrea să aud povestea despre cioara aceea care stă pe pieptul tău.

Sunt examinată în amănunt și stau și mai dreaptă, îndreptându-mi umerii și lăsând să se întească tatuajul meu ce înfățișează imaginea unei ciori.

— Hai să-ncepem cu începutul.

Vocea lui Ruth este caldă, încurajatoare.

— Vrei să ne spui numele tău?

— Leora. Leora Flint.

— Vârsta?

— Am șaisprezece ani. Cred.

Simt cum mi se înroșesc obrajii.

— Crezi? intervine Justus, bărbatul cu chip acru, care-și notează răspunsurile mele.

— Nu sunt foarte sigură de data mea exactă de naștere, însă am șaisprezece ani sau am împlinit de curând șaptesprezece.

Trag cu putere aer în piept.

— De fapt, e posibil ca voi să știți mai bine acest lucru decât mine. Sunt aici să-mi aflu rădăcinile – să aflu despre mama mea naturală, Miranda Flint.

La auzul vorbelor mele, se aude un murmur. Un suflu colectiv. Se privesc unii pe alții. Justus se încruntă în timp ce scrie, obrajii i se fac cu o nuanță mai rumeni.

— Miranda Flint, zice Ruth, cu o expresie a feței imposibil de citit. Ca să vezi. O să ajungem și la asta. Ai venit din Saintstone?

Încuviințez din cap.

— Și ai primit indicații de la Obel Whitworth?

Încuviințez din nou din cap și o văd pe Tanya închizând brusc ochii, de parcă ar fi simțit o durere.

— Deci acolo a ajuns băiatul tău, Tanya, zice Justus, însă este redus la tăcere de privirea încruntată a lui Solomon.

Ruth continuă.

— Și de ce ai plecat?

Sunt aici pentru a vă preveni că primarul Longsight vrea să vă vadă șterși de pe fața pământului, și asta foarte curând.

Sunt aici ca să vă spionez și să transmit informații primarului, astfel încât să vă poată distruge mai bine.

Sunt aici ca să vă spun să renunțați la poveștile voastre, și în locul lor să le adoptați pe ale noastre și să faceți pace cu noi.

Sunt aici –

— Am plecat pentru că nu mai eram binevenită în Saintstone. Sunt considerată trădătoare și corcitură. Se pare că tata a trăit aici, în Featherstone, și că mama – mama mea naturală – făcea parte din comunitatea voastră. Din ce mi s-a spus, cred că e posibil să mă fi născut aici, printre –

— *Neînsemnați* – așa ne numiți voi, nu-i așa?

Încuviințez din cap. Mă întreb cum se autonumesc.

— Și așa l-ai cunoscut pe Obel Whitworth?

Tonul lui Ruth este liniștitor și încurajator – mă pomenesc ademenită de el.

— Pentru că trăiește în orașul Saintstone?

Încuviințez și ea pune piesele cap la cap.

— Și astfel, exilată din Saintstone, ai venit aici, pentru a-ți descoperi trecutul neînsemnat?

Încuviințez iarăși.

— Înțeleg.

Ea își strânge mâinile cu hotărâre.

— Ei bine, Leora, avem multe de discutat. Ar trebui să știi că aceasta nu-i o decizie ușoară pentru noi. Sunt mai multe aspecte de luat în considerare în afară de semnele tale. Tatăl tău a fost un erou, Leora, de aceea avea acea pană. Însă a fost și un trădător. Ne-a trădat –

— Așa cum au făcut-o toți însemnații și așa cum o vor face toți însemnații, o întrerupe Justus, cu vocea plină de mânie.

Ruth face o pauză, așteptând ca vorbele acestuia să piară într-o tăcere încordată.

— Propunerea mea, zice Ruth către grup, – este să ne petrecem următoarele zile și săptămâni testând-o și instruind-o pe această fată. Vom hotărî dacă putem avea încredere în ea – nu în câteva ore, ci cu timpul.

Toți cad de acord, cu excepția lui Justus.

— Putem învăța multe unii de la alții, sper.

— Câteva săptămâni cu o trădătoare în mijlocul nostru ar putea însemna condamnarea noastră la moarte, zice Justus cu răceală în glas. Trebuie să dăm voie comunității să ia o hotărâre. Nu poți lua această decizie – această decizie *periculoasă* – singură.

Urmează o pauză, apoi Ruth zice:

— Bineînțeles, ai dreptate. Lucrul acesta trebuie să-l hotărâm cu toții, nu doar vârstnicii. Vom lua această decizie în seara asta, la foc. Și Leora, ar trebui s-o știi: dacă urmează să rămâi cu noi indiferent cât timp – fie că e vorba de zile sau de ani – trebuie să trăiești după regulile noastre. Fără semne, fără secrete, fără minciuni. Sinceritatea este cuvântul nostru de ordine.

Îmi înmânează scrisoarea lui Obel și sunt liberă.

Fără semne, fără secrete, fără minciuni. Sinceritate.

Am o senzație de greață în stomac. Sinceritatea e un lucru pe care nu li-l pot oferi.

Capitolul șapte

Gull mă așteaptă când părăsesc clădirea.

— Or să vorbească despre asta mai mult în seara asta, la… la foc, au zis. Se pare că te-ai pricopsit cu mine, pentru moment, cel puțin.

Urmează o pauză și pentru că ea nu spune nimic, zic prostește:

— Îmi pare rău.

— Asta nu-i o problemă. Totuși, o să te plictisești, zice ridicând din umeri. Aruncăm o privire pe aici?

Încuviințez din cap că da.

Gull e înaltă și pășește ușor, cu ochii în pământ și umerii ușor încovoiați. Ceva la ea îmi sugerează o persoană care încearcă să evite un conflict, dar care e pregătită în același timp.

În timp ce merg lângă ea, din lipsă de conversație, despăturesc hârtia, pe care o țin în mână, ca să citesc scrisoarea de prezentare de la Obel.

Obel a fost întotdeauna scump la vorbă.

Aceasta e Leora.

Ea e cine spune că e. Pana e a lui Flint.
Am încredere în ea.
Obel.

Simt căldura din acele cuvinte: *am încredere în ea.* Sunt cuvinte atât pentru mine, cât și pentru neînsemnați. Împăturesc biletul și îl vâr în cămașă. Însă strălucirea caldă pălește, pentru că nu sunt de încredere; sunt aici să-i spionez pe oamenii aceștia și să-i distrug. Apoi mă gândesc la Mel și la convingerea ei că acești oameni au nevoie să fie aduși pe calea cea bună. Încerc să mi-o imaginez pe mama mea naturală, una dintre aceste neînsemnate, și pe tatăl meu. Au fost împreună odinioară. Probabil că – și mă întreb dacă, în capul meu, aceasta este vocea lui Longsight sau a mea – aș putea fi cea care unește cele două comunități. Să repar ceea ce a fost stricat de atâta vreme.

— Acum cât timp a plecat Obel? o întreb pe Gull. E fratele tău, nu-i așa?

— Eram prea mică. Nu-mi amintesc.

De ciudă, îmi mușc buza. Continuăm să mergem iarăși în tăcere.

* * *

În timp ce ne plimbăm încet prin oraș, sunt frapată de asemănările cu Saintstone-ul, însă totul aici e mai mic și mai ponosit decât acasă. Este la fel ca Saintstone-ul, însă mai decolorat și mai perimat. Asemănarea mă derutează mai mult decât diferența. Îmi imaginasem un loc complet străin de orașul pe care l-am părăsit, un loc unde să nu fie amintiri ale trecutului.

Și nu mă pot abține să nu mă gândesc că acesta nu-i un oraș pregătit pentru război. Că acești oameni, cu chipuri obosite și cenușii, nu sunt figurile înfiorătoare din coșmarurile mele. De ce îi este lui Longsight atât de frică? Mă gândesc la călăreții care au plecat în această dimineață. Halal amenințare.

— Nu mi-am închipuit niciodată cu adevărat că voi ăștia aveți animale de companie, zic zâmbind și arătând înspre un câine care merge în urma unei femei ce trece în grabă pe lângă noi, evitând contactul vizual.

Gull se oprește din mers.

— *Voi ăștia?* Sper că realizezi că nu suntem o specie diferită.

Mă întristez.

— Oh… n-am vrut să spun asta.

Roșesc.

— Îmi pare rău.

Gull ridică din umeri.

— Suntem la fel, doar că în Featherstone suntem scutiți de toată această… harababură.

Gesticulează înspre semnele mele și eu îmi trag șalul mai aproape de trup.

Ridic din sprânceană.

— Harababură? Așa vezi tu semnele mele?

Este rândul lui Gull să roșească, însă ea nu privește în altă parte.

— Sincer?

Își dă gluga jos de pe cap.

Eu încuviințez.

— Mda: sincer.

— Ei bine, semnele voastre sunt poluare. Când te tatuezi astfel, respingi ordinea firească a lucrurilor.

Sunt atât de multe lucruri pe care vreau să le spun. Că semnele mele *sunt* eu. Că sunt bune și sfinte. Că *ea* este cea care, cu pielea ei izbitor de albă, se *înșală* profund și enorm. Însă mă opresc o clipă și îmi închipui cum trec din nou prin oglindă. Cum ar fi să merg cu Gull prin centrul Saintstone-ului. Privirile insistente ale oamenilor ar fi ultimele noastre griji.

— Nu-i de mirare că toată lumea se uită la mine, e tot ce spun în cele din urmă.

Încerc să schimb subiectul.

— Ai un câine?

Gull zâmbește.

— Da, în timpul zilei este cu Fenn. E foarte frumoasă.

Întreb zâmbind:

— Cum o cheamă?

— Lago. O vei vedea mai târziu.

— Unde-i Fenn acum?

— Face ceea ce i se cere să facă azi. Lucrează de obicei la câmp. Însă acolo n-au crescut prea multe chestii.

Privesc în jur.

— Și vând ce cultivă la taraba aia din piață?

Arăt către locul unde oamenii se învârt în jurul unei mese unde sunt expuse diverse fructe și legume.

— Noi nu vindem marfa, o împărțim. Dacă n-ar fi călărețiii, n-am putea supraviețui.

— Călărețiii? întreb. Aceiași pe care i-am văzut plecând azi-dimineață?

— Da.

Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei.

— Ei fac rost de provizii.

Simt un nou acces de furie și nu mă pot abține să nu mă exprim.

— *Fură,* vrei să spui?

Oamenii din Saintstone, Morton și Riverton trudesc ca să cultive și să ofere, doar ca acești călăreți neînsemnați să vină și să le fure pur și simplu mărfurile.

— Faci să sune de parcă am fi leneși, de parcă am avea de ales.

Ridic din sprânceană – e exact ce gândesc. Și totuși… mă uit peste drum și observ obrajii supți și brațele slăbănoage ale unei femei care își face de lucru la tarabă. Toți sunt așa. Slabi, ponosiți și morți de foame.

— Dacă însemnații nu ne-ar fi luat pământul, n-ar fi trebuit să facem asta.

Vocea lui Gull este aspră și furioasă.

— Am fost evacuați, trimiși să trăim pe un teritoriu unde nimic nu crește. Unde o recoltă proastă înseamnă foamete. Fără călăreții noștri și simpatizanții din orașele voastre – ciorile – n-am putea supraviețui.

Deci, așa numesc ei banda jerpelită de rebeli din care tata, Obel, Oscar și Connor făceau… *fac* parte. Puținii curajoși sau nebunii care încearcă să-i ajute pe neînsemnați. Zâmbesc gândindu-mă la ei, însă Gull interpretează asta drept batjocură.

— Crezi că ne place asta?

Se încruntă la mine.

Ezit – asta nu se potrivește cu versiunea pe care o cunosc eu: acordul de strămutare referitor la neînsemnații care s-au izolat singuri pentru a forma propria colonie. Însă chiar atunci, un câine cu o blană de un maroniu-murdar se repede la Gull. Ea se lasă pe vine și își îngroapă fața în blana sa creață. Râde. Trebuie că e Lago. La distanță, îl văd pe Fenn părăsind un mic grup și îndreptându-se încetișor spre noi, păstrând, totuși, distanța. Întind mâna pentru a atinge câinele, pentru a o lăsa să-mi miroasă mâinile ca să ajungă să mă cunoască și văd cum chipul lui Fenn se împietrește și se umple de furie.

Îl privesc drept în ochi – nu eu voi fi cea care-și va coborî privirea, nu-l voi lăsa să mă intimideze. Mă pomenesc bucurându-mă că nu ascunde ce gândește – în privirea lui nu-i nicio politețe pe care trebuie s-o descifrez. Aici în Featherstone, el se apropie cel mai mult de un însemnat: emoțiile sale sunt la fel de ușor de citit precum cerneala.

— Lasă câinele în pace.

Ochii îi sunt fixați pe chipul meu. Las mâna să-mi cadă într-o parte.

— Tata pune masa, zice Fenn, îndepărtându-și în cele din urmă privirea. Vii, Gull?

E exact genul de neînsemnat pentru care m-am pregătit: rece, dur, rău. Gull, pe de altă parte… e tăcută, și când se uită în direcția mea, îmi zâmbește ușor, vrând să mă liniștească, cred.

— Venim într-o clipă. Nu ne aștepta, zice ea.

— Nici n-aveam de gând, zice Fenn morocănos și se îndepărtează, fluierând către Lago ca să-l urmeze.

E la fel ca bărbatul acela, Justus, cred – mă urăște atât de tare, încât nu se poate uita la mine.

Însă are dreptate să n-aibă încredere în mine.

Prânzul nu-i chiar atât de diferit de micul dejun – un fel de zeamă chioară și turte care ni se împart. Însă, în bucătărie e cald și mâncarea e sățioasă. Am o senzație constantă de nervozitate în timp ce stau și mănânc împreună cu Gull, Fenn, Solomon și Tanya. N-am de unde să știu cum e de obicei în timpul mesei la ei, însă simt că toți sunt la limita răbdării. Fenn amestecă în supă și-și fărâmițează pâinea. În cele din urmă, Solomon își drege glasul și vorbește.

— De ce a garantat pentru tine?

Ochii săi se ridică încetișor înspre chipul meu.

Pun lingura jos.

— La cine te referi?

— La Obel.

Are o curiozitate în privire.

— De ce a garantat pentru tine?

Privește chipurile nedumerite ale copiilor să-i și explică.

— Leora a adus cu ea o scrisoare de prezentare. De la Obel.

Gull scoate un icnet surprins, iar Fenn lasă să-i cadă pâinea pe masă.

— El – a fost profesorul meu, încep cu nervozitate. N-am idee ce știu ei despre viața pe care o duce Obel acum.

— Mă ajuta să mă perfecționez în ceea ce făceam.

— Și care-i lucrul acela?

Înghit, privindu-i pe toți – pe Gull, cu ochii mari cât cepele; pe Fenn, cu gura strânsă; pe Tanya, neliniștită; pe Solomon, cu expresia feței blândă.

— Păi, sunt desenatoare. Am fost, cel puțin.

— Obel e desenator?

Scepticismul tăcut din vocea lui Solomon îmi spune că ei nu știu nimic despre fiul lor.

— Da, unul dintre cei mai buni. E unul renumit.

Fenn se ridică în picioare, târând scaunul de podea.

Expresia lui este, cumva, și acră și tristă.

— Mă întorc la muncă.

Pocnește din degete și Lago, care moțăia lângă sobă, ridică urechile și se ridică în picioare pentru a-l urma, ghearele păcănindu-i încetișor pe podea. Solomon strigă în urma lui fără vreun motiv anume.

Fără o vorbă, Tanya ia bolul lui Fenn și îi răstoarnă conținutul înapoi în oală. Așază apoi bolul peste al ei și le duce pe amândouă la chiuvetă. Chipul lui Gull e lipsit de expresie în timp ce-mi face semn să vin cu ea.

— Hai să mergem, Leora, zice încetișor.

* * *

Înapoi în camera ei, Gull se așază pe scaunul de la birou și-mi face semn că pot să mă așez pe pat. Închid ochii pentru scurt timp; o amintire cu mine și Verity studiind în camera ei înaintea examenelor îmi trece prin minte: ea cu părul prins într-un coc dezordonat, eu plângând și spunându-i că l-am văzut pe tatăl lui Oscar însemnat în piața orașului. Pare a fi viața altcuiva.

Gull își scoate săculețul de piele de la brâu și îl golește pe birou. Pietricele albe se împrăștie pe masă și, în liniște, le așază în șiruri și grămăjoare. Privesc fascinată cu coada ochiului, nedorind să-mi forțez norocul și să pun întrebări. Nu sunt bună de spioană.

Îmi scot caietul din rucsac. Aș vrea să mă pricep la vorbe, să pot să scriu tot ce-mi trece prin cap; însă, atunci când încerc, imaginile îmi vin mai natural decât cuvintele. Schițele sunt cel mai apropiat lucru de poezie, în cazul meu.

Ori de câte ori îmi las gândurile să hoinărească, par întotdeauna să-și pună întrebări despre Oscar, așa că îi desenez chipul: ochi săi frumoși ascunși în spatele ochelarilor, părul zburlit și rebel, felul în care cerneala se așază atât de perfect pe pielea sa fină de un cafeniu-închis. Îi desenez mâinile, puternice și delicate, și partea expusă a încheieturii. Gura, cu un colț întotdeauna pe jumătate ridicat, întotdeauna gata să zâmbească.

Mă abțin să umplu tot carnetul doar cu imagini cu Oscar și desenez pe altcineva: cineva cu sprâncenele încruntate și maxilarul încordat. Îmi amintesc de el așa cum era înainte ca

Minnow să-i vină de hac și las creionul să-l înfățișeze în cel mai bun element al său: atunci când așază cerneala pe piele. Obel.

Și lucrul ăsta mă surprinde, dar lângă, desenez un tors gol și accentuez pielea întunecată și cutată. Îl desenez în cea mai bună formă – cu ochi preocupați – blânzi, crezusem. Ochi care strălucesc de compasiune.

Longsight.

Și pe Mel. Creionul se leagănă și dansează în timp ce-i dau voie să se ivească pe pagină. Nu pot reproduce roșul părului ei, însă pot arăta cum își croiește drum în jos pe spatele ei asemeni unei cascade. Încerc să redau auriul rochiei sale tradiționale, frumusețea semnelor ei care spun tuturor poveștile orașului nostru. Însă ea e prea plină de culoare. Grafitul nu va reuși niciodată s-o imortalizeze. Îmi vine să mă iau singură la palme pentru că încă îmi mai pasă de Mel. De Mel, cea care vrea unitate. Vrea ca neînsemnații să-și abandoneze poveștile și să se întoarcă la ale noastre. Să se întoarcă la adevăr. Acum că sunt aici, acest lucru pare imposibil. Ar fi nevoie de un miracol. Sau de un masacru.

Creionul meu se mișcă și aproape că dezvăluie secretele gândurilor mele, înainte de a-l putea opri. Nici măcar nu pot gândi acest lucru în întregime, darămite să-l desenez. Pâlpâie ca o flacără, ca niște aripi: o șoaptă. *Și dacă mai este și un alt adevăr în afară de al* nostru – *dacă și adevărul din Featherstone contează?*

Erezie, mușcă șoapta. *Blasfemie,* cuvântul îmi sărută urechea.

Capitolul opt

— V-am spus că am întârziat, șoptește Tanya în timp ce ne împinge în fața ei către foc și către oamenii strânși în jurul acestuia.

E pe înserat și ne alăturăm adunării din jurul focului despre care vorbeau vârstnicii. Acesta e momentul în care comunitatea hotărăște dacă pot rămâne, cel puțin pentru moment. E judecata mea.

Trebuie să-i conving să mă lase să rămân. Longsight va trimite curând vorbă după mine ca să mă întâlnesc cu persoana de legătură și trebuie să am ce să le spun. Amintindu-mi de mâna ruptă a lui Obel, mă trece un fior rece pe șira spinării, cu toată căldura ce vine dinspre foc.

— Ne întâlnim în fiecare seară, explică Gull în timp ce ne tragem mai aproape de foc. Mâncăm împreună în jurul focului, împărtășim povești, luăm decizii, ne întărim credința.

Flăcările și judecata, gândesc. Nu sunt străină de niciunul dintre aceste lucruri.

E loc pentru noi în jurul focului; în mare, comunitatea stă așezată în grupuri familiale. Fenn stă cu noi și în timp ce-mi încrucișez picioarele, încercând să mă așez confortabil pe pământul colbuit, genunchiul meu îl atinge pe al său. Se smucește ca ars.

De îndată ce ne așezăm, Solomon se ridică în picioare și, cu o voce caldă și răsunătoare, rostește:

— Suntem una și aceeași persoană. O singură familie. Un singur popor. O singură inimă. Un singur suflet. Împărțim cu toții căldura aceluiași foc; cu toții îl hrănim, cu toții ne hrănim de la el. Precum aceste flăcări au nevoie de dragostea și ajutorul nostru, la fel și noi avem nevoie de ajutorul focului. Suntem una și aceeași persoană. N-avem nimic de ascuns.

Zâmbește, privind în jurul său la oamenii luminați de flăcările aurii. Văd chipuri fericite și împăcate care-l privesc și acest lucru îmi amintește de tata la aniversări – insista întotdeauna să țină un discurs, întotdeauna atât de bucuros și mândru.

Voci răsunătoare i se alătură lui Solomon în timp ce întreaga comunitate răspunde la cuvintele sale:

— Noi hrănim focul. Focul ne hrănește pe noi. Ne hrănim unul pe altul. Suntem una și aceeași persoană. N-avem nimic de ascuns.

E o atmosferă familiară aici – nu doar în cuvintele pe care toată lumea (cu excepția mea) le știe, ci și în ușurința și plăcerea vădită pe care o dobândesc de la faptul că sunt astfel împreună.

La început căldura de la flăcări pare reconfortantă, apoi devine apăsătoare. Mi-e prea cald la față și îmi mut trupul ceva mai încolo. Gull stă relaxată. Adună mici resturi de pe jos. Se folosește de o rămurică uscată pentru a trasa linii în țărână, face o gaură într-o frunză și o pune pe rămurică asemeni unei bărcuțe cu pânze. Mi-o închipui pe mama bătându-mă ușor pe mână și certându-mă că mă jucam cu ceva, însă aici nu se întâlnește o astfel de formalitate. Atmosfera emană libertate: cel puțin, pentru aceia care aparțin acestui loc. Îmi înfășor șalul mai strâns în jurul trupului, ascunzându-mi semnele. Îmi imaginez cum trebuie să te simți ca neînsemnat și ca secretele să-ți rămână ascunse. Pentru prima oară acest lucru pare mai degrabă interesant decât înspăimântător.

Solomon ridică mâinile și privește prin mulțime.

— Ca vârstnic în acest sezon, e onoarea și datoria mea să vă reamintesc trecutul și să permit trecutului să ne binecuvânteze viitorul. În această seară frumoasă, sunt chemat să vă spun o poveste. Însă mai întâi trebuie să luăm o hotărâre. O hotărâre în privința musafirei noastre.

Îl aud pe Fenn mormăind:

— Musafiră? Intrusă, mai degrabă.

Gull îi dă un ghiont, însă uitându-mă în jur, văd fețe îngrijorate – cu siguranță nu-i singurul care n-are încredere în mine.

— În această dimineață, vârstnicii s-au întâlnit și vrem să vă cerem să luați în considerare o propunere. Nou-venita este Leora Flint, o însemnată venită din Saintstone.

Solomon așteaptă ca șoaptele să înceteze.

— Și da, este fiica lui Joel Flint, care a fost atât erou, cât și trădător. Știți cu toții cine a fost maică-sa.

Vocea lui Solomon continuă să se audă, puternică în ciuda murmurelor ce cresc.

— Leora a adus cu ea o scrisoare. O scrisoare de la Obel Whitworth.

Își pleacă capul și văd cum umerii i se ridică în timp ce oftează.

— Garantează pentru ea.

Justus scuipă în țărână.

Ruth se ridică în picioare, ajutându-se de un băț care o susține.

— Leora ne-a spus că a fost exilată de comunitatea însemnată din Saintstone pentru că s-a aliat cu cei uitați. Unii dintre cei uitați sunt ciori: sunt aceia care ne ajută în taină. Vine aici doar cu hainele de pe ea. Cere îndurare. Vrea să-și cunoască originile, să afle despre mama sa.

Se aude din nou un murmur redus. Poate e imaginația mea, însă acum pare mai scăzut.

— Sunt dispusă să-i acord acestei fete o șansă. Să profit de această ocazie ca s-o învăț în legătură cu stilul nostru de viață și să-i împărtășesc poveștile noastre.

Se uită la Justus, al cărui chip este împietrit.

— Dacă există vreo bănuială că ea e aici pentru un alt motiv – ca să submineze comunitatea, ca să acționeze împotriva noastră – nu voi ezita s-o izgonesc. Însă, pentru moment, haideți să dăm viață valorilor noastre: pace, toleranță și încredere. Supun acest lucru comunității noastre: Leorei ar trebui să i se permită să stea până când se va dovedi nedemnă. Vă rog să ridicați mâna dacă nu sunteți de acord.

Sunt multe mâini ridicate, inclusiv a lui Fenn, și ce se întâmplă în continuare pare să țină la nesfârșit.

— Ne vrea răul.

— E însemnată și nu-i de încredere.

— Pământul vorbește deja împotriva noastră – asta ne va aduce și mai multe greutăți.

— Poveștile ni se vor pierde.

— Ne va fura copiii. Îi va învăța lucruri împotriva noastră.

Fiecare vorbește și toți ascultă, până și copilașii, care moțăie sprijiniți de umerii părinților.

În timp ce fiecare persoană dă glas temerilor sale, unul dintre vârstnici merge și se așază lângă ei și îi ține de mână. Stau de vorbă în surdină, față în față. Solomon se adresează vârstnicilor

și face apel la ordine; a revenit la locul său și a preluat din nou controlul.

— Aceste griji sunt întemeiate. Spun doar un lucru.

Se uită la cercul format de cei strânși în jurul focului.

— Haideți să nu excludem din cauza fricii o persoană la ananghie. Noi nu așa procedăm. Am căutat din ce în ce mai mult în interiorul nostru, iar acum vă întreb pe toți: ce am câștigat?

Urmează o pauză și Solomon se uită la mine.

— Copilă, zice încetișor. Mai ai ceva de adăugat?

Toată lumea se zgâiește la mine. Înghit. Simt că e un moment crucial și scormonesc în minte pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Aveți dreptate să nu vă încredeți în mine, zic, în cele din urmă, și o fărâmă de interes pare a străbate cercul. Nu mă cunoașteți. Tot ce știți este de unde vin: dintr-o comunitate care vă urăște și care v-ar distruge dacă ar putea.

Surprind grimasa lui Solomon; nu-mi sunt de prea mare folos, probabil că gândește.

— Însă sunt aici pentru că vreau să știu de unde vin. Acesta e singurul motiv.

Minciuni, Leora, gândesc.

— Dacă mă lăsați să rămân, închei eu, voi lucra alături de voi. Vă voi respecta credințele și poveștile. Nu le voi impune pe ale mele. Asta-i tot ce vă cer – să rămân și să ascult. Vreau doar să știu cine sunt.

Vocea mea cedează la ultimele cuvinte și mă opresc.

Cât din tot ce-am spus era adevărat? Nici măcar eu nu mai știu. Tot ce știu e că lupt să rămân aici, să-mi salvez prietenii. Și, probabil că sunt o mincinoasă mai convingătoare decât credeam, pentru că aproape cred și eu.

Solomon încuviințează cu gravitate, apoi se uită la cerc.

— O renumărare a voturilor, vă rog. Cine-i împotriva faptului că musafira noastră să rămână, să ridice, vă rog, mâna.

De data asta doar două mâini se ridică și nu mă surprinde că una din ele e a lui Justus, iar cealaltă a lui Fenn.

— Vă mulțumesc pentru curajul de a fi sinceri, le spune lui Fenn și lui Justus. Suntem cu toții de acord că acest vot a fost unul corect și că Leora va rămâne, pentru moment?

Văd maxilarul lui Fenn încleștându-se, însă încuviințează și, după câteva clipe, la fel face și Justus.

— Cred că Ruth și-a exprimat disponibilitatea de a o instrui pe Leora, de a o învăța obiceiurile noastre.

Ruth zâmbește în semn de încuviințare și rostește aceleași cuvinte pe care le-a spus mai devreme la întâlnire.

— Ține minte, Leora. Fără semne, fără secrete, fără minciuni.

Întreaga comunitate repetă cuvintele sale și acestea răsună ca o incantație.

Fără semne, fără secrete, fără minciuni.

Când grupul tace din nou, Solomon zâmbește.

— Bun, zice el încetișor. Și acum, haideți să ne întoarcem la trecut.

Toată lumea începe să bată cu degetele în pământ și se aude ca ploaia care răpăie sau niște șerpi care sâsâie. E un sunet surprinzător de liniștitor.

Solomon ridică o mână și, ca un robinet care se închide, zgomotul încetează. În schimb, începe un zumzăit. Un zumzăit care străbate cercul, transmis de la o persoană la alta. Redus și din piept, este transmis asemeni unui pocal, începând încetișor, apoi mai repede, până când cercul practic vibrează. Mă alătur lor, știind cumva când trebuie să fredonez și când să mă opresc. Îl simt în piept, de parcă am fi niște instrumente la care cântă un spirit nevăzut.

Tocmai când credeam că zumzăitul nu are cum să devină mai rapid sau mai intens, acesta încetează. Nu știu cine a făcut semn, însă ne oprim toți în același timp – până și eu, de parcă vibrația din gât tocmai a încetat. Tăcerea face ca urechile mele să distingă noi sunete, zgomote pe care nu le auzisem înainte. Aud răsuflarea lui Gull, în același timp cu a mea. Aud pocnetul lemnului care trosnește în foc. Aud cum frunzele din copacii care ne înconjoară șoptesc și conspiră împreună cu noi. Tocmai în această unitate sincronizată simt că sunt mai diferită ca oricând.

Voi privi, gândesc. *Voi aștepta. Și apoi* –

Și apoi voi ști ce trebuie să fac. Pentru a supraviețui. Pentru a-mi salva prietenii.

— Așa deci… vocea lui Solomon este asemănătoare unor pași delicați. O poveste.

Capitolul nouă

Surorile

Într-o pădure, lângă un sătuc, se afla casa unui tăietor de lemne. Casa era mică, însă părea destul de prietenoasă. Flori cu grijă sădite creșteau în straturi sub micile ferestre cu obloanele trase. Un topor stătea sprijinit de un zid, o grămadă de lemne bine stivuite sub un umbrar. Chiar și în cea mai călduroasă zi, vedeai rotocoale vesele de fum pufăind din horn și simțeai aroma de cafea aburindă, de cozonaci puși la răcit, de pâine coaptă sau de carne friptă. Pentru cei mai discreți dintre musafiri, răsplata era mare: un cântec interpretat de o voce atât de pură și de gingașă, încât îți venea să te uiți înspre cer în căutarea unor păsări sau a unor îngeri.

Și dacă aveai noroc, era posibil să găsești ușa întredeschisă. Și dacă erai curajos, puteai s-o apuci în sus pe aleea de la intrare. Și dacă erai o persoană bună la inimă, era posibil să fii invitat înăuntru și dacă erai sărac, era posibil să fii hrănit și dacă erai obosit, era posibil să găsești un scaun cu niște perne moi. Și dacă erai în căutarea aventurii, acesta era locul unde putea fi găsită. Pentru că tăietorul de lemne care locuia în acea casă spunea povești care te purtau către lumi minunate despre care nu știuseși niciodată că ar exista. Și în afară de asta, tăietorul de lemne avea două fiice gemene: una luminoasă ca ziua, cu o voce ca de înger, cealaltă la fel de întunecată ca înserarea și tăcută ca miezul nopții.

Oricât de încântătoare păreau casă, poveștile și fiicele, atunci când prin preajmă nu erau musafiri, tăietorul de lemne era un bărbat nemilos. În fiecare zi, fetele erau obligate să muncească până ce le sângerau degetele, să gătească, să facă curățenie și să se ocupe de grădinărit. Când tatăl venea acasă, le dojenea, numindu-le leneșe și haine. Însă oricine trecea pe acolo nu vedea altceva decât o mască. Bărbatul își țesuse propria viață într-un basm. Un basm frumos pentru un ochi neștiutor.

La fel cum, dacă ai muta lemnele dintr-o grămadă, ai vedea insecte, viermi și păianjeni, tot așa, dacă te-ai uita mai

îndeaproape la viața lor de basm, viermii, insectele și vietățile cu opt picioare s-ar furișa repede afară. Însă nimeni nu privea în profunzime, odată ce fuseseră fermecați de povești, de cântece și de frumusețea fetelor.

— Cântă! zicea el printre dinți către Moriah, geamăna cea luminoasă.

— Scrie! zicea el printre dinți către Belia, geamăna ca o umbră tremurătoare.

Fiindcă tăietorul de lemne era convins că basmele sale îi vor aduce bogăție într-o bună zi. Fiece basm era cu migală consemnat de către Belia. Într-o zi, tăietorul de lemne știa sigur, un rege va trece pe acolo și va auzi cântecul lui Moriah și va fi atât de vrăjit de basmele sale, încât îl va implora să-i fie povestitor la curte. El va refuza, firește, declarându-se modest. Tăietorul de lemne nu vedea niciun motiv pentru care și-ar tulbura viața sa tihnită ca să meargă și să se maimuțărească la curte. Și, firește, știa că răutatea sa n-ar mai putea fi ascunsă dacă se îndepărta de colibă și de viața pe care și-o clădise singur.

În schimb, îi va spune regelui că aceste basme erau toate așternute într-o carte. O carte plină cu toate basmele pe care le spusese el vreodată.

— Nu cred că aș putea-o vinde. Să spun prețul? Păi, nu-mi pot închipui... va spune el.

Regele îi va dărui multe comori, iar tăietorul de lemne își va trăi restul vieții ca un bogătan.

* * *

Și astfel, în fiecare zi, Belia se așeza lângă tatăl său, cu penița și cerneala pregătite, pentru a așterne fiece cuvânt pe care el îl rostea. El o testa, crezând că ea va încerca să-i schimbe povestea sau că era prea proastă ca să țină pasul, însă de fiecare dată ea reda perfect vorbele sale. Se făcea pentru că o trimisese pe aceasta la școală. Măcar una din ele să poată citi și scrie, ca să se facă utilă. Moriah era frumoasă și nu avea nevoie de carte. Ea era momeala și acest lucru era de ajuns.

În visele și planurile sale, tăietorul de lemne nu luase în calcul posibilitatea morții, care, firește, este cea mai bună cale de a atrage moartea la ușa ta. Într-o noapte, visă că fusese blestemat și, la deșteptare, fu convins că visul era un avertisment. Deveni și mai necruțător. Era convins că fiicele sale

îl otrăveau, așa că încetă să mai mănânce. Era sigur că aude voci în copaci și îi fu prea frică să-i doboare. Deveni mai crud, iar basmele sale deveniră din ce în ce mai înspăimântătoare până ce, în cele din urmă, numărul musafirilor se reduse la niciunul.

— Mă sting, gemu el. N-am nimic – nu tu mâncare de pus în gură, nu tu muncă care să mă mulțumească, nimeni care să-mi audă basmele.

Fiicele sale încercară să-l înduplece.

— Mănâncă puțin, tată, îl implorară ele. Nu putem suporta să vedem cum te înfometezi.

Însă el se încruntă la ele și strânse din dinți.

— După tot ce am făcut pentru voi, copile nenorocite. Mi-ați adus doar necazuri și iată-mă că mor – („dar, tată, mănâncă și nu vei muri”) – mor *și voi râdeți de mine.*

Pentru că el chiar era pe moarte. Și în noaptea aceea, o furtună îngrozitoare izbucni și deșteptă o arătare diavolească. Și în vreme ce tăietorul de lemne rostea ultimele sale cuvinte amare, acestea fură auzite de către arătare, iar ultimele vorbe ale tăietorului de lemne deveniră un blestem:

— Voi fi o piatră de moară de gâtul vostru. Voi fi un șobolan care vă roade degetele de la picioare. Poveștile mele vă vor urma, copilele mele. Vă vor bântui și vă vor necăji și nu veți scăpa niciodată de ele. Veți fi sufocate de povești până ce veți vedea povara pe care a trebuit s-o port, iar voi, la fel ca și mine, veți muri în sărăcie.

Și, parcă spre a le face în ciudă, muri atunci, pe loc.

Lacrimile pe care le vărsară gemenele fură triste, însă mai mult ca o obligație. Nu se puteau abține să nu se întrebe în taină dacă acest lucru însemna libertate.

La mai puțin de un an de la moartea tăietorului de lemne, plăsmuirea sa se adeveri și un prinț trecu pe acolo călare. Prințul fu, într-adevăr, atât de încântat de frumusețea și vocea lui Moriah, încât o imploră pe loc să vină cu el la palat. Moriah, lipsită de griji cum era, consimți pe loc și o liniști pe sora ei, care îi aminti să fie cu băgare de seamă și îi șopti despre blestemul tatălui lor.

— Totul va fi bine, soră, o alină Moriah pe Belia. Nu vezi cum ni s-a îmbunătățit viața de când a murit tata? Blestemul acela absurd s-a dus odată cu el.

Oricât de tare admira Belia firea lipsită de griji a surorii sale, nu putea fi de acord cu ea și plânse în vreme ce-și luă rămas-bun de la scumpa sa soră.

Însă nu avea liniște. Își făcea griji pentru sora ei. Într-o noapte avu un vis îngrozitor, se făcea că sora ei se îneca într-un lac de cerneală foarte neagră. Se trezi profund tulburată și se hotărî să pornească s-o caute pe Moriah, sora sa geamănă.

Belia călători zile întregi până ajunse în regatul unde trăia sora sa. Și acolo se sperie de moarte, pentru că oamenii pe care îi văzu pe străzi erau ciudați și înspăimântători și aveau chipurile vopsite. Când în cele din urmă ajunse la castel și o văzu pe sora sa, căzu în genunchi plângând îngrozită.

Pentru că aflase adevărul. În vreme ce pielea Beliei rămăsese curată, sora sa fusese însemnată cu blestemul, asemeni unei boli necruțătoare. Basmele o distruseseră. Ele îi acoperiseră pielea cu imagini care dezvăluiau lumii tainele lor. Belia observă că în locurile ascunse se aflau cele mai tragice și mai adevărate basme – despre cruzimea tatălui lor, despre moartea mamei lor. Și mult mai multe taine se dezvăluiau. Privind chipul surorii sale, ea văzu răsărind un rânjet.

— Blestemul, șopti Belia. Soră, te pot ajuta.

— N-am nevoie de ajutorul tău, se răsti sora sa. Și e mai bine să nu spui nicio vorbă despre blestem. De ce să mă numească aici blestemată? Când au apărut aceste semne, toți m-au crezut deosebită. Toți din acest regat vor să mă imite și să se însemneze cu poveștile lor. Toate națiile vorbesc despre mine: oamenii plătesc adevărate averi doar ca să arunce o privire la pielea mea.

Belia se uită la Moriah, la pielea ei acoperită de molimă, și plânse. Nu era decât o chestiune de timp până când aceeași soartă avea s-o aștepte și pe ea. O imploră pe Moriah să vină cu ea și împreună să găsească o cale de a rupe blestemul, însă sora ei deveni și mai furioasă.

— Voi pune să fii executată, țipă Moriah.

Și, urmată de câini, de porci mistreți și de bărbați înarmați cu cuțite, Belia fu alungată din regat. Fu izgonită în partea cea mai întunecată și mai săracă a pădurii și, cu lătratul câinilor pe urmele ei, se afundă din ce în ce mai adânc în pădure.

Când se rătăci de tot, se așeză pe un copac prăbușit și plânse. Era flămândă, însetată și speriată.

Pe când stătea și plângea, ceva o izbi în cap cu un bufnet ascuțit. Frecându-și bietul cap, se uită în jur să vadă ce o izbise și văzu o piatră mică și albă. Uitându-se printre ramurile copacului de deasupra, văzu o cioară. Cioara își luă zborul câțiva metri mai încolo adunând o piatră de la pământ, zburând mai departe și lăsând-o să cadă, astfel încât Belia s-o poată găsi. Culese fiece piatră și urmă coada neagră și urma albă. Curând avu un buzunar plin de pietricele albe și se pomeni pe malul unui lac atât de liniștit, încât părea o oglindă.

Cioara ateriză lângă ea, culese o ultimă piatră și zbură peste lac, dându-i drumul din cioc, unde ateriză cu un clipocit în mijlocul iazului. Atunci Belia se opri preț de câteva clipe. Ar fi o nebunie să intre în lac și să-și găsească astfel sfârșitul, însă cioara bătu din aripi, grăbind-o, făcând-o să se îndepărteze de mal. Ea intră, apa udându-i hainele și trăgând-o în adâncuri, pietrele din buzunar îngreunând-o până ce fu trasă complet dedesubt. Smuci de buzunar, smulgându-l de pe rochie și privi cum pietrele, unele după altele, se revarsă și se afundă în lac.

Când în cele din urmă ieși iarăși la suprafață, se târî afară din apă, departe de acele pietre albe care aproape o aruncaseră în ghearele morții.

Și, în timp ce păși pe pământul uscat, știu în inima sa că orice blestem care o ținuse odinioară captivă acum fusese rupt. Călătoria, cioara, pietrele lepădate sub valurile lacului. Se întâmplase o magie care era peste puterea sa de înțelegere. Și era liberă.

Belia își făcu o căsuță în pădure și curând i se alăturară mai mulți dintre cei care se opuseseră domniei prințului și prințesei. Aceia care nu-și doreau să fie însemnați, să fie pângăriți, să-și aibă tainele smulse și zugrăvite pe chipuri. Belia îi învăță și le citi din cartea tatălui său și în fiecare an, oamenii aruncau pietre albe în lac și își aminteau că blestemul fusese rupt și nu avea să se mai întoarcă niciodată.

Capitolul zece

Ascult. La început sunt entuziasmată – *pe asta o știu* – însă curând entuziasmul meu se transformă într-un fel de furie confuză. Cum îndrăznesc ei să vorbească despre Moriah, frumoasa noastră regină, de parcă ar fi cine știe ce leproasă? Asta cred ei despre mine, care stau aici, acoperită de „molimă”? Căldura provenită de la foc îmi face rău și tânjesc să plec, însă stau pur și simplu acolo. Țin gura închisă și capul plecat. De asta vrea Mel să mă aflu aici, știu asta. Să asist la această imagine distorsionată în oglindă a adevărului și să fac tot posibilul s-o distrug.

Urmează o pauză după ce a terminat Solomon de vorbit, una plină de pace. După o vreme, Solomon ridică din nou mâinile și toți se ridică în picioare, sporovăind relaxați între ei. Simt ochii ațintiți asupra mea și îl văd pe Justus cum mă privește, cu un rânjet ironic în colțul gurii.

Urmăresc în timp ce câte un membru din fiecare gospodărie înfășoară o pânză dată prin ceară în jurul unui băț. De parcă ar fi una și aceeași persoană, ei vin mai aproape de foc și vâră capetele bețelor în foc, așteptând să se aprindă. Apoi purtătorii de lumină își conduc familiile înapoi la casele lor: noi îl urmăm pe Fenn, care ține torța. Asemeni unor fluturi de noapte, ne ținem după flacără.

Tremur deja până ce ajungem înapoi acasă: noaptea pare mai întunecată și mai rece departe de foc. Fenn pune bățul care arde în șemineu, unde jarul scânteiază în așteptare. La lumina focului, chipul său este întunecat: sprâncene negre, umbre negre sub ochii de un albastru-cenușiu. Lumina îi cade pe pomeții îmbujorați de la foc.

— Împărțim cu toții focul, îmi șoptește Gull când mă vede că-l privesc. Aducem focul înapoi acasă în fiecare noapte și îl înapoiem în fiecare seară la adunarea din jurul focului. Acesta arde în permanență, undeva.

— Este frumos, șoptesc, îndepărtând gândurile care mă duc la flăcările eterne din sala de judecată.

Aceasta este altă versiune distorsionată a ceva ce-mi este drag.

Gull expiră cu zgomot, nu-i chiar un suspin, și zăresc o strălucire plăcută pe chipul său.

— *Este* frumos, zice ea încetișor. E mai mult decât frumos: reprezintă viața. Este totul.

Mergem în liniște în camera ei.

În noaptea aia visez.

Visez din nou despre apă. De data asta îi simt sărutul rece în timp ce mă scufund; îmi văd mâinile întinse prin apa limpede. Înot cu ușurință; parcă aș zbura, parcă am fost făcută pentru asta. Razele soarelui mă cheamă prin lacul liniștit și sunt trasă în sus. Pășesc cu ușurință afară din apă, căldura soarelui e asemeni unei îmbrățișări. Privesc în jos și văd că sunt goală. Mai mult decât goală: jumătate din trupul meu a fost dezgolită; cerneala a dispărut, jumătatea dreaptă este intactă și ușor de citit, în timp ce stânga este un gol, un hău.

Mă uit în jos la mâini – una însemnată, alta neînsemnată – și încetișor le aduc împreună. Degetele-mi tremură și palmele mi se umezesc și mi se răcesc, și, înainte ca mâinile să mi se atingă, în acea fracțiune de secundă înainte de a se împreună, o văd. Rapidă ca un fulger, strălucitoare ca o stea.

O scânteie.

Capitolul unsprezece

Gull mă duce s-o văd pe Ruth a doua zi dimineață, la casa vârstnicilor. Am fost convocată pentru prima mea lecție.

Observ că săculețul pe care Gull îl poartă întotdeauna cu ea, plin cu pietre mici și albe, se lovește de coapsa ei în timp ce merge. Sunt curioasă în legătură cu acest lucru, însă, pentru moment, nu îndrăznesc s-o întreb. Ea e ca un animal sălbatic, a cărei încredere trebuie s-o câștig.

Și Mel ar vrea să știe. La asta se așteptase când m-a trimis aici; are nevoie de mine pentru a le înțelege poveștile. Pentru a vedea cât de departe au ajuns ei cu această răstălmăcire a poveștilor originale. Și apoi poate va exista o cale de a-i întoarce pe calea cea bună.

În drum spre casa vârstnicilor, observ că printre oamenii care cară baloți de fân, adapă caii și mătură străzile, sunt și câțiva copilași.

— Nu merg la școală sau, mă rog? o întreb pe Gull când aproape mă împiedic de un copil zdrențăros care trece în fugă pe lângă mine, alergând după un câine.

— Nu acum.

Ridică din umeri.

— Aveam o școală mică, atunci când vremurile erau mai bune. Însă acum e nevoie de toată lumea: trebuie să fim uniți.

Îmi imaginez o lume în care aș crește scoțând cartofi în loc să învăț să fiu desenatoare și mă cutremur la acest gând. Dintotdeauna mi-am dorit să desenez.

Mă întreb când va trimite după mine persoana de legătură a lui Longsight și ce o să îi spun atunci. Îi voi spune despre călăreți, probabil – însă nu-i cine știe ce, nu pentru o spioană.

Odată ajunsă în casa vârstnicilor, sunt însoțită de Gull într-o încăpere diferită de data asta; rafturi curbate din cauza greutății susțin niște cutii de lemn și câteva cărți. Fiecare cutie are o mică etichetă scrisă de mână.

— Ce-i în interiorul lor? șoptesc înspre Gull, însă ea face ochii mari și scutură din cap.

Ruth stă așezată la o masă dreptunghiulară, cu o carafă și două pahare în față. Îmi zâmbește și se mută un scaun mai încolo, invitându-mă să mă alătur ei. Ridic privirea către cel mai apropiat raft în timp ce trec pe lângă el; pe etichete sunt scrise nume. Pe unele le pot citi – *Peter și Merry Newton, Ted Yorke* – însă celelalte sunt scrise cu o cerneală care s-a decolorat în maro și nu pot distinge cuvintele dacă nu mă apropii și mai tare. Vreau să le ating și îmi amintesc povestea fetei frumoase căreia i s-a dat o cutie încuiată și i-a fost interzis s-o deschidă.

Gull mormăie un rămas-bun și trage ușa în urma ei. Draperiile rămân trase și în încăpere sunt lumânări peste tot, fiecare în diferite stadii de ardere. Lumina face ca ridurile încântătoare ale lui Ruth să pară mai adâncite și cu grijă sculptate și ochii ei par aproape pierduți când îmi zâmbește.

— Bine ai venit, Leora.

Mă mângâie pe mână și lacrimi neașteptate îmi izvorăsc din ochi. Realizez că a trecut ceva vreme de când m-a atins cineva sau m-a privit măcar, fără suspiciune.

— Sunt foarte bucuroasă că grupul a convenit că mai poți sta deocamdată. Avem multe de vorbit.

Ridică o mână elegantă pentru a arăta înspre cutii.

— Aceasta e camera amintirilor.

— Mulțumesc, zic, simțindu-mă rușinată, însă nespus de curioasă. Sunt nerăbdătoare să aflu mai multe. Cu ce începem?

Ruth toarnă apă pentru amândouă cu mâini tremurânde și ia o înghițitură zdravănă.

— Asta-i o întrebare pe care mi-am pus-o și eu.

Zâmbește și privește dincolo de mine, de parcă ar încerca să vadă ceva ce se află în afara câmpului său vizual.

— Cu ce încep?

Zâmbetul i se șterge și pare gânditoare și tristă.

— Presupun că povestea de azi-noapte a fost un început bun. Ce impresie ți-a făcut?

Din nou e un moment în care îmi doresc să o pot citi, să știu cum să-mi ticluiesc răspunsul și cât de sinceră pot fi.

— A fost… interesantă. O poveste bună.

Ezit, vrând să văd dacă va spune mai mult, însă Ruth doar râde și-mi face semn din cap să continui.

— Avem și noi o poveste asemănătoare. Însă… sunt mai multe diferențe decât asemănări.

Ruth încuviințează din cap, în cunoștință de cauză.

— Acum mulți ani mi s-a spus povestea pe care o știi. Mă întreb dacă ai putea să mi-o spui acum? Ca să-mi amintesc? zice ea.

Înghit, însă ea zâmbește încurajator.

— Păi…

Și îi spun despre surori – surorile *noastre.* Îi spun adevărul: că cea care a rămas neînsemnată era blestemată și că Moriah a noastră, sora frumoasă a cărei piele a înflorit de semne, a fost cea care ne-a arătat calea – calea spre virtute, eternitatea. Și Moriah a construit un zid pentru a-i ține departe pe neînsemnați și pentru a păstra puritatea noului său regat însemnat.

Când termin, năucită de propriile cuvinte, ridic privirea și văd că Ruth îmi zâmbește.

— Da, am auzit versiunea voastră a poveștii noastre, Leora. Și când am auzit-o, am simțit așa o mare… așa o mare *groază.* Probabil că și tu ai simțit la fel noaptea trecută, la foc?

Înclină capul când îmi vede reacția la auzul acestor vorbe.

— Oh, l-aș fi omorât pe acela care ne-a furat povestea și a denaturat-o atât de îngrozitor.

— Dar a noastră a fost prima, las eu să-mi scape. Noi am fost înaintea voastră, înaintea neînsemnaților. Povestea noastră *e* istorie.

Ruth își umple paharul cu apă.

— E timpul să asculți.

Și știu că lecția mea a început.

— Cred că voi numiți asta Proiectul de Lege privind Strămutarea Neînsemnaților.

Ruth vorbește de parcă cuvintele-i sunt amare.

— Asta ți-au spus la școală?

Încuviințez din cap.

— Avem o denumire mai bună, mai exactă: eradicarea.

Lasă ca tăcerea să dea cuvintelor sale greutate, iar eu ezit.

— Vei fi auzit, probabil, că a fost o decizie mutuală luată în scopul promovării păcii: că s-a decis că două grupuri cu ideologii atât de divergente nu pot trăi împreună și că astfel am apucat-o pe căi diferite. Așa sună mai frumos: mai rezonabil, mai corect – pentru binele tuturor. Însă a fost o decizie la care poporul nostru n-a participat – n-am avut niciun cuvânt de spus și n-am avut de ales.

Înghite, vocea îi e puțin răgușită și bea puțină apă.

— Eram doar un copil, mai tânără decât tine; amintirile mele referitoare la asta sunt puțin în ceață, însă unele lucruri se leagă. Saintstone a fost casa noastră; n-am avut nicio intenție de a pleca. Neînsemnații și însemnații puteau trăi împreună în pace, așa credeam. Am luptat abia când a venit edictul. Însă aceia care luptau n-aveau idee că însemnații erau pregătiți pentru o astfel de situație.

Ruth ridică o mână tremurătoare și arată înspre cutii.

— Oricine s-a opus a fost în mod brutal zdrobit. Mi-am văzut vecinul împotrivindu-se și fiind luat la bătaie, am văzut cum i-a fost zdrobit craniul. Nici măcar n-am așteptat până l-am văzut căzut la pământ. N-am luptat pentru el sau pentru mine. Am fugit.

Minte, gândesc. *Minte.* Neînsemnații voiau să plece. Voiau să aibă propria comunitate. *Ei* s-au luptat și s-au răzvrătit; *ne*-au făcut rău – așa se spune la muzeu.

— Cei care n-au plecat repede în acea zi au fost omorâți. Bărbați, femei, copii. Ne-au lăsat pe câțiva dintre noi să scăpăm, să venim aici. Ani de zile m-am întrebat de ce au făcut-o. De ce nu ne-au urmărit și nu ne-au măcelărit acolo pe loc?

Se oprește o clipă și privește fix în ochii mei.

— Și apoi, într-o zi, am înțeles. Sunt deștepți. Ne-au lăsat să trăim pentru că au nevoie de noi.

Pe buze îi înflorește un zâmbet abia schițat, însă în vorbele ei nu este nimic amuzant.

— Ne-au lăsat să trăim ca să poată avea un motiv de ură.

Capitolul doisprezece

— Și astfel a venit în Featherstone al doilea val de neînsemnați.

Face semn înspre cutii.

— Acestea sunt lucrurile pe care le-am putut salva, mici mărturii pe care le-am putut lua cu noi ca să ne amintească de cei care au fost omorâți. Acestea sunt amintirile care ne-au rămas. Ele sunt *tot* ceea ce ne-a mai rămas.

Privesc în jur la fiecare cutie și mă întreb câți oameni sunt reprezentați acolo. Unele dintre lumânări au ars. Nu îndrăznesc să vorbesc. Și oricum, ce aș putea spune? Cum răspunzi atunci când cineva îți spune ceva atât de îngrozitor? *Minciuni,* gândesc cu înverșunare. Minciuni inteligente. Probabil că asta sunt.

— Featherstone-ul însuși a fost fondat de către Belia, după cum știi din povești, ale tale și ale noastre. O mică comunitate de neînsemnați, ferită de brutalitatea Reginei Moriah. Odată cu eradicarea – ei bine, satul s-a triplat ca dimensiune într-o singură zi. Nimeni n-a fost refuzat. Și odată cu mulțimea de oameni, au apărut și nevoile și suferința pe care cetățenii din Featherstone nu le văzuseră niciodată. Am venit cu vițele sfârtecate, iar vițele nu se vindecă repede. Numărul mare de oameni a pus mare presiune asupra satului: erau atât de mulți oameni de hrănit și găzduit și pământul a trebuit să facă loc pentru noi case. A fost mai puțin spațiu de cultivat sau pentru pășuni. Am venit căutând refugiu și am adus cu noi foametea.

Simt că timpul petrecut împreună se apropie de sfârșit, însă sunt atâtea lucruri pe care vreau să le aflu.

— Poveștile noastre sunt adevărate, draga mea, zice Ruth bătându-mă ușor pe mână, strângându-mi degetele pentru o clipă. La fel de adevărate ca ale voastre.

Se ridică din scaun, își ia bățul, care a stat până atunci sprijinit de masă, și pleacă șchiopătând.

— Ruth, o strig și ea se oprește. Îmi vei spune despre mama? Ai cunoscut-o, nu-i așa?

Se oprește cu spatele la mine și pentru o clipă cred că umerii i se încordează. Apoi continuă să meargă.

Pentru azi, lecția mea s-a terminat.

Capitolul treisprezece

Norii șoptesc amenințări de furtună, iar aerul este înăbușitor și dens. Îmi leg șalul în jurul taliei. Brațele-mi sunt descoperite și simt ochii oamenilor ațintiți asupra mea. Încep să mă văd în felul în care mă văd ei. N-am crezut niciodată că sunt frumoasă, însă aici mă simt monstruoasă. Ei nu mă pot citi, nu așa cum aș putea fi citită acasă, însă eu tot mă simt expusă. Nu m-am gândit niciodată că cerneala ar putea dezvălui secretele mele persoanelor străine, că e posibil ca să știe toate lucrurile despre mine cei care nu trebuie.

Ruth m-a însărcinat să fac lucruri simple pentru a mă integra și, pentru scurtă vreme, sunt încrezătoare că voi învăța ceva care-i va fi de folos lui Longsight. În schimb, săptămâna mea trece făcând o muncă plictisitoare și necalificată. O urmez pe Gull și fac tot ce face ea. Mergem unde e nevoie de noi. Construim un gard și-l văruim. Într-una din dimineți ne petrecem o oră săpând în grădina de legume și scoțând din pământ câțiva cartofi mici pe care-i ducem la depozitul central, acolo unde sunt păstrate toate resursele în compartimente diferite. Coacem turte și văd cât de scăzut este nivelul în saci, atunci când iau o cană de făină.

— Curând vom avea nevoie de făină, îi spun lui Gull, însă ea doar mă privește.

În fiecare zi, oamenii se adună la taraba de legume ca să-și ia ajutorul pentru mâncare. Ni se distribuie mai puține legume, fructe deloc, și cele care ni se dau și-au depășit demult zilele de glorie.

— Ceva nu-i bine, zice femeia de la tarabă. O molimă asupra pământului nu înseamnă altceva decât o molimă în inima cuiva. Suntem judecați. Sau blestemați.

Se uită în mod intenționat la mine. Gull mă ia ușor de braț și mă îndepărtează de acolo.

Ascult tot timpul, disperată să aflu ceva, orice care să fie de ajuns pentru Longsight. Și într-adevăr, vreau un motiv pentru a nu avea în continuare încredere în acești oameni, ceva care să justifice toți acei ani de frică, niște informații care vor face, ceea

ce am de gând, să semene mai puțin cu o trădare. Sunt o cetățeană a Saintstone-ului; n-ar trebui să fiu ușor de influențat.

În altă zi, o ajutăm pe Tanya la infirmerie. Sunt frapată de lipsa materialelor medicale, atât de primitive în comparație cu cele de acasă. Nu există vaccinuri sau medicamente sau un echipament adecvat de sterilizare. Infirmeria este condusă de voluntari cu inima mare, însă nu cred că vreunul din ei are pregătire de specialitate. Un băiețel este adus cu tuse, obrajii roșii și ochii febrili și văd chipul îngrijorat al vraciului și frica din ochii tatălui. *E doar o tuse,* vreau să spun. Apoi îmi dau seama. Un virus ar putea aduce moartea în Featherstone.

Nu-i de mirare că Gull nu se gândește la slujbe de vis și n-are ambiții. Cu toții încearcă doar să supraviețuiască.

Câteva zile mai târziu, nu mai rămâne absolut nimic pentru micul dejun.

* * *

Într-o dimineață, încă pe jumătate adormită și durându-mă burta de foame, îmi vâr picioarele în ghete și scâncesc de durere când simt cum ceva îmi străpunge talpa. Scot gheata din picior, bag mâna înăuntru și găsesc o pietricică albă și zimțată. Scutur gheata ca să îndepărtez orice altă murdărie și o bucată de hârtie cade de acolo. O ascund în palmă înainte ca cineva să vadă.

— Ești bine? întreabă Gull, dând pe gât și ultima înghițitură de ceai și alăturându-mi-se în dreptul ușii.

— Mda, era doar o piatră în gheată.

Zâmbesc, simțind foșnetul hârtiei între degete. Vâr biletul în buzunar, așteptând un moment în care să fiu singură, ca să-l pot citi. Și-mi dau seama: probabil cineva din Featherstone mi-a vârât biletul în gheată. Probabil cineva știe de ce sunt aici.

Luni. Așteaptă până se înnoptează de-a binelea.

Îți va fi lăsat un felinar lângă hambarul albastru.
Urmează pietrele.

Luni. Asta înseamnă că am două zile la dispoziție. Două zile ca să descopăr ceva. Două zile ca să găsesc destule dovezi pentru a-mi demonstra loialitatea față de Longsight și ca să-i salvez pe cei dragi.

Două zile până ce-i voi trăda pe neînsemnați.

* * *

— Când îmi vei spune despre mama?

Azi, Ruth m-a pus să scot apă din fântână. (Luni. A venit *ziua* aceea și încă nu s-a întâmplat nimic.) E o muncă grea și dură, însă e o resursă pe care oamenii contează. Fântâna se află la distanță mică față de așezarea principală. Ei o numesc Fântâna Beliei.

În timp ce cobor găleata și aud un clipocit îndepărtat, mă întreb dacă este aceeași fântână unde Sfântul s-a întâlnit cu Vrăjitoarea Albă. În poveste (povestea noastră), Sfântul trece o graniță, renunțând la siguranța conferită de comunitatea însemnaților, care-i era cunoscută. O întâlnește pe vrăjitoare și speră să-i salveze pe neînsemnații pe care-i întâlnește. Este atât de bun în acea poveste, iar vrăjitoarea… oh, atât de crudă. Plină de ipocrizie, l-a jupuit de piele. Însă nici măcar acest lucru nu l-a oprit. Pe Sfântul nostru.

Sunt obosită, flămândă și supărată. E duminică noapte și nu știu mai nimic din ce l-ar putea interesa pe Longsight – n-am nicio informație care să-i potolească foamea.

Ruth stă pe o piatră mare și pătrată, cu ochii închiși și chipul plin de pistrui îndreptat în sus, înspre căldura soarelui. Vreau s-o întreb despre aceste pietre – le-am văzut când veneam înspre Featherstone. Stăm lângă un grup de astfel de pietre, roca șteasră ivindu-se dintre licheni și mușchi, asemeni ruinelor unei clădiri vechi, însă n-am de gând s-o întreb astăzi. Astăzi vreau să aflu despre mama.

— Îți voi spune la momentul potrivit.

Vocea lui Ruth e răgușită, de parcă ar încerca-o o răceală.

— Aș putea să întreb pe altcineva.

Trag de frânghie până simt găleata ridicându-se, așezând o mână în spatele celeilalte și simt cum palmele mă ard.

— O voi întreba pe Tanya.

Răbdarea n-a fost niciodată punctul meu forte, însă cu soarele în cap, umerii care mă dor, burta goală și cu Ruth care stă pur și simplu acolo, mă enervez de-a binelea. În seara asta mă întâlnesc cu persoana de legătură și n-am nimic folositor de transmis. Nu mă scuz când Ruth e împroșcată cu apă atunci când ridic găleata peste buza fântânii.

— Vei aștepta, e tot ce spune în timp ce-și șterge brațul.

Și are dreptate, voi aștepta – chiar dacă nu-mi place, fiindcă se pare că Ruth are mai multe de spus decât majoritatea.

Car gălețile în centrul satului, fără să aștept atunci când Ruth se oprește să tușească și să-și tragă răsuflarea șuierătoare.

* * *

Așez gălețile goale una într-alta în hambar când aud pași și ușa hambarului se deschide. Mă retrag și mai mult în umbra din spatele unei căruțe rupte. Nu pot da ochii cu și mai mulți localnici neprietenoși din Featherstone.

— Nu mai pot continua în felul ăsta, spune încet o voce morocănoasă și îmi dau seama că-i aparține lui Fenn. Să așteptăm, ca niște șobolani prinși în capcană. Ne înfometează. Eu… eu aș vrea să pot *face* ceva.

— Va veni și vremea noastră.

Văd cum lumina slabă provenită de la fereastră cade pe chipul lui Justus.

— Trebuie să avem răbdare –

— M-am săturat să am răbdare!

Fenn aruncă pe jos lopata de metal pe care o cară, scoțând un zdrăngănit îngrozitor. Oftează și se așază pe o ladă de lemn. Justus își trage un scaun și i se alătură.

— Știu că te-ai săturat să aștepți, însă nu ne putem grăbi, zice Justus.

Capul i se înclină și schițează un zâmbet scurt.

— Călărețiii muncesc – din greu. Vor ceea ce vrem și noi. Va veni și vremea noastră.

— Spui chestia asta de luni de zile – de ani de zile.

Fenn își sprijină fruntea de pumnii încleștați.

— În unele zile îmi doresc să pot lua o torță să mă duc în Saintstone și să-l ard din temelii.

Înghit și pare să se audă atât de tare, încât aproape mă aștept ca amândoi să se întoarcă și să mă vadă.

— Știu, băiatul meu, zice Justus. De fapt… în fine, hai să spunem că nu ești singur. Sana și călărețiii ei sunt și ei nerăbdători – această vizită se poate dovedi foarte interesantă pentru cei din Saintstone.

— Ce vrei să spui? Sprâncenele negre ale lui Fenn se încruntă. Am crezut că se duceau doar să facă rost de provizii – și cu puțin noroc să ajungă la spital…

Justus încuviințează cu bună știință.

— La spital?

Simt entuziasmul din vocea lui Fenn.

— Să-l atace?

— Nu-ți pot spune, zice Justus pe un ton înnebunitor. Știi că nu pot. Însă călăreții aveau explozibil la ei. Acum, ajunge. Trebuie să avem mare grijă. Dar se apropie un nou început, poți fi sigur de asta.

— Asta schimbă totul, zice Fenn și îi surprind entuziasmul din voce.

Nu aud restul cuvintelor lor din cauza zgomotului uneltelor ce sunt puse deoparte, însă un fior rece mă face să cred că nu-i nevoie să aud mai mult. Un atac plănuit asupra Saintstone-ului – și dintre toate locurile tocmai asupra spitalului.

Fenn are dreptate. Asta chiar schimbă totul.

* * *

Nu există niciun pericol să ratez întâlnirea cu persoana de legătură a lui Longsight în acea noapte; n-aș putea dormi nici dacă aș vrea. Mă tot gândesc la Sana, călăreața cu păr creț și ochi jucăuși și cu un rucsac plin cu explozibil. Dacă le face rău celor pe care-i iubesc? Mă zvârcolesc în semiîntuneric până când sosește clipa. Gull nu se mișcă în timp ce mă strecor afară din cameră.

Înșfac o haină din cuierul de lângă ușă și sunt cu ochii în patru după Lago în timp ce trec prin dreptul bucătăriei. Ușa de la intrare se închide fără zgomot și trag haina pe mine, permițând glugii largi să-mi acopere aproape toată fața. Inspir mirosul materialului în timp ce mă învăluie și îmi umplu plămânii cu mirosul lui Fenn. Nu-l remarcasem înainte, însă acest miros este cu siguranță *a lui:* miroase a gheață și fum, noroi uscat și scoarță udă și ca aerul după fulger. Mă închei la nasturele de sus și zâmbesc posomorâtă în sinea mea. Pare potrivit că-i port haina, atunci când voi dezvălui tot ce mi-a spus în seara asta.

Felinarul se află unde scria în bilet – un loc cu iscusință ales, deoarece nu l-ar vedea nimeni din casă sau de pe una dintre alei. Îl ridic.

Urmează pietrele.

Țin felinarul sus și privesc cu atenție, uitându-mă în întuneric. Nimic.

Doar că… Văd un mic licăr în timp ce lumina alunecă pe ceva strălucitor aflat în față, pe pământ. Merg mai departe, ghetele

mele moi scoțând niște zgomote înfundate pe pământul nisipos, și o văd – o piatră – o piatră albă ca aceea care mi-a fost lăsată în gheată. O piatră albă ca acelea pe care le adună Gull – și alta, la doar câțiva metri mai încolo. Nu știu cât merg – o oră poate. Lumina felinarului răspândește umbre prevestitoare de rău care mă fac să tresar și să sar ca arsă.

Pașii mei greoi sperie animalele și de mai multe ori sar în sus când o vulpe sau vreun iepure îmi taie calea. Îmi trece prin minte că acesta ar putea fi doar un șiretlic al neînsemnaților, unul din testele lui Ruth: mă bănuiesc de spionaj și mă ademenesc în pădure spre osândă.

Privesc în spate să mă asigur că pietrele sunt încă acolo – n-aș mai găsi niciodată drumul înapoi fără ele.

Un croncănit brusc mă sperie și mă face să scap felinarul, iar flacăra se stinge. Un fâlfâit, un croncănit și o zbatere de aripi negru cu alb e tot ce pot vedea din coțofană pe când își ia zborul și rămân într-o beznă absolută. Întind mâna după felinar și-mi ard degetele când bâjbâi și pun, în cele din urmă, mâna pe el. Nu pot vedea pietrele; nu știu în ce parte e înainte și în ce parte e înapoi. Copacii și norii refuză să dezvăluie lumina lunii și, în timp ce noroiul rece își croiește drum prin genunchii pantalonilor, lacrimi îmi izvorăsc din ochi, orbindu-mă și mai tare.

— Ce mai apariție elegantă, Leora.

Vocea este estompată – atât de suavă, încât cred că-mi imaginez, pentru că e o voce de care mi-a fost atât de dor, încât mă doare sufletul. Verity.

— Vino aici să-ți aprind eu felinarul.

Căldura din vocea ei este ca o baie fierbinte, ca o răsuflare profundă, ca un râs copios, ca o prietenă.

O torță palidă pâlpâie și o văd.

Verity. Verity a mea.

Plâng – și râd – în timp ce fug și-mi cufund fața în părul ei, desfătându-mă și agățându-mă de tot ce înseamnă Verity. Pare să fie luată prin surprindere de îmbrățișarea mea, însă după o pauză de câteva clipe ridică mâinile și mă îmbrățișează și ea.

— Cum ai ajuns aici?

Sunt suspicioasă, privindu-i cu nesaț chipul, încercând să-l absorb.

— Am venit împreună cu câțiva dintre oamenii lui Longsight – m-au pus să călăresc un cal, Lor – îți vine să crezi? Știi și tu cât îmi e de frică de cai.

Verity îmi ia mâna, însă o secundă mai târziu îi dă drumul de parcă-și amintește cum stau lucrurile între noi. Mă conduce către un mic luminiș unde o grămăjoară de crenguțe și ramuri așteaptă să fie aprinse. Cu degete agile, Verity aprinde un chibrit și apoi focul. Iau o rămurică care arde și reaprind felinarul.

— Am călărit toată ziua.

— Unde sunt acum? mă uit în jur, nerăbdătoare să văd cine poate asculta conversația noastră.

— S-au dus înapoi în tabără – se vor întoarce într-o oră și ceva.

Mă mângâie pe genunchi.

— Nu-ți face griji. Par speriați de locul ăsta. Nu cred că vor putea sta nici dacă ar vrea. Suntem singure.

— Ce mai faci?

Întrebarea mea pare atât de simplă, însă cuprinde totul: E în siguranță? Îi e frică? Familia ei este bine? Dar ceilalți? Mama, Obel, Oscar… *Oscar.*

— Sunt bine.

Se apropie mai mult de mine.

— În fine, n-am știut că am fost aleasă pentru această misiune importantă, – pot simți din voce cum dă ochii peste cap, – până în această dimineață. Jack Minnow a venit acasă în zori ca să-mi spună.

Își încălzește mâinile la foc, iar eu mă gândesc la noaptea când am fost la petrecerea din pădurea de lângă școală. Tocmai primiserăm rezultatele examenelor și ni se confirmaseră meseriile pe care le aleseserăm. Atunci am stat în jurul focului și ea a băut bere și aproape că și-a scrântit glezna în pantofii ăia ridicoli.

Prea multe se schimbaseră de atunci.

Un vânt rece suflă printre copaci și clipesc des din cauza fumului care mi-a intrat în ochi. Când îmi șterg lacrimile și funinginea, e ca și cum întreaga atmosferă s-a schimbat.

— Nu mi-ai spus că pleci.

Vocea lui Verity este calmă și se uită fix la flăcări.

— Sunt întotdeauna ultima care află ce pui la cale.

Dacă aș fi știut că urma s-o văd pe Verity, m-aș fi pregătit pentru asta, însă cuvintele pe care le rostesc sunt dezlânate.

— N-a fost timp – a trebuit să… plec pur și simplu.

Îmi frec genunchii în locul unde pantalonii încep să mi se usuce; urmele umede au devenit foarte fierbinți, noroiul începe să formeze o crustă.

— Cu cât erau mai puțini care știau… ei bine, pur și simplu nu puteam risca.

Vreau să-i spun totul, însă nu știu dacă m-ar crede.

— Îmi pare rău că sunt un risc pentru tine, zice Verity cu vocea întretăiată. Credeam că însemn ceva mai mult pentru tine.

— Îmi pare rău, șoptesc.

Am obosit să tot rostesc vorbele astea, însă am de gând să le spun din ce în ce mai des.

— A fost decizia lui Longsight.

Verity rămâne tăcută câteva clipe, iar trosnetul rămurelelor care ard înecă zgomotele pădurii. Oftează în cele din urmă.

— Acum îmi dau seama de asta.

Aruncă o frunză în foc, însă aceasta plutește și cade pe pământ, înainte de a atinge flăcările.

— În fine, mi s-a spus că trebuie să aduc un mesaj. Niște informații despre neînsemnați. Deci, Leora spioana, ce ai pentru mine?

Este eficientă, ca o adevărată profesionistă.

— Nu e deloc așa cum ni s-a spus, Verity, șoptesc, speriată de toate adevărurile pe care trebuie să le spun. Au fost – unii dintre ei – au fost buni cu mine.

Buza lui Verity se întoarce cu dezgust și știu că va fi nevoie de mai mult decât de cuvinte pentru a o convinge.

— Nu sunt sălbaticii pe care ni i-am imaginat. N-au recolte, abia dacă au suficientă mâncare ca să se hrănească pe ei, darămite s-o mai împartă și cu mine.

Verity ridică nerăbdătoare din umeri.

— Nu cred că acesta e genul de informație la care spera Longsight, zice ea batjocoritor.

— Însă ar fi ceva.

Îmi fac curaj ca să-i pot da vestea.

— Călăreții sunt în Saintstone chiar acum.

— *Călăreții?* întreabă Verity.

— Sunt cei care se duc în Saintstone ca să facă rost de provizii – mâncare, doctorii…

Verity scutură din cap.

— Fură de la noi, vrei să spui.

O întrerup.

— Cred că, de data asta, plănuiesc ceva mai important decât să ia doar mâncare. Am auzit ceva în legătură cu un atac asupra spitalului.

Înghit cu greutate.

— Cred că unul dintre călăreți are explozibil.

Privirea lui Verity o scrutează repede pe-a mea. Se gândește la părinții ei, Simon și Julia.

— Mama lucrează de noapte săptămâna asta.

Ochii lui Verity se măresc.

— Când?

Se apleacă în față.

— Știi când?

— Tot ce știu este ceea ce tocmai ți-am spus.

Verity se ridică în picioare și începe să stingă focul cu picioarele.

— Sunt sigură că n-ar ataca maternitatea…

Vocea mea scade treptat.

— Tu auzi ce spui?

Vocea îi cedează.

— Dacă intenționează să țintească un *spital,* nu există limite, nu-i așa? Ce, crezi că vor bombarda ortopedia, dar vor lăsa bebelușii în pace? În fine. Trebuie să plec.

Ea mă privește scurt și disprețuitor.

— Longsight va fi mulțumit de tine.

— Stai puțin, Verity, stărui eu. Așteaptă un pic. Habar n-ai cum s-au întâmplat toate lucrurile – n-ai idee ce greu e.

— *N-am idee?*

Vocea lui Verity este o șoaptă aspră.

— Trăiești cumva cu impresia că pentru mine lucrurile au fost ușoare? Eu sunt aia care am fost lăsată în urmă. Eu sunt aia care a trebuit să lupte pentru slujba ei, în timp ce tu primeai tratament special de nenumărate ori din partea primarului Longsight. Eu sunt aia care-i doar un mesager, doar un pion. Eu sunt aia care trebuie să stea și să țină capul în jos și să respecte porunca lui Jack Minnow, în timp ce tu ești în centrul atenției.

— Crezi că vreau toate astea? strig. Nu știi mai nimic – ce greu îmi este. Și, ce – ești invidioasă pentru că, pentru prima oară, atrag atenția asupra mea?

Văd cum chipul îi e străbătut de furie, însă nu mă pot abține.

— Și tu n-ai luptat pentru slujba ta! ripostez. Părinții tăi s-au dus și au vorbit cu șeful tău și totul s-a aranjat – nici nu-ți poți imagina cum e să n-ai părinți sus-puși care să-ți faciliteze toate lucrurile. Știm cu toții că tatăl tău face studii de specialitate ultra secrete despre piele pentru că Longsight l-a numit în mod expres – familia ta poate obține orice. Ești obișnuită să fii tu vedeta, știu asta – Verity, cea atât de frumoasă, cea atât de talentată, cea perfectă, cea deloc asemeni plictisitoarei ăleia de Leora. Ei bine, dacă astea sunt cele mai cumplite lucruri în ceea ce te privește, atunci ești norocoasă!

Sunt șocată de propria-mi răutate și îmi duc mâna la gură. Însă e prea târziu. Ochii lui Verity sticlesc și mă privește de parcă aș fi o străină. O dușmană.

Face un pas înapoi și aproape că dispare în spatele fumului de la focul care s-a stins, dar apoi reapare cu chipul brăzdat de lacrimile care i-au lăsat urme în cenușa din obraji. Fără alt cuvânt, îmi întinde un bilet. Până să iau seama la plicul din hârtie groasă și la sigiliul de ceară ce-i aparține lui Longsight, ea a dispărut deja și am rămas doar eu, fumul și felinarul.

Prietena ta e încă o persoană care va avea de suferit dacă mă dezamăgești.

Voi trimite din nou după tine. Fii pregătită.

De îndată ce sunt din nou în siguranță în pat, mă uit la scrisoarea lui Longsight până să se trezească Gull. Simt că mi-e greață din cauza oboselii și a foamei chinuitoare.

— Unde mi-e haina?

Se aude tare vocea lui Fenn și mă ridic în picioare dintr-un salt, vârând biletul sub pernă.

Gull dă ochii peste cap și pleacă din cameră, strigând:

— E atârnat de agățătoarea ta.

Urmă o pauză și apoi:

— Ba de-a ta. Te-ai îmbrăcat cu haina mea?

— De ce să-ți port haina? De ce porți tu haina *aia*? E oribilă.

Mă îmbrac repede, observând că șosetele pe care le-am purtat noaptea trecută mi s-au uscat și pantalonii nu sunt prea murdari de noroi.

Când intru în bucătărie, frigul mă face să mă înfiorez, însă mai rea e privirea pe care i-o azvârle Fenn lui Gull.

— Uită-te puțin la ea.

Ridică haina și o scutură cu mâna, fără să reușească să îndepărteze urmele de noroi de pe spatele acesteia.

Gull îi întoarce spatele, punând ceainicul pe plită.

— Poate că a confundat-o tata cu pătura lui Lago.

Vocea lui Gull este calmă, însă nu face altceva decât să-l înfurie și mai tare pe Fenn. El lasă haina să cadă pe spătarul unui scaun și se repede la Gull, întorcând-o cu fața înspre el.

— Lasă-mă în pace, Fenn. Nu mai fi atât de supărăcios, însă o privește amenințător, ochii îi scânteiază de furie și pare atât de mare și vânjos în comparație cu Gull. Ea, totuși, e curajoasă – mai curajoasă decât mă așteptam.

— Care este problema ta, de fapt – ți-a zis cumva Justus să încetezi să-l mai urmărești peste tot?

Însă el doar îi ignoră vorbele.

— Ai ieșit azi-noapte, nu-i așa? Unde ai fost, Gull? Vorbește încet, însă cred că pe chipul său citesc îngrijorare.

Gull se încruntă nedumerită și se întoarce cu spatele.

— Nu știu la ce te referi, șoptește ea.

— Nu te cred.

El se uită la mine, strângând din ochi.

— Știam eu că însemnata asta o să te influențeze. Justus mi-a spus că o s-o facă. Asta e, nu-i așa? Te-ai furișat afară noaptea. Așteaptă tu numai să le spun vârstnicilor.

Gull se întoarce din nou spre el, cu chipul palid și îngrijorat.

— Nu! Nu vorbi prostii. Leora e doar o copilă, exact ca mine. Și n-am fost nicăieri.

Văd cum Fenn se îndreaptă de spate, gata să riposteze sau să fugă chiar în acel moment la casa vârstnicilor. Nu pot lăsa lucrurile așa – nu-l pot lăsa să afle și nu pot permite ca Gull să fie învinovățită pentru faptele mele. Îmi dreg glasul.

— De fapt, ăă, Fenn – îmi pare foarte rău, însă eu am fost.

Întind mâna după haina lui și îndepărtez noroiul cu mâna. Se întoarce, iar acum furia îi e îndreptată asupra mea.

— N-am putut să dorm, am… crezut că am auzit-o pe Lago schelălăind, am scos-o puțin la plimbare și ți-am împrumutat haina. Zidul pe care am stat era, probabil, murdar de noroi.

Sprâncenele lui Fenn se lasă în jos și aruncă o privire spre Gull.

— Eu n-am auzit-o pe Lago, zice încet.

Mă privește cu ochii strânși, fără să creadă, bineînțeles, niciun cuvânt din ceea ce spun. Oare o să le spună lui Ruth și vârstnicilor bănuielile sale?

— Poate că tu dormi neîntors…

Îmi păstrez tonul vocii senin și ridic haina de pe podea. Însă îmi pare rău, o voi curăța.

Și îi agăț haina în cuier.

— Amândouă sunteți la fel.

Aproape că scuipă cuvintele.

— Sunt cu ochii pe tine, tatuato – și pe tine, Gull. Ciudatelor.

Și iese valvârtej, luându-și haina cu el.

După ce auzim ușa trântindu-se, Gull oftează și schițează un zâmbet timid.

— Vrei ceai? întreabă.

* * *

Ceai e tot ce avem în dimineața asta și sunt atât de puține de făcut, încât Solomon ne spune că azi ne putem relaxa. După tot ce s-a întâmplat noaptea trecută, sunt gata să mă întorc înapoi în pat să dorm și să-mi limpezesc gândurile. Însă Gull are alte planuri și îmi șoptește pe un ton conspirativ:

— Vino cu mine.

— Unde? întreb și ea schițează un zâmbet scurt către mine.

— Vei vedea.

Sunt frântă de oboseală, însă îmi dau seama că încearcă să fie prietenoasă și lucrul ăsta e prea prețios acum ca s-o refuz. Merg cu ea în pădure – este un drum diferit de cel pe care am mers azi-noapte, însă are același miros – aroma de muguri care cresc, de frunze care putrezesc și fierb împreună în aceeași oală. Cred că văd o străfulgerare de alb printre copaci și mă gândesc la pasărea care m-a adus aici și la cea care m-a speriat noaptea trecută – însă dispare.

— Nu ai voie să vii singură aici. Doar cu mine. Nu ești în siguranță.

Vocea lui Gull este scăzută. Se întoarce spre mine și zâmbește.

— Haide, voi avea eu grijă de tine.

Mergem înspre copaci. Pe măsură ce mergem, Gull vede o piatră albă pe jos și o ridică, vârând-o în săculețul de la centură și o aud cum se lovește de celelalte pietre. Pe măsură ce înaintăm mai adânc în umbra pădurii, Gull își îndreaptă umerii și pare că a mai crescut puțin. Se apleacă și își dezleagă șireturile pantofilor, îi dă jos din picioare și-și leagă șireturile unele de altele pentru a-și atârna pantofii pe umeri.

— Or să-ți înghețe groaznic de tare picioarele.

Zâmbesc cu un aer superior.

— La fel și ale tale.

Zâmbește cu o licărire poznașă în privire.

— Scoate-ți ghetele. Dacă ne furișăm și vrem să fim în siguranță, trebuie să înveți cum să mergi prin pădure și să nu fii auzită. Dacă pasărea aia nu te-ar fi dat de gol în acea noapte, *eu* tot te-aș fi auzit – mergeai prin pădure ca un tăietor de lemne.

Deschid gura să mă apăr, însă, în schimb, doar râd. Mă simt o altă persoană față de aceea care a dat buzna în mijlocul focului de tabără în acea noapte. Respir zgomotos, amintindu-mi de intrarea mea neîndemânatică.

— Probabil că arătam ca o sălbăticiune.

— Încă arăți, cu toată cerneala aia de pe tine.

O privesc cu asprime și o văd chicotind. Râsul ei e aproape în totalitate înfundat –, dar plin de plescăituri, suspine și chițăiri. E cel mai amuzant râs pe care l-am auzit vreodată și râd și eu; ușurarea că în sfârșit am un motiv de râs face ca totul să pară mai amuzant și curând mă țin de burtă, care mă doare de cât am râs. Eliberarea râsului e atât de intensă – nu știu cum am trăit fără asta. Simt că respir pentru prima dată de când sunt aici.

— Ești de treabă, reușește să spună Gull în cele din urmă cu respirația întretăiată. Știi tu, pentru o sălbatică.

Ceva s-a schimbat între noi, simt acest lucru.

— Ai grijă, neînsemnato! chicotesc eu. Dacă n-ai fi fost atât de înaltă, te-aș fi doborât până acum.

Gull doar râde iar, lucru care mă face și pe mine să râd. Fără să spună nimic, mă smucește de mânecă și, râzând pe înfundate, mă trage după ea.

Ieșim într-un luminiș, unde cerul e descoperit și luminos. Îmi înfășor șalul mai strâns în jurul corpului și Gull își pune gluga. Suntem lângă un lac.

Pe celălalt mal, văd niște valuri ușoare, însă în locul unde ne-am oprit lacul e nemișcat, lucios și amorțit. Apa pare curată și limpede pe malul pe care stăm noi, însă curând devine întunecată. Lacul trebuie să fie adânc și gândul la acea apă liniștită, care coboară tot mai mult în întuneric, face să mi se înfioreze oasele.

Acesta e lacul din visul meu.

— Ăsta e Lacul Coțofenei.

Gull se întoarce puțin spre mine, de parcă mi-ar evalua reacția. Încerc să zâmbesc și să par impresionată, însă de fapt vreau să fug. E ceva în legătură cu apa asta. Dau să fac un pas înspre ea, de parcă aș fi atrasă acolo de un val invizibil.

— Ți-e frică de apă? întreabă Gull. E ceva ce are legătură cu voi însemnații – cu toții sunteți sperioși în legătură cu apa adâncă?

Scutur din cap și încerc să zâmbesc, însă nu pot, de parcă acest lac ar fi făcut doar din lacrimi. Pot simți tristețea ce vine dinspre el, asemeni un puls stabil.

— Nu-i vorba de apa adâncă. Doar că, lacurile par... cam înfricoșătoare, zic cu ezitare. Triste.

— Lacul ăsta nu-i înfricoșător sau trist!

Gull pare îngrozită.

— Oh, nu! Nu spune asta. E frumos. E lacul unde Belia a fost eliberată de blestemul său – îți amintești povestea. Aici venim ca să primim mântuirea. Vei vedea la ziua lui Fenn – e doar despre pace și speranță.

Observ că nu lasă apa care clipocește să-i atingă deloc degetele de la picioare.

Nu știu ce aș putea să spun, așa că întind mâna și iau una dintre pietrele albe și plate. Trag brațul înapoi, gata să-l rotesc și să arunc piatra de-a lungul suprafeței liniștite a apei, însă Gull mă prinde de mână, cu o privire îngrozită.

— Nu face asta! strigă ea. E interzis.

Mă ține de încheietura mâinii și o scutură cu putere, până slăbesc strânsoarea pumnului și piatra cade cu un pocnet la pământ.

— Poate te-am adus prea devreme aici.

Inspiră profund, de parcă tocmai a împiedicat un accident teribil. Ochii săi privesc atent pământul din jurul său, până vede piatra pe care am lăsat-o să cadă. Întinde mâna după ea și o vârâ în săculețul de piele șoptind ceva, însă nu înspre mine:

— Îmi pare rău. E vina mea. E numai vina mea.

Ne îndepărtăm ușor de lac și o luăm către pădure. Vreau să-i spun că-mi pare rău, s-o întreb ce am făcut și să-i spun că e totul în regulă, însă nu știu ce s-a întâmplat.

Merg cu câțiva pași în urma lui Gull, amândouă tăcute; voioșia ni s-a risipit de tot. Privesc felul în care merge, cum reușește să-și așeze picioarele goale cu hotărâre și grație, fără să facă vreun zgomot sau să rupă vreo crenguță. Nu trebuie să se concentreze asupra picioarelor sau să depună un efort, așa ca mine. Mersul ei e perfect, instinctiv. Privește în sus înspre copaci și înspre fâșiile de cer ce se întrezăresc printre ramurile acestora.

Acum ne-am afundat mai mult în pădure. Oriunde aș privi, lucrurile sunt supărător de asemănătoare și mă întreb cum de poate găsi Gull drumul.

Se oprește, lăsându-mă s-o ajung din urmă, cu ochii încă țintă pe coroanele copacilor. Aruncă o privire spre mine atunci când o ajung și-mi spune:

— Știi să te cațeri?

Capitolul paisprezece

Ceva s-a întâmplat cu copacii de la ultima mea cățărare. Obișnuiam să urc și să cobor fără nicio grijă, însă de data asta îmi dau seama că scoarța face să mi se usuce mâinile și să mă doară. Pe atunci nu mă gândeam deloc că pot cădea.

Gull strigă dând indicații – de ceva vreme s-a instalat deja confortabil pe o creangă. O aud cum se străduiește să nu râdă în timp ce întreabă:

— Ești sigură că vrei să continui?

Însă n-am destul suflu ca să-i răspund. Continui să mă cațăr, creangă cu creangă, până ajung la nivelul degetelor picioarelor lui Gull, care par să stea agățate ca ale unei maimuțe. Cu un ultim impuls am ajuns până la ea și îmi face semn înspre o creangă mai mare.

— Am păstrat cel mai bun loc pentru tine.

Îmi zâmbește.

Scutur din cap.

— Nu-mi vine să cred că m-ai pus să fac asta, zic fără suflare în timp ce mă las pe creangă. Cred că-ți dai seama că va trebui să rămân aici; nu voi mai reuși sub nicio formă să mai cobor.

Gull doar ridică din sprâncene și zâmbește ușor cu un aer superior. Se uită la mâinile mele de un roșu-aprins și se întinde pentru a le lua într-ale sale. N-am nici cea mai vagă idee dacă-i vorba doar de ușurarea de a fi atinsă cu atâta blândețe sau dacă-i vorba doar de o magie neînsemnată pe care Gull o cunoaște. Știu doar că durerea care mă arde se mai diminuează și îmi dau lacrimile.

Dacă ar ști ce am făcut noaptea trecută, m-ar împinge și m-ar lăsa să cad. Și aș merita-o.

— Mulțumesc, reușesc să spun, înghițind și simțind cum rușinea îmi încinge obrajii.

Îmi retrag mâinile dintr-ale sale și mă țin bine de ramura pe care stau, contând pe faptul că nu-mi poate citi gândurile.

— Deci, pe aici îți pierzi tu vremea? Încerc să-mi fac vocea să sune relaxată și degajată.

— Nu-s maimuță.

Gull zâmbește.

— Dar da, e cel mai bun loc cu putință. S-o spunem pe aia dreaptă, pădurea e în afara limitelor permise: să nu spui nimănui că am venit aici.

— De ce?

— E prea periculos. Însemnații n-or să vină în Featherstone; suntem bine ascunși. Și oricum, dacă oamenii lui Longsight ar traversa râul, asta ar fi o declarație de război – ei cunosc regulile. Însă acum câțiva ani, niște copii au dispărut în pădure și s-a zvonit că-i luaseră însemnații.

Își îndreaptă fața în sus, înspre crengi.

— Totuși, mie nu mi se pare c-ar putea să mă găsească cineva aici.

— Asta nu mă surprinde – n-am idee unde suntem.

Râd și Gull zâmbește. Se uită visătoare în jur.

— Când împlinim optsprezece ani, ne putem alege Copacul Vieții. E copacul sub care suntem îngropați după ce murim. Iar acesta va fi al meu. Trebuie să-mi promiți că nu vei spune nimănui despre locul ăsta, bine?

Mă privește cu asprime.

— N-ar fi trebuit să-l fi ales deja.

Pufnesc.

— Chiar dacă ar vorbi cineva din oraș cu mine, tot n-aș face-o. De ce trebuie să-ți alegi un *copac?*

— Este modalitatea noastră de a returna pădurii și naturii ce am primit. Pământul ne dă atâtea lucruri și când murim trupurile noastre înapoiază ceva din acea viață și energie.

Încuviințez încetișor din cap, silindu-mă să înțeleg toate aceste lucruri noi. I-aș aminti că pământul nu le-a dat mare lucru în ultimul timp, însă nu vreau să-mi facă vânt de pe creangă.

— În fine, curând vei învăța toate aceste lucruri, zice Gull. Dacă vei rămâne mai multă vreme.

— Asta rămâne tot la latitudinea comunității și a vârstnicilor, îi spun.

Gull rămâne tăcută o vreme. Îmi dau seama că vrea să spună ceva.

— Deci îl cunoști bine pe Obel? zice în cele din urmă.

Zâmbesc amintindu-mi bunătatea morocănoasă a lui Obel și mă întreb cum era el când avea vârsta lui Gull.

— Mă instruiește pentru a deveni desenatoare. Ei bine, mă *instruia,* mă corectez eu. Poate cariera mea a luat sfârșit. Pe aici nu pare să fie o cerere foarte mare de tatuaje.

Zâmbesc la propria-mi glumă, însă Gull pare serioasă.

— Ar fi rămas încă aici dacă ar fi fost astfel de cereri, șoptește ea.

Nu prea am vorbit cu Obel despre motivul pentru care a părăsit Featherstone-ul. Desigur, mi-a spus că voia să devină desenator, dar ce motivează pe cineva să-și părăsească familia, să se rupă de toate lucrurile pe care le prețuiesc cei dragi? Și apoi îmi dau seama că eu însămi am făcut acest lucru.

— E un om cu adevărat de treabă, îi spun.

De asta sunt sigură.

Închid ochii și mi-l imaginez. Părul tuns scurt (foarte puțin ondulat acum că e mai lung), tatuajele frumoase și ilizibile. Îl văd învârtindu-se prin atelier în uniforma cenușie, încordându-și brațele în timp ce ține mașinăria și destinde ușor pielea cu mâna stângă. N-ar putea să nu se facă remarcat nici dacă ar vrea. Mi-e dor de el.

— Nu vorbea prea mult despre acasă, îi spun. Însă când o făcea, vocea i se pierdea în tăcere și chipul îi rămânea visător. Sunt sigură că-i e dor de voi.

— Totuși, nu ți-a povestit niciodată despre familia lui, replică ea. Și nu încearcă niciodată să trimită mesaje. Cred că ne-a uitat. Nu că m-ar fi cunoscut vreodată pe mine – Fenn, însă, își amintește de el.

Mă gândesc la casa mea, la mirosul de bunătăți scoase din cuptor și de cafea. Mă gândesc la ciocolata caldă făcută de mama. La mâinile ei puternice care-mi mângâie părul. Simt un nod în gât.

— Uneori, cred că doare mai puțin să nu-ți amintești.

Alunecăm într-o tăcere meditativă și ne uităm cum frunzele tremură în adierea vântului.

— Știi ce e straniu? zice Gull alene. Te cunosc de vreo două săptămâni – mai puțin chiar, – și deja te-am adus în ascunzătoarea mea cea mai tainică și am vorbit despre Obel mai mult decât am făcut-o în toți anii de când a plecat. Sper să *nu* fii spioană.

Ea râde de această idee.

— Aș fi cea mai nefolositoare spioană!

Sper să nu vadă cum mi s-a înroșit fața.

— Nici măcar nu pot minți – toate secretele mele sunt aici.

Îi arăt brațele și simt așa o ușurare că sunt lucruri pe care le pot ține ascunse. *N-am avut de ales,* îmi spun în sinea mea.

— Nu știu ce înseamnă nici măcar jumătate din semnele tale. Toate înseamnă ceva?

— În mare parte. Ți le voi explica pe toate într-o zi.

Ridic piciorul și arăt către degete.

— Însă pe ăsta – l-am făcut odată cu… cea mai bună prietenă.

Gull privește fascinată micul ou. Întinde încetișor un deget să-l atingă, apoi și-l retrage brusc de parcă cerneala ar putea-o infecta.

— Îmi pare rău că te-ai pricopsit cu mine.

Nu mă privește în ochi.

— Fenn are dreptate – eu sunt ciudățenia. Cred că mă lasă să-ți fiu călăuză din milă.

Râde ironic.

— Știi, e rău când părinții sunt fericiți că-ți petreci timpul cu o trădătoare însemnată, doar ca să ai și tu un prieten.

— Te-aș fi ales dintre toate. Nu ești o ciudățenie – nu mai mult decât mine.

Gull ridică din sprâncene și chicotește.

— Nu-i nicio speranță pentru niciuna din noi.

Și înainte să întind mâinile și s-o opresc, se aruncă pe spate de pe creangă. Țip, convinsă că va cădea, însă rămâne atârnată cu capul în jos și picioarele prinse de creanga pe care a stat, legănându-se cu brațele întinse.

— Gull! Era să fac atac de cord de spaimă!

Inima îmi bate tare și vreau să strig, însă râsul ei e irezistibil. Se apleacă și-și ia din nou avânt ca să se ridice din nou pe creangă, zâmbind atât de larg, încât tot ce pot face e să scutur din cap.

— Ciudățenie, îi zic zâmbind.

— *Mulțumesc,* zice Gull și izbucnim iarăși în râs.

— Dar, de ce, totuși? zic după un moment de tăcere. De ce nu sunt și ceilalți prietenii tăi?

— E o poveste lungă – ești sigură că nu ți-e frig?

Încuviințez și Gull privește în sus la peticele de cer care se zăresc printre frunze.

— Păi, uneori ne naștem pur și simplu la momentul nepotrivit, presupun.

Lasă să-i alunece mâna de-a lungul trunchiului în timp ce vorbește.

— Avem o tradiție că dacă un copil se naște în timpul unei întâlniri în jurul focului, atunci acel copil va aduce binecuvântare sau blestem comunității. În fine, aia sunt eu. La început, oamenii au fost încântați – doar că, din moment ce n-am adus nicio binecuvântare, majoritatea au presupus că asta înseamnă că sunt cealaltă chestie…

— Cred că ești *blestemată?*

Nu-mi vine să cred.

Gull ridică din umeri.

— Nu cred că ar spune-o cineva cu voce tare, însă îi sperii. Ai auzit ce se spune; suntem judecați; natura a încetat să ne mai hrănească. Oamenilor le place să aibă pe cine da vina, presupun.

— Asta crezi tu despre natură? Că e vreo ființă supremă gata să te pedepsească sau să te apere?

— Oamenii o descriu în feluri diferite: zeiță, mamă, natură, putere sau spirit creator; însă da, avem responsabilitatea de a păstra echilibrul, și când n-o facem…

— Mori de foame? Nu meriți asta, Gull. Nimeni nu merită.

— Ai picioarele *vineții.*

Din nou Gull îmi împunge cu sfială tatuajul.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ți-e frig. Am uitat că ești o cofleșită și că trebuie să te călești.

Mișcă din degete și-și pune ghetele mele în jurul gâtului peste pantofii ei în așa fel încât să fie bine echilibrate și eu nu mai trebuie să-mi bat capul cu ele.

— Oricum ar trebui să ne întoarcem. Vrei să cobori tu prima? E la fel ca atunci când urci, doar că mergi cu spatele și nu poți vedea unde-ți pui piciorul. E ușor.

Până ajungem la baza copacului, începe să plouă; aud ploaia pe frunzele de deasupra. Dau să mă încalț cu ghetele, însă Gull întinde o mână.

— Cât timp suntem în pădure, nu purtăm încălțăminte. E semn de respect.

— E una din regulile comunității voastre?

— Nu, doar regula lui Gull. Însă e bună. Aici sunt un animal, așa că ar trebui să merg ca o căprioară, un iepure sau o pasăre – aceasta e casa lor și eu nu dau buzna în casă lăsând urme de bocanci și mizerie. În plus, asta înseamnă că-i mai dificil să ne găsească cineva.

— De unde sunt pietrele astea? o întreb pe Gull în timp ce trecem pe lângă mai multe dintre acele pietre pătrate și gigantice pe care le-am tot văzut.

Se întoarce către mine cu o încruntătură amuzată.

— Din zid, zice ea voios, ca și cum ar trebui să fie evident.

— Ce? Din zidul pe care l-a construit Moriah?

Se simte o urmă de îndoială în vocea mea, însă Gull încuviințează repede din cap și o ia înainte. Rămân să calc cu mare grijă pe solul pădurii, întrebându-mă la care zid se referă – nu pare să fie zidul din povești; zidul construit ca să-i țină pe neînsemnați departe? În inima mea, îmi închipuisem mereu că acela era mai degrabă o legendă, decât o consemnare istorică. Din nou rămân să pun la îndoială adevărul și realitatea, însă nu-mi vine niciun răspuns în minte.

Pădurea e destul de deasă pentru ca picăturile de ploaie să nu ajungă până la noi, iar zgomotul ploii care cade este liniștitor și minunat, însă mă face să mă gândesc la niște degete care bat într-un geam. Aerul e mai rece ca niciodată și miroase a verde și a compost.

Încerc s-o ajung din urmă și să merg mai aproape de ea, încercând să-mi potrivesc pasul și postura cu ea. Gull are dreptate; e o creatură diferită în pădurea aceasta. Alunec și încep să mă văicăresc când calc pe o rămurică sau o piatră ascuțită. Fiecare pas e șovăitor și precaut. Gull nu se întoarce să vadă ce fac și nici nu încetinește pasul. Aceasta-i instruirea mea. Sau testul.

Când ajungem la marginea pădurii, îmi răzui pământul de pe picioare de o rădăcină și îmi pun șosetele și ghetele. Le simt calde, dar și parcă înghesuite. Fugim prin ploaie, Gull are deja trupul aplecat în față, iar capul și jumătate din chip ascunse de glugă.

— Tu și gluga aia! o tachinez.

— Tu și șalul ăla! replică ea. Câți ani ai, optzeci?

— Obraznico! Te anunț că asta-i ultima modă.

— Pentru ăia care sunt aproape morți.

Fornăi la auzul acestor vorbe și o urmez în timp ce iuțește pasul, alergând și evitând băltoacele pline cu apă murdară de ploaie.

Chicotim și am uitat că avem burțile goale. Și pentru o scurtă clipă uit și de altceva.

Pentru ce sunt aici și ce am făcut.

Capitolul cincisprezece

— Unde ați fost? Tanya așteaptă lângă ușă în momentul în care năvălim în casă cu ploaia pe urmele noastre, zâmbind și suflând greu. Expresia feței ei e una îngrijorată.

Toată relaxarea pe care eu și Gull am simțit-o când eram singure se pierde.

— Unde ai fost, Gull? Nu te-am găsit nicăieri, întreabă ea din nou și își trage protector fiica spre ea, cu ochii la mine.

Oftez. Acolo, afară, am uitat pentru o vreme că eu sunt creatura de care trebuie să-i fie frică și pe care trebuie s-o urască. Mi-am petrecut timpul cu prietena mea. Gull *e* o prietenă? M-am obișnuit atât de tare cu faptul că sunt doar eu și Verity.

Sau poate... oare l-aș numi prieten și pe Oscar? Imaginea chipului său îmi trece prin cap – cu pielea cafenie, cu acel capriciu malițios în privire, cu gura lui care râdea cu atâta ușurință. Nu, nu-i doar un prieten. Au fost dăți când am vrut să fie mai mult, însă întâmplările din ultima jumătate a anului au schimbat lucrurile. Descopăr că nu-mi mai pasă atât de tare de evenimente importante, ca de exemplu primele sărutури sau prima dragoste sau primul orice. Presupun că a vrea acele lucruri înseamnă că n-ai alte griji. Acele lucruri mai pot aștepta, îmi spun în sinea mea.

* * *

— Vor veni, îi asigură Justus pe oameni, îndepărtându-și părul lins de pe față – nervozitatea i se vede cu ochiul liber. Călăreții vor veni.

— N-au fost niciodată plecați atât de mult timp, strigă un bărbat pe nume Ted; este cel al cărui băiat era bolnav când ajutam la infirmerie. De unde știm că sunt teferi? De unde știm că n-au fost prinși?

Se aude un murmur de încuviințare.

— Și dacă au fost prinși? întreabă o femeie, tensiunea făcându-și simțită prezența în vocea ei.

— N-au fost prinși! strigă Justus peste tot acel vacarm. Sunt cu băgare de seamă –

— Atunci *când* se întorc, Justus? întreabă un bărbat pe nume Blake.

E bun, cred; îmi amintesc că m-a prins atunci când m-am împiedicat, într-una din primele mele zile aici, de o bucată de șină desprinsă.

— Penny este însărcinată, nu mai poate rezista fără mâncare.

De parcă s-a deschis o poartă, o forfotă de încuviințare crește din mulțime, unii strigând pentru a-i veni în ajutor. Însă alții, cu voci mai liniștite, îi reduc la tăcere pe cei care fac notă discordantă și spun:

— Să-i lăsăm pe vârstnici să vorbească. Să auzim ce au de spus.

Justus privește în jur la tovarășii săi vârstnici – chipul său cu un aer iritat aprinzându-i-se. Ridică mâinile ca și cum ar spune că renunță, iar Ruth face semn înspre o altă vârstnică, Kasia, care se ridică puțin mai timid în picioare și preia controlul. Ruth se încovoiază din cauza tusei și îmi pare rău că ultima dată când am fost împreună am fost grosolană și ursuză. Trebuie să mă văd cu ea mâine pentru lecția următoare. O să mă revanșez față de ea. Justus se îndepărtează de foc și ne privește meditativ, în timp ce Kasia vorbește în locul său.

— Știți că eu vă văd durerea. Blake – îți văd frumoasa familie; văd nevoile lui Penny, zice Kasia. Am încercat, știți că am făcut-o – am făcut liste cu aceia care au cele mai mari nevoi și v-am dat mai mult, cât de mult am putut noi.

Se aud murmure reticente de încuviințare.

— Însă nu mai e destulă mâncare pentru toți. Și vor fi mai multe guri de hrănit.

Ea face semn cu capul înspre Blake, însă simt ochii ațintiți asupra mea. Am luat partea cuiva? E cineva flămând din cauza mea?

— Cred că suntem încercați, continuă Kasia – blândețea ei îi câștigă pe oameni și aceștia tac, permițând vocii sale domoale să se facă auzită de toți. Știm că ni s-au promis multe – știm că paradisul ne aparține. Tocmai greșelile noastre ne interzic această recompensă.

Mă încrunt; este exact ce mi-a spus Gull mai devreme.

— Când suntem credincioși, când înlăturăm păcatul din orașul și inimile noastre, atunci creația ne binecuvântează. Foametea noastră e un avertisment: există păcat în rândurile noastre și,

dacă îl scoatem din rădăcini, dacă mărturisim și ne căim, atunci pământul ne va răsplăti.

— Știm cu toții unde se află păcatul, strigă o voce. Trădătoarea a adus molima odată cu ea – este blestemată, ca toți tatuații, iar acum, și noi.

E ca și cum s-ar repeta la nesfârșit prima mea noapte aici – toți ochii sunt ațintiți asupra mea. Fenn și Justus încuviințează din cap, după ce, în cele din urmă, au auzit ceva cu care sunt de acord. Însă Ruth se ridică în picioare, ajutată de Tanya și bățul său. Grupul face din nou liniște.

— Ne-a fost foame cu mult timp înainte de venirea Leorei.

Vocea lui Ruth pare mai stinsă decât de obicei.

— Doar vedeți și voi cum ni se alătură în suferință.

O femeie furioasă ridică vocea spunând pe un ton batjocoritor.

— Și vedeți și voi cum ne mănâncă mâncarea. Ne irosim rațiile cu ea. Ar trebui izgonită.

La asta, Justus și Fenn sunt primii care ovaționează, iar eu rămân cu ochii în pământ.

— Suntem nesăbuiți dacă dăm vina pe musafira noastră pentru asta și nu suntem mai buni ca acei diavoli din Saintstone, dacă nu putem arăta bunătate unei străine.

Ruth tușește iarăși și Tanya o ține în timp ce respiră cu greutate și-și recapătă suflul.

— Poate că există păcat în comunitatea noastră, însă trebuie să avem încredere în vechile obiceiuri. Dacă dăm ascultare, dacă continuăm să însemnăm cu devotament păcatele cu pietre albe și dacă ne căim în ziua nașterii, atunci există speranță – nu vom fi pedepsiți la nesfârșit.

Ruth se întoarce și îi surprinde pe Justus, Fenn și vreo doi dintre prietenii lor șoptind în spatele său.

— Ziua nașterii tale va fi curând, nu-i așa, Fenn Whitworth? strigă ea.

Fenn se oprește din șușoteală și chipul îi pălește.

— Da, Ruth, mormăie el.

— Bine, atunci. E o nouă posibilitate de mântuire pentru noi toți. Hai să vedem ce se întâmplă după aceea. Ispășirea – un nou început – e exact ce ne trebuie. Să nu ne dezamăgești.

Ochii ei zăbovesc asupra mea pentru doar o clipă și simt de parcă și mie mi-ar vorbi la fel cum îi vorbește lui Fenn. Fenn înclină capul și adunarea se sfârșește.

* * *

Eu și Gull suntem singure în camera ei, lumina lumânării pâlpâie și Gull fredonează în timp ce citește. Eu desenez în caietul de schițe.

Încerc să desenez adunarea din jurul focului din seara asta și închid ochii pentru a readuce în minte chipurile oamenilor. Dintre toate neînțelegerile, un lucru i-a unit: teama profundă și neclintită din ochii lor. O teamă și o foame care m-au înspăimântat.

Însă acum când desenez, simt cum calmul începe să pună stăpânire pe mine. Într-un fel, desenatul îmi satisface dorul de a tatua din nou – hrănește ceva în sufletul meu care are nevoie de cerneală, de frumusețe și de bucuria de a crea ceva acolo unde nu era nimic.

— Gull, ce a vrut să spună Ruth în legătură cu pietrele albe? întreb deodată. Și ce e atât de important în legătură cu ziua de naștere a lui Fenn?

Pentru o vreme cred că nu-mi va răspunde sau că nu m-a auzit, însă după un minut sau două, pune jos cartea pe care o citea și dă pătura deoparte. Rămânând într-un echilibru precar, se apleacă și ridică săculețul de piele de pe podea. Slăbindu-i baierele, îl deschide și răstoarnă toate pietrele pe pătură, de parcă ar fi niște monede care trebuie numărate.

— Bănuiesc că m-ai văzut adunând astea?

Încuviințez din cap.

— Și-ți amintești povestea Beliei, cum a intrat în apă încărcată de pietre. Și apoi pietrele i-au căzut și blestemul s-a spulberat.

Ia o piatră albă și netedă și o ține între degetul mare și arătător, examinând-o ca și cum ar fi gata să vorbească.

— Fiecare piatră reprezintă un păcat, un eșec, o greșeală, o fărădelege sau o neglijență: lucruri care ne-ar lăsa descoperiți în fața blestemului.

Își ține buzele strânse în timp ce lasă piatra să cadă peste grămăjoară.

— Dar… Gull. Sunt atât de multe. Astea sunt toate ale tale?

Gull ridică privirea spre mine, cu sprâncenele ridicate de uimire.

— Bineînțeles că toate sunt ale mele. Le adun de aproape un an. Mi s-a dat acest săculeț la ultima mea zi de naștere și când va veni următoarea, mi se va da voie să îndeplinesc ritualul – așa cum va face Fenn săptămâna viitoare.

— Nu mai înțeleg, îi spun, scuturând din cap. Va trebui să-mi explici chestia asta mai clar.

— Bine…

Gull închide ochii și își schimonosește chipul în timp ce se gândește.

— Păi, voi aveți semnele, nu-i așa?

— Așa e… răspund cu un zâmbet.

— Iar ele sunt o modalitate de a vă aduce aminte de nelegiuirile și infracțiunile pe care le-ați comis, corect?

Încuviințez din cap.

— Ei bine, așa le socotim noi pe ale noastre. Aceia din comunitate cu vârsta cuprinsă între paisprezece și douăzeci și cinci de ani adună, în decursul unui an, pietre pentru păcatele comise și când e ziua nașterii lor sunt duși la Lacul Coțofenei cu pietrele la ei și le dăm drumul în apă – ei se scufundă și toate lucrurile rele dispar, sunt spălate. Asemeni Beliei, înțelegi? E datoria noastră – nu plătim doar pentru păcatele noastre, suntem acolo pentru tot satul – reprezentăm pe fiecare în parte.

Mă încrunt, încercând să înțeleg.

— Bine, însă de ce doar cei tineri? Că doar adulții n-or fi perfecți.

La asta, Gull zâmbește și mă simt ușurată; întreaga discuție pare încordată și ciudată.

— Așa funcționează lucrurile – toată lumea își aduce contribuția: toți adulții au slujit comunitatea astfel.

Începe să ia pietre în pumn și să le lase să cadă înapoi în săculeț. Zgomotul e vesel, aproape muzical – nu sună a păcat. Începe brusc să râdă și apoi își pune mâna peste gură ca să-și înăbușe chicotele.

— Odată Fenn a zis că Obel i-a spus că toată chestia asta este pentru că adulților le place să ne vadă cum tremurăm de frică.

— E tipic pentru Obel, după câte îl cunosc.

Râd și întind mâna s-o ajut să pună pietrele la loc și mă minunez de asemănările din poveștile mele și cele ale Beliei: o dâră de pietre, o călăuză înaripată. Și totuși Belia nu e parte din lumea mea, iar eu nu sunt parte dintr-a ei. Nu cred.

Capitolul șaisprezece

Gull are un somn profund. Știu asta pentru *că eu nu* dorm și răsuflarea profundă și constantă a lui Gull din timpul nopții pare că mă sfidează. Insomnia nu-i ceva nou pentru mine: somnul s-a prins mai greu de mine de când s-a îmbolnăvit tata. Am avut mereu senzația că dacă merg la culcare permit să se întâmple ceva rău.

Nu te obișnuiești cu ideea că nu poți să dormi. Aproape te obișnuiești cu senzația narcotică de a-ți trece zilele neodihnită, aproape te obișnuiești să n-aștepți nerăbdătoare ora de culcare și aproape te obișnuiești cu oamenii care-ți privesc chipul și-ți spun să mergi devreme la culcare. Însă miezul nopții îți face rău indiferent de câte ori te-ai întâlnit cu el. Timpul trece mai încet pe întuneric, sunt convinsă. Noaptea îți vin în minte întrebările.

Mă gândesc la discursurile primarului Longsight despre neînsemnați și armata lor înfricoșătoare, la cât de aproape suntem de un război cu ei.

Cum ne omoară copiii și vitele.

Cum așteaptă momentul când ne vor înlătura pe noi și toate lucrurile în care credem.

Cum trebuie să ne uităm peste umăr și dacă vreodată ne-a fost frică de ceva, atunci să ne fie frică de ei.

Și, zăcând acolo în întuneric, îmi dau voie să mă gândesc la o altă versiune. Că poate, poate – toate au fost minciuni. Că acești oameni în zdrențe pe care am început să-i cunosc, slăbiți din lipsa mâncării, obosiți, disperați și mai mult morți decât vii – nu sunt o amenințare și poate n-au fost niciodată.

Nu uita ce intenționează să facă la spital. Și totuși, în ciuda efortului de a continua să cred în răutatea neînsemnaților și în poveștile care mi s-au spus mereu despre teroarea pe care o reprezintă, pentru prima oară, mă îndoiesc. Ale cui povești sunt adevărate? Pe care să le ascult?

* * *

— Haide, strigoaico.

În dimineața următoare, Gull mișcă patul ca să mă trezesc. Probabil am ațipit la un moment dat.

— Trebuie să ne trezim. Ai întâlnire cu Ruth în dimineața asta, îți amintești?

Mă ridic în șezut și mă frec la ochi ca să îndepărtez somnul.

— Chiar nu-ți stă bine cu părul ciufulit.

Râde la mine.

— Și va trebui să deschizi ambii ochi.

Mă încrunt la ea cu singurul ochi pe care l-am deschis timid și îmi trec mâinile prin părul încâlcit. Aproape că are lungimea la care aș putea să-l leg la spate, ceea ce ar fi mult mai ușor, însă, pentru moment, doar încerc să-mi dau bretonul într-o parte și sper că o să mi-l pot descurca mai târziu cu ajutorul unui pieptene.

Mă îmbrac la repezeală fără să mă spăl – gândul de a pune, în această dimineață, apă rece oriunde aproape de trup e prea sumbru pentru a fi luat în considerare.

Stomacul lui Gull scoate un geamăt, iar al meu, drept răspuns, chiorăie. Râdem amândouă, apoi îmi amintesc că nu e nimic de mâncare și mă plâng:

— Mi-e atât de foame.

Gull își aruncă cămașa de noapte spre mine, iar aceasta aterizează lângă mine pe pat.

— Ceai? întreabă ea.

Încuviințez din cap și mă ridic de pe pat.

— Ceaiul rezolvă totul. Știu, oftez eu.

Și mergem împreună la bucătărie.

* * *

Ruth mă așteaptă în sala amintirilor. Pe masa de lângă ea se află o carte. Acum că știu că sunt înconjurată de rămășițele celor care au pierit, e un aer înfiorător, însă sacru. Este asemănătoare camerei memento mori de la muzeul din Saintstone, cred. Suntem chiar atât de diferiți la urma urmelor?

— Intră, Leora, așază-te. N-avem prea mult timp la dispoziție.

Chipul lui Ruth se încrețește în timp ce zâmbește și îmi amintesc cât de tristă părea noaptea trecută la foc.

— Azi îți voi spune o poveste. Dar mai întâi trebuie să te rog să-ți deschizi inima. Vreau să asculți, fără să judeci. Fără să răstălmăcești ceea ce îți spun. Vreau să dai voie cuvintelor să-ți pătrundă în suflet – să dărâmi orice zid pe care l-ai construit ca să te aperi de obiceiurile noastre și să vezi lumea cu alți ochi.

Zâmbește când îmi vede expresia feței.

— Poți face asta pentru mine?
— Nu știu, zic cu sinceritate.
— Bine.
Se așază chiar în fața mea.
— Hai să facem măcar o încercare.
Mă ține de mână la fel ca ultima oară și inspir profund, încercând să fac ce-mi cere.

Capitolul șaptesprezece

Oaspetele

După ce prințesa Moriah și-a alungat sora, s-a temut că Belia s-ar putea întoarce și le-ar spune oamenilor despre blestemul tatălui lor. În inima ei știa că pielea sa însemnată era o năpastă, provocată de magia neagră a maleficului său tată. Însă iubea viața sa lipsită de griji și se bucura de puterea pe care i-o conferea rangul său. N-o putea lăsa pe Belia să distrugă toate astea. Își câștigase această viață. Așa că anunță că urma să se construiască un zid.

Cetățenii se supuseră și construiră un zid înalt în jurul ținutului unde fusese Belia alungată și unde își avea propriul regat acum. Zidul era mai înalt decât copacii și imposibil de escaladat. În partea de sus a zidului fură așezate cioburi de sticlă și tăișuri de sabie și nu exista nicio intrare sau ieșire.

În afară de una. Meșterii clădiseră o ușă secretă – o ușă a cărei cheie doar prințesa Moriah o avea. Se asigură ca toți cei care știau unde se afla ușa să-și afle degrabă sfârșitul – știa ea cât de mult le place oamenilor să destăinuiască secrete.

Belia și ai săi se împotriviră – distruseră temelia zidului atunci când acesta începu să fie construit. Așa că Moriah veni cu soldați și mulți din oamenii credincioși Beliei pieriră. Au fost nevoiți să dea voie ca zidul să fie terminat. Chiar înainte ca ultimele cărămizi să fie așezate, unii din cetățenii lui Moriah scăpară și merseră să se alăture Beliei – ei înțeleseseră că aceasta era singura șansă de a scăpa de Moriah și semnele sale.

Oamenii Beliei erau sărmani și flămânzi; ținutul în care fuseseră alungați nu era bun pentru agricultură și aveau vite puține. Nu puteau evada și nu puteau face mare lucru pentru a se ajuta. Belia le promise că știa o cale de a-i ajuta; îi asigură că totul va fi bine și măcar erau în siguranță. Sau așa credeau.

Moriah sperase că zidul va fi un ferăstrău – o sabie care să-i secere pe toți acei îngrozitori neînsemnați. Știa că, în curând, oamenii din interior vor muri de foame. Însă Moriah subestima puterea surorii sale. Trimise spioni cu scări, zicându-le să se uite

peste zid, să urmărească și să vadă dacă oamenii pieriseră deja. Însă toți emisarii se întoarseră, cu capul plecat, să-i spună că oamenii supraviețuiseră; chiar prosperaseră.

— Ce fel de magie mai e și asta? tună prințesa. Ce vrăjitorie?

O pizmuia pe sora sa și-și dorea să-i știrbească puterea pe care aceasta o deținea, care le permitea oamenilor săi să supraviețuiască.

Așa că trimise alt spion. Și de data asta, îi dădu o cheie.

Acest bărbat era, de departe, cel mai viclean și mai iscusit dintre trimișii săi. La el acasă, îl numeau „Sfântul”, însă pentru această misiune el își luă numele de „Nate”. Era un maestru al deghizărilor; Nate își putea încovoia șira spinării până arăta ca un bătrân; își putea face chipul frumos sau grotesc. Putea tremura de slăbiciune sau putea susține pe umerii săi greutățile cele mai mari.

În timp ce se îndrepta către ușa ascunsă în zid, îi încolți în minte un plan. Dibui cu degetele printre ferigi și spini și găsi cărămida cu pricina și încuietoarea. Cheia se potrivi și se răsuci în încuietoare de parcă era folosită în fiecare zi.

Împinse ușa, se strecură printre mărăcini, sfâșiindu-și hainele și sfârtecându-și pielea – și închise ușa în urma sa, încuind-o cu grijă și aranjând la loc plantele pe care le deranjase, ca să fie sigur că nimeni, în afară de el, n-ar afla de acea ușă. Zăbovi puțin ca să-și sfâșie și mai mult hainele și, folosind cuțitașul pe care-l avea în traistă, își făcu niște răni care arătau de parcă se cățărase pe niște stânci ascuțite, de parcă trecuse peste tăișuri de sabie și cioburi de sticlă și căzuse de la înălțime. Aproape leșinat de durere, se târî și merse împleticit croindu-și drum înspre așezare, înspre locul de unde se vedea fumul ieșind pe coș. Se apropie din ce în ce mai mult. Deveni din ce în ce mai slăbit. Le auzi sporovăială, râsetele și dragostea și schiță un zâmbet hain. Avea să aducă curând tăcere și moarte în această oază.

O fată trecu pe acolo și scoase un țipăt văzându-l pe bărbatul însângerat și rănit ce se ascundea după un copac. Însă fata era bună și, cu toate că el era însemnat și cu toate că nu era unul de-al lor, strigă după ajutor. Și ajutorul veni. Rănile lui Nate fură curățate și pansate, hainele îi fură cârpite, i se dădu mâncare, apă și adăpost. Oamenii buni din Featherstone îi arătară dragoste și grijă. Le spuse că se răsculase împotriva lui Moriah și

soldații acesteia îl aruncaseră peste zid. Le spuse că voise să li se alăture, înainte ca zidul să fie isprăvit, însă că fusese împiedicat. Era un om căutat: un luptător pentru libertate. Un aliat acoperit de cerneală. Și pentru că povestea sa era ca multe altele dinaintea sa și pentru că avea chipul blând, sub toate acele umflături provocate de răni, oamenii îl primiră și, curând, Nate fu acasă.

Pe măsură ce Nate își recăpăta puterile, se oferi să muncească. Oamenii zâmbiră și scuturară din capete.

— Vom avea noi grijă de tine, îi spuseră ei.

Și îi dădură slujba de a-i învăța pe copii. El făcu bine acest lucru. Îi învăță să deseneze, să scrie, citească, ce semnificație aveau stelele și cum să deslușească cum va fi vremea. În fiecare zi, copiii se duceau la el, iar el îi învăța. Și în fiecare seară, copiii se întorceau, plini de cunoștințe noi și bucurie. Erau vremuri fericite și oamenii erau recunoscători pentru norocul pe care Nate îl adusese cu sine.

În continuare Nate le oferi ajutorul.

— Pot aduna, pot semăna, pot ajuta cu recoltatul? întrebă el.

Oamenii zâmbiră și scuturară din capete. Acesta era un secret pe care nu erau pregătiți să-l împărtășească.

Într-o noapte, Nate rămase treaz și fugi din sat, ascunzându-se chiar la marginea pădurii unde putea aștepta și sta de veghe. Chiar când se crăpa de ziuă și era gata să ațipească, auzi un tunet îndepărtat. Se uită înspre cer, însă nu văzu niciun nor. Rămase cu ochii ațintiți în sus și, deodată, un cârd de ciori îi trecu pe deasupra capului. Observă că păsările se țineau departe de sat; nu era de mirare că nu le mai auzise până atunci. Ciorile zburară aproape de lac și Nate se strecură către luminiș. Văzu că păsările lasă să cadă niște pachete și când își luară zborul, merse să vadă ce era în ele. Într-unul era pâine, într-altul carne, altul era plin cu fructe, iar altul avea brânză și legume. Nate nu știa și nici nu-i păsa dacă era magie neînsemnată sau trădare din partea însemnaților. Râzând în sinea sa, Nate se strecură înapoi în tabără și se culcă. În mintea sa, care visa, încolți un plan și, din acea clipă, răul îi pândi pe oamenii Beliei, gata să se năpustească la momentul potrivit.

Nate continuă să-i învețe. Luă copiii și-i învăță cântece, povești, rime și reguli. Ei își iubeau profesorul și aveau încredere în el, la fel cum aveau în părinții lor. Căci acela era locul unde

nimeni n-avea nimic de ascuns. Erau toți una și aceeași persoană.

Se înșelau.

Nate mai avea un secret. În fiecare zi, își scria poveștile pe piele, așa cum îi comandase Moriah. Și, într-o zi, fu prins; un prieten dădu peste el în pădure în timp ce-și cioplea semne în carne. Bărbatul fugi înapoi în sat și chemă ajutoare, iar Nate profită de ocazie să se ascundă.

— E un spion! Își înseamnă trupul cu secretele noastre. Trebuie să ne grăbim, trebuie să acționăm repede!

Oamenii se adunară și părinții le spuseră copiilor să stea în casă în timp ce-l căutau pe bărbat.

— Nu poate fi departe, zise o voce. La urma urmelor, zidul o să-l împiedice.

Când adulții se duseră în pădure să-l caute, Nate rămase în mijlocul orașului și fluieră. Fluieră un cântec pe care copiii îl cunoșteau. Pe acela care le plăcea, pe acela pe care-l fluiera de fiecare dată când îi ademenea cu magia sa însemnată. Și, ca într-un vis, copiii veniră. Întinseră mâinile și-l urmară. Îl urmară prin pădure, trecură pe lângă lac și tot drumul până la zid. Nate întinse mâna după cheie și o vârî în încuietoare, fluierând în tot acest timp. Deschise ușa și îi lăsă pe copii să treacă, fiecare amăgit de dulcea melodie. Apoi, chiar înainte ca ultimul copil să fi trecut, un țipăt se făcu auzit dinspre pădure. Fluieratul lui Nate încetă brusc și el trase ușa, închizând-o cu zgomot și încuind-o în urma sa.

Doar un singur copil rămase speriat și plângând, dorindu-și să nu fi fost atât de lent încât să fie lăsat în urmă.

Și părinții se jeliră. Țipară atât de tare încât crezură că zidurile aveau să se prăbușească. Însă nu mai era cale de scăpare. Le furase secretele și lucrul cel mai groaznic, le furase copiii.

* * *

Ziua următoare când nu apăru nimic de mâncare, oamenii auziră scâncete care semănau cu plânsetele copilașilor lor. În locul copiilor, ei găsiră niște ciori legate de vârfurile copacilor cei mai înalți, bătând din aripi, însă incapabile să zboare.

Viața lor era terminată. Totul din cauza bărbatului însemnat.

Capitolul optsprezece

Ruth are ochii închiși și o lacrimă îi strălucește pe obraz. Acea Leora care a venit prima oară în Featherstone ar vrea să scoată în evidență neajunsurile acelei povești – să-i arate lui Ruth nepotrivirile. Ar spune că au înțeles iarăși greșit, că neînsemnații au dat vina pe cine nu trebuia. Vechea Leora ar vrea să-i arate că povestea n-are niciun sens.

Însă vechea Leora nu-i aici.

Ea știe, cred. *Ea știe totul despre mine.*

— Acela era Featherstone? e tot ce spun și Ruth deschide ochii și încuviințează din cap.

— Oamenii noștri au fost aici de când Belia s-a stabilit în acest loc. Întotdeauna vor exista suflete care să dorească să scape de tirania însemnată. Însă –, ea face semn înspre pielea mea –, nu toți aceia care caută refugiu sunt neînsemnați.

— Povestea asta… de aceea oamenii se feresc de mine?

Ruth își înclină capul.

— Dar…

Încerc să nu zâmbesc.

— Nu sunt Nate – nu sunt aici să fac rău cuiva.

Chiar și atunci când o spun, inima îmi zvâcnește. Pentru că sunt mai mult ca Sfântul, decât am crezut vreodată.

— Eu te cred, draga mea.

Ruth întinde o mână tremurătoare și mă mângâie pe obraz.

— Cei mai mulți dintre noi pot vedea cât de frumos îți e sufletul și că ești aici să te vindeci, nu să faci rău.

Îmi înghit lacrimile; ea nu știe ce e în inima mea.

— Nu *ție* îți poartă oamenii pică. Ci istoriei tale.

Ruth se oprește și mă studiază, încercând să-și cântărească cuvintele, încercând să prevadă cum vor fi auzite.

— Știi despre tatăl tău – că ne-a părăsit?

Încuviințez.

— Însă mă întreb dacă știi totul.

— Ăsta e motivul principal pentru care sunt aici. Vreau să știu întreaga poveste.

Inima mea bate mai tare și mai plină de speranță.

— Ești sigură de asta, Leora?

Ruth e serioasă și își freacă fruntea. Pare atât de obosită – mici broboane de sudoare îi sclipesc pe frunte. Ar trebui să se odihnească.

— Uneori, poveștile pe care ni le spunem sunt cele mai sigure. Ești pregătită să-l cunoști pe bărbatul care a fost tatăl tău, chiar dacă asta îl schimbă pe bărbatul pe care-l cunoșteai?

— Mai degrabă aș cunoaște întregul adevăr încâlcit, decât o minciună ordonată, îi spun lui Ruth, ștergându-mi lacrimile.

Mă simt ca fetița cu pelerină roșie singură în pădure – gata s-o apuce pe o nouă potecă. Nu pot ști dacă mă voi întâlni cu un lup sau cu un tăietor de lemne, cu un dușman sau cu un prieten.

Ruth inspiră profund și îmi dă cartea, lăsându-mă să citesc în tăcere.

E jurnalul mamei, al mamei mele naturale.

Capitolul nouăsprezece

Luni, 1

Khalid a reapărut în seara asta. A nimerit chiar în mijlocul cercului din jurul focului, cu chipul murdar și ostenit. Toate acele săptămâni cât s-a pierdut în Riverton eram sigură că a pierit de mâinile însemnaților.

Toată lumea s-a strâns în jurul său, în timp ce el se străduia să le răspundă la întrebări. Așa cum bănuisem, fusese descoperit și arestat după cea mai recentă incursiune în Riverton pentru a aduna mâncare. Însă, spre deosebire de ceilalți, el scăpase.

— Dar cum? veni strigătul.

Și Khalid ridică mâinile pentru ca oamenii să tacă.

Bărbatul care-l salvase era un însemnat.

În tăcerea de moarte care s-a lăsat, Khalid a strigat cu voce joasă în bezna din spatele său și de acolo s-a ivit un bărbat. N-am mai văzut așa ceva. Ținea capul plecat, însă ochii – erau ațintiți asupra noastră, a tuturor. Arăta ca un câine sălbatic, așteptând să lăsăm garda jos sau să atacăm. De fapt, nu era departe de adevăr.

Și era însemnat. Însemnat peste tot. Ochii îmi fugeau în toate direcțiile. Voiam să-i acopăr și să înlătur toată acea confuzie, toată acea murdărie și tot acel păcat.

Khalid ne-a povestit cum a fost salvat.

— Acest bărbat e un erou! a zis el. L-a doborât pe călău și a tăiat funia cu care urma să fiu spânzurat. M-a ascuns la loc sigur într-o casă unde am fost îngrijit cum se cuvine până am venit aici.

Nu-mi pot imagina niciun însemnat făcând asta; n-are nicio noimă. Ei ne urăsc, ne vor morți. Însă asta e povestea lui Khalid.

— Acest bărbat, Joseph Elliot, a fost arestat pentru ce a făcut. A fost prins și tatuat cu un semn blestemat. Am plecat împreună: el e în exil și, vă asigur, e cetățean al Rivertonului la fel cum sunt și eu. Acum e fratele meu. I-am promis siguranță și un cămin aici.

Marți, 2

Vârstnicii au fost în ședințe toată ziua, iar Khalid și străinul au fost ținuți ascunși în casa vârstnicilor. Însă acest lucru, măcar, ne-a dat prilejul de a sta de vorbă între noi. Și sunt atâtea de spus. Unii spun că ar trebui să-l omorâm pe străin înainte de a ne omorî el pe noi.

Nu știu ce să cred.

Întâlnirea din jurul focului din seara asta a fost scurtă. Vor vorbi mai multe mâine, au zis Ruth și Greta.

Miercuri, 3

Străinul poate rămâne. S-a decis acest lucru în seara asta, la întâlnirea din jurul focului care a părut să continue până în zori. Am tras la sorți ca să vedem cine-l va găzdui și Justus a câștigat – sau a pierdut. Așa că însemnatul e acasă la noi, în casa vărului meu, și doarme în camera de lângă a mea. Dacă îmi lipesc mâna de perete, aproape că simt cum semnele sale răspândesc stricăciunea. Și-mi e atât de frică pentru că se pare că nu mă deranjează.

Vineri, 5

Au ținut o ceremonie în seara asta, asemănătoare cu cea pe care au ținut-o pentru cei care au venit în timpul eradicării. El are un nume nou – o viață nouă aici – și a fost cinstit pentru curajul de a-l salva pe Khalid. I-au dat libertatea de a-și alege propriul copac și, mai mult de-atât, va purta o pană.

A promis în fața noastră a tuturor să-i cinstească pe vârstnici și să fie una cu grupul. Vocea nu i-a tremurat în timp ce și-a spus jurământul. Fără semne, fără secrete, fără minciuni. Sinceritate.

Numele lui va fi Joel. Joel Flint. Un nume nou, un început nou, o viață nouă.

E pretutindeni – pe stradă, la masa unde se servește cina, strecurându-se foarte aproape de mine pe hol. Depășindu-mă pe scară. Îmi feresc privirea de semnele sale. Mă uit în altă parte, mă uit în orice alt loc în care nu e el. Poate că e unul de-ai

noștri, însă pare orice, doar nepericulos nu. Justus m-a prevenit să păstrez distanța.

Însă noaptea îl văd chiar și când închid ochii.

Joi, 18

Nu există suficiente pietre pentru ce am făcut. M-a sărutat. L-am sărutat. Poate e adevărat că semnele lor pot hipnotiza pe cineva. Te poți îneca în ele. Însă mă scufund cu bună știință.

Miercuri, 24

Are semne pe care doar eu le cunosc.

Jurnalul se întrerupe brusc, exact în momentul în care simt că văd adevărata persoană care a fost mama mea naturală. Întorc cu supărare paginile goale. Și apoi, aproape de sfârșitul caietului, fără nicio dată, văd o mâzgălitură scrisă la repezeală.

Nu pot scrie în acest jurnal. Cuvintele nu vor să se lege. Vrea să se întoarcă în locul de unde este. Ne vede suferința și vrea să ne ajute. Ne vede sărăcia, vede nedreptatea. Zice că nu există niciun motiv ca să trăim în acest fel. Că-i poate convinge pe ceilalți să gândească la fel. Că neînsemnații și însemnații pot conviețui împreună. E un om bun.

Vrea să merg cu el, însă știu că oamenii vor vedea plecarea în Featherstone ca o trădare. Și dacă îl urmez, îi voi fi trădat. Știu că mulți îl văd ca pe un bărbat însemnat și nimic altceva.

Copilul din burta mea se mișcă.

Săculeții din jurul taliei mele devin mai grei cu fiecare zi. Aș căra pământul întreg dacă asta ar însemna că aș putea să fiu a lui.

Caietul se termină aici, cu atâtea lucruri încă de spus. Îl închid și mă gândesc la caietul pe care-l am deja, scris de aceeași mână. Spune următoarea parte a poveștii.

Ruth completează părțile lipsă.

— Când Justus a descoperit că mama ta aștepta un copil, a pus ca Joel să fie alungat din așezare.

Ia caietul din mâinile mele.

— Tatăl tău era binevenit cât timp era doar cineva care-și riscase propria viață pentru unul de-al nostru, însă era clar că prejudecata încă se menținea când el și mama ta s-au îndrăgostit. Pentru mulți, părea o molimă. Justus a avut intenții bune, Leora, crede-mă. A crezut că o apără pe mama ta de un prădător și mulți au presupus același lucru. Însă acum știu că l-am judecat greșit pe tatăl tău. El nu voia să plece. S-a ascuns în pădure și i-a lăsat scrisori mamei tale. În fiecare dintre ele, îi spunea că n-o va abandona niciodată, că se va întoarce pentru ea și copilul lor. Doar câțiva dintre noi știau întreaga poveste; majoritatea celor din oraș se mulțumeau să creadă că era doar un alt însemnat, un alt șarpe pătat de cerneală care fugise cu secretele noastre. Ar fi fost omorât pe loc dacă ar fi îndrăznit să intre în sat.

Simt cum mi se încinge pieptul și cum dinții mi se încleștează. Justus. Îmi rețin cu greutate revolta pe care o simt. Nu voi uita asta. Oare i-a păsat lui de mama? Oare vreunul dintre neînsemnați i-a văzut durerea?

— Când te-ai născut, mama ta a plâns.

Simt acele cuvinte ca o înjunghiere și Ruth întinde mâinile spre mine.

— Nu, nu din cauza ta.

Vorbește cu tandrețe.

— Oh, inimioară, nu: pentru tine avea doar sărutări și cuvinte foarte dulci.

Simt cum îmi curg lacrimile și Ruth mă lasă să plâng. Această persoană care m-a iubit, care m-a adus pe lume; n-am cunoscut-o niciodată. Mi-a atins pielea goală și eu nici măcar nu-mi pot imagina chipul său. Simt că mi se rupe inima și capul îmi zvâcnește. Suspinele mă fac să mă cutremur și, pentru prima oară, tânjesc după ea – mi-e dor de mama mea, cea despre care n-am știut niciodată că există, cea care m-a iubit, încă înainte ca lumea mea să înceapă. Îmi șterg lacrimile cu mâneca zdrențuită și lovesc cu mâna în masă. Am o certitudine neașteptată și absolută și trebuie să dau glas furiei pe care o simt.

— Nu trebuia să moară, nu-i așa?

Îmi înfrânez lacrimile, însă furia – mânia – îmi sfâșie beregata și vreau să distrug totul din cameră. Fiecare bucățică din istoria

pe care au păstrat-o ei. Însă mama mea nu-i aici. Ea e uitată și vreau să-i rostesc numele. Vreau s-o aduc înapoi.

— Justus – el a făcut asta. El a omorât-o.

Sunt sigură de asta.

— Spune-mi, Ruth. Spune-mi adevărul.

— Ei au văzut semnul pe care-l aveai; ți-a apărut de îndată ce te-ai născut. Eram acolo – am fost moașa mamei tale.

Ruth își așază mâna pe carte și închide ochii. Se cutremură în momentul în care își amintește.

— Justus l-a văzut. A dat fuga la focul unde se ținea întâlnirea orașului și a urlat că ești o arătare. Un blestem.

Buzele mele schițează un rânjet.

Justus. Vărul mamei a vorbit împotriva ei? Îmi vine să mă cutremur la gândul că aș putea fi înrudită cu *el.* Mama era foarte tânără, de-abia dacă-i dăduseră penele; și-ar fi putut lua zborul. Nu vreau nimic decât să-i plătesc răul pe care l-a făcut familiei noastre.

— A dat vina pe mama ta. A zis că e o pedeapsă pentru purtarea ei, că dăduse naștere unei noi Moriah.

Înghite în sec.

— Ochii lui. A fost întotdeauna zelos, însă pentru o clipă în noaptea aia am crezut că v-ar fi omorât pe amândouă dacă n-ar fi intervenit Sana.

— Sana?

Mă încrunt.

Ruth încuviințează.

— Ea îi conduce pe călăreții noștri – au plecat într-o misiune în ziua în care ai sosit.

Și, cu ochii minții, văd femeia puternică și vioaie care-mi șoptește înainte de a pleca: *semeni atât de mult cu mama ta.*

— Cred că ea i-a spus mamei tale să fugă. Ai fost înfășată și, cu toate că era încă slăbită și sângera, Miranda a plecat – ai fost singurul lucru pe care l-a luat, posesiunea ei cea mai de preț, singura ei comoară. Tot repeta cuvântul „binecuvântare”; credea cu adevărat că nu ești un copil obișnuit.

Îmi amintesc ce mi-a spus Gull despre copilașul care se naște în timpul unei întâlniri în jurul focului – tradiția spune că acel copil va aduce fie o binecuvântare, fie un blestem. Mama nu m-a văzut în felul în care a făcut-o Justus. Era plină de speranță – eu i-am dat speranță. Vreau s-o mulțumesc și să fiu cea care

aduce pacea. Vreau să revendic Featherstone ca fiind căminul meu; îi pot ajuta, sunt sigură de asta.

— Aceia dintre noi care au iubit-o au început căutarea în ziua următoare. I-am găsit trupul la asfințit.

Înghite din nou în sec.

— Era prea slăbită și avea început de infecție. N-a avut nicio șansă. Am crezut că ai murit și tu, că ai fost sfâșiată de vreuna din creaturile înfiorătoare ale pădurii. N-am știut. Pentru Miranda era prea târziu, însă el te-a luat pe tine.

— Și i-a lăsat pur și simplu trupul în pădure?

— Dacă ea era moartă, atunci cu siguranță tu erai lihnită la foame. Dacă ar fi încercat să-i sape o groapă, ți-ar fi pus viața în pericol. Să-i lăsăm pe morți să-și îngroape morții, așa cred că se spune. El te-a salvat, Leora. Și îi sunt atât de recunoscătoare că a făcut-o. Vina pe care am simțit-o în ziua în care am îngropat-o pe mama ta sub copacul ei m-a apăsat în toți acești ani. Nu ne judeca prea aspru, draga mea. Justus a văzut ceva ce n-a înțeles. Teama este un lucru îngrozitor. Cred că ne-a luat toți acești ani ca să revenim. Și atunci, chiar când credeam că o făcusem, – ea schițează un mic zâmbet –, ai apărut tu. Ivindu-te din întuneric în mijlocul focului, imaginea însăși a mamei tale, cu părul tău castaniu, care nu știe dacă vrea să fie ondulat sau drept, cu pielea ta palidă și cu privirea aia îngrijorată și uimită în ochii tăi mari.

Ruth zâmbește blând.

— Până și mersul tău e ca al ei.

Se lasă pe spate și-i dă voie poveștii să se așeze mai bine în mintea mea.

În mintea mea, iau fiecare părticică a poveștii și o așez cu partea bună în sus. Pun totul cap la cap și încerc să văd imaginea din punctul lor de vedere. Și, pentru prima oară, cred că o înțeleg.

Nu-i de mirare că neînsemnaților le e greu să aibă încredere în mine. Propriul meu tată le-a confirmat orice teamă au avut. El a fost străinul Nate din poveste, întrupat. Un bărbat însemnat poate doar să fure și să distrugă. Tatăl meu le-a furat una dintre femei; a distrus-o, a distrus o familie.

Însă n-a fost bărbatul acela. El nu e personajul negativ pe care l-au crezut ei tot timpul. Odată ajuns în Saintstone, el a luptat pentru drepturile lor până în ziua în care a murit.

Ei cred că sunt ca el.

Nu sunt ca el, nu sunt nici pe departe la fel de bună sau curajoasă. Însă vreau să fiu.

Iar mama și tata au crezut cu adevărat că sunt specială. Au crezut că eu, acel copilaș născut dintr-o neînsemnată, deși născut însemnat, ar putea aduce pacea – exact cum a spus Mel. Și în sfârșit, știu ce vreau. Vreau să-i onorez, să fac ce vor și să le dovedesc că au dreptate. Nu simt că aș fi o binecuvântare, însă măcar pot alege să nu fiu un blestem.

Mă așez în fața lui Ruth și, printre lacrimi, îi fac o promisiune. Că nu sunt Nate, care am venit iarăși să-i distrug. Vreau să fiu copilul care credeau părinții mei că voi fi.

Și în inima mea îmi promit că s-a terminat – nu voi mai respecta porunca lui Longsight. Nu-i pot salva pe cei dragi, însă pot, cel puțin, să nu-i trădez pe neînsemnați. Voi rămâne și nu-i voi conduce pe alții pe un drum greșit. Sarea din lacrimile mele îmi arde fața și accept durerea.

— Voi transmite asigurările tale vârstnicilor. Ești curajoasă, mică lumină.

Suspin, fiindcă așa mă numeau părinții mei.

— Te-am văzut când de-abia te născuseși.

Ochii săi scânteiază de afecțiune.

— A fost o onoare să fiu moașa mamei tale – am fost prima care ți-a văzut semnul. Am știut care ți-e numele înainte ca părinții tăi să-l știe.

Și mă ține atât de aproape, încât îi pot auzi inima bătându-i și îi simt răsuflarea pe pielea mea.

— Cred că mama ta ar fi fericită că te-ai întors, șoptește Ruth. Ești acasă acum, Leora.

Capitolul douăzeci

Când Ruth stă în picioare la întâlnirea din jurul focului din acea noapte și le spune oamenilor că e mulțumită de progresele pe care le fac și că e mândră de felul în care asimilez lucrurile, nu-mi pot ascunde zâmbetul.

— Învață repede și se dovedește loială și, ca atare, îi vom permite Leorei să rămână cu noi, cu condiția să continue să ne păstreze secretele și să ne respecte obiceiurile. Ține minte, Leora: fără minciuni și fără semne. Această întoarcere a copilului nostru pierdut e o binecuvântare, un semn că vor veni lucruri bune. Ar trebui s-o acceptăm pe Leora – este ceea ce ne-ar fi cerut și mama ei.

Se lasă tăcerea când mă ridic. Trebuie să sper că ei vor vedea cât de mult cred în ceea ce spun.

— Am auzit povestea voastră despre Nate și răul făcut de el. Știu că-l vedeți pe tatăl meu drept un alt trădător însemnat. Ați fost nedreptățiți și prezența unui cetățean însemnat în satul vostru a adus doar dezbinare și durere, însă făgăduiesc că sunt diferită. Jur să fiu credincioasă Featherstone-ului și să vă apăr, să vă iubesc și să vă onorez ca pe unii de-ai mei.

Ridic o mână.

— Fără semne. Fără secrete. Fără minciuni.

Ei supun la vot și majoritatea e de acord cu vârstnicii: am libertatea de a rămâne cu ei. Simt apăsarea încrederii lor, așteptările lor, și încerc să cred că am puterea să-mi asum aceste lucruri.

* * *

Cei din familia Whitworth îl lasă pe Fenn să aprindă focul când ne întoarcem acasă și apoi ne strigă să ne așezăm la masa din bucătărie, înainte de a merge la culcare.

— Eu și Solomon suntem fericiți de decizia pe care a luat-o comunitatea astăzi, zice Tanya. Vrem să-ți mulțumim, Leora. Te-ai arătat gata de muncă și te-ai dovedit o achiziție fericită pentru căminul nostru, în ciuda tuturor greutăților pe care a trebuit să le împarți cu noi.

Gull zâmbește larg în timp ce vorbește Tanya.

— Vrem să te invităm să numești casa noastră casa ta cât timp te afli în Featherstone; vrem să te bucuri că ai fost acceptată în gospodăria și familia noastră.

Mă uit în jurul mesei, la ochi care zâmbesc și chipuri pline de dragoste. Cu excepția lui Fenn, bineînțeles; ochii lui sunt întunecați și ursuzi în timp ce-i întâlnesc pe ai mei de cealaltă parte a mesei.

Și atunci ceva în mine, care până atunci a fost dur și casant, începe să crape. Asemeni cutiilor din sala amintirilor, îi pun deoparte: pe Verity, pe Obel, pe mama și pe Oscar. Îi las deoparte – sunt niște personaje dintr-o altă poveste, una care a ajuns la final.

— Mm-mulțumesc, mă bâlbâi eu. Aș fi onorată să fac parte din căminul vostru.

Gull țopăie în scaunul ei și bate din palme, iar Solomon râde.

— Atunci, trebuie să fiți gata devreme mâine dimineață, zâmbește Tanya cu toți dinții. Este ziua de naștere a lui Fenn și întreaga familie trebuie să participe la ritual.

Fenn își lasă scaunul să alunece pe pardoseală și părăsește bucătăria pentru a merge în camera sa, cu Lago pe urmele sale. Este evident că, dacă Fenn ar avea un cuvânt de spus, nu m-aș afla deloc în preajma sa, a familiei sale sau a ritualului de ziua nașterii. Însă ochii Tanyei mă privesc calzi și strălucitori deasupra luminii lumânării.

Vreau să rămân în această clipă – în această familie și în această comunitate. Vreau să fiu o binecuvântare, o protectoare, aceea care găsește o cale către pace, însă chiar și când am această speranță, vina îmi fredonează în ureche. E o melodie cunoscută: îi trădez pe toți cei pe care-i iubesc. Sunt un blestem. Asta sunt.

Capitolul douăzeci și unu

E ziua de naștere a lui Fenn. Plecăm de acasă chiar înainte de răsărit și îi urmăm pe oamenii dinaintea noastră, în timp ce ne îndreptăm către lac.

— Deci, asta e o zi cu adevărat importantă pentru voi toți?

Eu și Gull avem niște straturi suplimentare de haine, tremurând deja în aerul încețoșat în timp ce ne îndreptăm către lac. Acasă, de zilele noastre de naștere, avem parte de un semn nou, de niște prăjituri și de niște cântece.

Gull este plină de energie, aproape că o rupe la goană.

— Asta e singura zi din an în care o persoană se simte liberă cu adevărat. Pentru persoana sărbătorită e un nou început: e ca și cum ai fi iarăși la fel de pur ca în ziua în care te-ai născut. Și e o zi mare pentru comunitate.

Entuziasmul ei este contagios și nu mă pot abține să nu zâmbesc în timp ce mă ține de mână și continuăm să ne îndreptăm către lac. Inima mea clocotește de nerăbdare. Pe malul lacului s-a adunat deja un mic grup de oameni. Ne fac loc să ne alăturăm, însă nu prea pot vedea dincolo de femeia înaltă aflată în fața mea. Câteva minute mai târziu, ni se face semn să ne așezăm și îl văd pe Fenn stând în picioare între Tanya și Solomon, care amândoi par solemni, neliniștiți chiar, cred. Fenn stă cu capul plecat și e învești mântat din cap până-n picioare în pânză albă de in

Tunica albă, simplă și puțin șifonată îi trece foarte puțin de genunchi. E desculț (e singurul dintre noi care nu poartă încălțări) și gleznele îi par vulnerabile, ivindu-se de sub pantalonii simpli. Pare expus – nu l-am văzut niciodată pe Fenn astfel. Când se lasă de pe un picior pe altul, tivul tunicii flutură ciudat în adierea vântului. Fenn pare nervos, chiar timid, și când mă vede, ochii lui adânci zăbovesc pentru o clipă asupra mea. Este prima oară când mi-a permis să mă uit direct la el fără ca acest lucru să ducă la un conflict, prima oară când i-am întâlnit privirea și ochii nu-i sunt plini de ură. În schimb, simt de parcă mi-ar spune ceva. *Fii atentă*, spune el. *Fii atentă.*

Încerc să-mi imaginez cum e să fii nevoit să te afli în centrul atenției într-o zi ca aceasta. În Saintstone, singurele evenimente publice sunt însemnările. Mă cutremur brusc și simt o sclipire de teamă pentru Obel, pentru Oscar. Sper că sunt în siguranță. Vor fi. Nu-mi pot lăsa inima s-o apuce pe căi greșite cu gânduri despre Saintstone. Acum aceasta e casa mea.

— Începe, șoptește Gull, întrerupându-mi gândurile. Ascultă.

Atât Solomon, cât și Tanya îi țin mândri și protectori mâinile lui Fenn, în timp ce Solomon vorbește.

— Întemeietoarea noastră, Belia, ne-a arătat că trebuie să ne descotorosim de vechile noastre obiceiuri și să adoptăm o nouă viață, lăsând greșelile trecutului în urmă, privind doar către viitor. Așa cum a intrat ea în această apă, la fel și Fenn va pătrunde în lac. La fel cum apele au trecut peste capul Beliei, îl vor curăța și pe Fenn. Și la fel cum Belia a aruncat acele pietre grele în apă, Fenn, cu toate că e încărcat de păcate, va arunca, când se va afla în lac, această robă greoaie și va lăsa orice fărădelege sub apă. Și se va reîntoarce la noi liber, în timp ce va sta cu privirea ațintită înspre mal și noi îl vom binecuvânta. El ne va fi câștigat toată libertatea și binecuvântarea după care tânjim atât de tare.

Păcat, păcat și iar păcat. Mă gândesc la chipul neliniștit al lui Gull în timp ce-și umple săculețul cu pietre. Îmi îndepărtez neliniștea. Sunt aici să înțeleg, nu să critic. Mă întreb ce ar înțelege Mel din asta: oare ea i-ar înțelege? Ei își iubesc poveștile, la fel cum ea le iubește pe ale ei.

Tanya și Solomon își așază mâinile pe capul înclinat al lui Fenn.

— Ți-ai adunat păcatele, fiule drag? îl întreabă Tanya pe Fenn.

— Le-am adunat.

— Le-ai purtat cu tine, ai purtat povara lor?

— Am purtat.

— Le-ai cusut în robă ca simbol al păcatului din sufletul tău?

— Da.

— Intenționezi să spui și să întrupezi o poveste bună și adevărată cât timp vei trăi?

— Da.

Comunitatea se trage mai aproape și cei care sunt aproape de el își așază mâinile pe ale lui Fenn.

— Așa cum împărțim păcatul, la fel împărțim și căința. Așa cum ne împărțim păcatul, la fel ne împărțim și slava.

Își retrag mâinile, iar el se întoarce înspre apă.

— Haideți să fim martorii acestei zile a renașterii lui Fenn. Haideți să privim în timp ce el înfruntă apele singur – la fel cum, într-o zi, vom înfrunta judecata singuri. Haideți să ne rugăm ca el să reușească și să se elibereze. Haideți să celebrăm mântuirea comunității noastre.

Nimeni nu se mișcă. Doar apele lacului scot un sunet în timp ce clipocesc și aspiră pietrele de pe țărm. Îl văd pe Fenn încleștându-și pumnii și mă înfiorez.

Pășește în apă, părând să nu bage de seamă frigul, fără să clipească sau să scoată vreun sunet. Tivul tunicii se închide la culoare în apă și el continuă să înainteze. Pas cu pas, pătrunzând din ce în ce mai adânc. A înaintat în lac aproape zece metri de la țărm, în momentul în care apa îi ajunge la umeri. Se scufundă în apă. Îmi doresc să-i pot vedea fața. Se oprește; umerii i se ridică în timp ce trage aer în piept și se scufundă.

Așteptăm.

Așteptăm până ce valurile lovesc malul și așteptăm până ce răsuflarea, pe care mi-o țin, este eliberată. Așteptăm până sunt sigură că nu mai putem aștepta și mă agăț de mâna lui Gull. Însă ea stă calmă și chiar când sunt gata să strig că trebuie să-l salvăm, Fenn iese la suprafață.

Simt un val de reală ușurare care pare să-și fi găsit ecoul în fiecare suflet din jurul meu. Adunarea trage aer în piept odată cu el, lacrimile ne încălzesc obrajii. El înoată spre noi, apoi se ridică în picioare, cu ochii fixați pe mal și în fiecare pas văd o undă, un val, o dâră, o revărsare și iese din apă cu pieptul gol, fără tunică.

Ridic privirea spre Gull și ea se uită la fratele său, pe chipul ei stând scrisă o bucurie necenzurată. Privesc înapoi în pământ. Văd o piatră albă și îmi dau seama.

Pietrele.

Tunica și felul în care se mișca tivul. Își cos pietrele în tunici și pătrund în lac, în zilele nașterilor lor. Și dacă sunt cu adevărat buni, își leapădă păcatele grele și devin ușori. O reinterpretare a blestemului Beliei, care e rupt.

Fenn este înfășurat în bucăți de pânză și pături colorate și brusc îmi amintesc cum a fost înfășurat tata în pânză albastră, după ce a murit – însă clipesc și imaginea lui dispare.

Pielea lui Fenn începe să strălucească pe măsură ce se încălzește, însă văd cum îi clănțănesc dinții. I se înmânează o torță aprinsă și ne conduce pe drumul înapoi către sat. Triumfător, îmbrăcat și pur. În armonie cu el însuși, cu oamenii și cu lumea lor.

O senzație pe care n-o anticipasem începe să clocotească în mine. Pasiunea și fericirea după o astfel de faptă e contagioasă. Fenn pare reclădit.

Sunt numai minciuni și prostii, ar spune Longsight. *Nu e calea cea adevărată. Nu e cea reală.* Însă mă uit la Fenn, la fericirea de pe chipul său și mă întreb: cine are dreptul să spună că nu e real?

* * *

Mai târziu, tremurând în timp ce mă dezbrac în dormitorul friguros, mă uit la semnele mele și mă întreb dacă, poate, nu sunt cu nimic diferită. Îmi port păcatul cu mine – și nu apare tot pe pielea mea. Acum aș da orice să-mi eliberez sufletul.

Mă gândesc la chipul lui Fenn, la eliberarea ce se citea pe el în timp ce ieșea din lac cu trupul ușor. Și am mai simțit asta odată. În ziua în care am ieșit afară în zăpadă cu cioara desenată pe gât, m-am simțit îmbătată de pace. Însă era cu adevărat începutul războiului.

* * *

Nu știu ce să mai cred; știu doar că ziua de azi m-a tulburat. Pentru că, în acest moment, păcatul meu nu se mai poate duce nicăieri. Nu poate fi nici însemnat cu cerneală pe pielea mea și nici nu poate fi așezat într-un săculeț, care să-mi atârne greu la talie. El este în sufletul meu și dintr-odată îl simt, strângându-mi inima, îngropându-și rădăcinile în plămânii mei, lăsându-și urma de rău și ticăloșie prin trupul meu.

Capitolul douăzeci și doi

La adunarea din fața focului în seara aceasta se vorbește doar despre Fenn și ziua de naștere a sa. Petrecerea a început deja; oamenii bat ritmic din palme, strigă de bucurie și ovaționează când apare Fenn. Pentru o clipă doar, stomacul gol nu mai este primul lucru la care mă gândesc. După ce toată lumea s-a strâns, Solomon se ridică în picioare și aplauzele continuă, diferite grupuri familiale bat ritmuri diverse care împreună sună ca bătaia unei inimi, ca un dans, și nu pot să nu mă mișc și eu.

O privesc pe Gull, care adoptă ritmul și mă alătur și eu. Îmi zâmbește, însă ochii îi sunt fixați asupra lui Fenn, care e trecut de la un membru al grupului la altul de parcă ar fi un dar. El zâmbește și vorbește cu oamenii, în timp ce dansează împreună cu ei, apoi se mută la următoarele persoane. Nu l-am văzut niciodată în felul acesta, atât de deschis, atât de apropiat de grup. Când se întoarce cu fața la foc, aurie în lumina acestuia, și scoate un răget cu o plăcere primordială, toată lumea țipă cuprinsă de o bucurie copleșitoare.

Mă pierd și eu în această ceremonie, bătând din palme și dansând, lăsând căldura focului să-mi sărute ochii, buzele și obrajii. Privesc cum focul trosnește și ascult cum lemnul arde și brusc, preț de o clipă oribilă, mă întorc înapoi în sala de judecată și văd cum Jack Minnow aruncă cartea de piele a tatei în flăcări.

Mă scutur, amintindu-i minții mele neliniștite că, în cele din urmă, nu cartea tatei am ars-o cu adevărat. Nici măcar nu știu unde este cartea lui. Dacă Mel și primarul Longsight au spus adevărul, atunci înseamnă că ea este încă pe undeva. Există speranță pentru el. Tremur în ciuda flăcărilor. Întorcând spatele Saintstone-ului, am distrus singura șansă ca tata să mai poată fi amintit? Oare acum mai contează măcar unul din aceste lucruri?

Cineva își croiește drum prin mulțimea care dansează – Kasia, cu ochii măriți. O vede pe Tanya și o înșfacă de braț.

— Vino repede, strigă ea. E vorba de Ruth.

* * *

Ne îngrămădim neliniștiți în fața casei. E toată lumea aici, îmi dau seama; cu torțele arzând ridicate în întuneric, oamenii stau

îngrămădiți în mici grupuri, așteptând să vadă dacă ea este în regulă.

Justus iese din casă, urmat de Tanya. Justus ridică mâinile.

— În viață suntem una și aceeași persoană. În moarte suntem una și aceeași persoană. Ruth și-a început drumul către căminul ei binecuvântat și, în seara asta, o vom însoți în călătoria finală.

Mă uit în jurul meu. Nu poate fi adevărat – nu Ruth.

Tanya mă cuprinde cu brațele, ochii îi strălucesc de lacrimi.

— Era bătrână, Leora, și se plictisise de viață. S-a îmbolnăvit foarte tare. Fiecare zi era o luptă pentru ea.

Îmi dau seama că era aliata mea aici. Și era singura persoană care avea să-mi spună despre mama. M-a învățat atât de multe într-un timp atât de scurt.

Că eram iubită. Că aparțineam cuiva. Că poveștile sunt doar povești și că înțelesul lor depinde de povestitor.

Cei care stau aproape de mine își înclină capetele în timp ce ridică o mână și văd că ceilalți din piață au făcut același lucru. Îi imit timid și apoi vaietele încep să se audă, acoperind tăcerea.

Capitolul douăzeci și trei

Toată ziua următoare simt o durere în gât, care nu vrea să dispară. Mă simt ca o impostoare. Cine sunt eu s-o jelesc pe Ruth când de-abia o cunosc? Și, totuși, ea m-a cunoscut – de la primul plânset. Și mă întreb dacă o jelesc pe Ruth sau jelesc ceea ce ar fi fost. O vizuină unde ar fi putut înflori ceva precum familia.

Însă cred că nu merit să jelesc. Mă uit la ochii înroșiți ai acelora care au cunoscut-o, care au lucrat alături de ea toată viața, și mă simt vinovată. A fost atât de bună cu mine și am răsplătit-o cu trădare. Sunt bucuroasă că am jurat să nu răspund la următorul apel al lui Longsight, însă acest lucru nu schimbă faptul că, întâlnindu-mă cu Verity acea singură dată, am făcut deja exact lucrul despre care Ruth mi-a spus că era cel mai temut în Featherstone. Așa că îmi țin capul plecat și gura închisă și-mi văd mai departe de treabă. Mama ar fi mândră, cred, și zâmbesc trist.

* * *

Ei țin ceremonia de înmormântare fără întârziere, la următoarea adunare în jurul focului. Nu sunt sensibilă în legătură cu moartea, în legătură cu trupul. Și-mi doresc să fi putut însemna trupul lui Ruth, dorindu-mi ca tata să fie aici pentru a o jupui, dorindu-mi s-o putem tăbăci, s-o putem lega într-o carte și să ne putem aminti de ea. Mi se face rău la gândul că acțiunile îi sunt întipărite în suflet. Ei spun că ea călătorește către destinația finală. Dar dacă nu este de-ajuns? Dar dacă nu este virtuoasă? Oare ei chiar cred în pietre și în apă și pot înfrunta moartea fără teamă? Îmi tremură picioarele, pentru prima dată nu de foame, ci de frică. Nu știu ce să mai cred, însă cerneala e în sângele meu și e greu să înlături convingerea că într-adevăr cerneala e cea care ne salvează.

Și dacă sufletul ei nu este pregătit? Eu nu sunt pregătită.

Ajungem la foc și toată lumea stă în picioare. Nu-mi iau locul obișnuit lângă Gull. Vreau să stau în spate pentru a mă putea ascunde, însă cercul se deschide pentru fiecare persoană nouă și nu stăm în grupuri, așa cum stăm de obicei, ci singuri. Cercul

este atât de larg, încât nu pot vedea bine în cealaltă parte. Chipurile tremură în căldura degajată și mă simt expusă. Mă simt ca o intrusă.

Lacrimile îmi năpădesc ochii și le las să curgă.

Muzica crește de undeva din spatele nostru și mă uit peste umăr. E procesiunea funerară. Ruth nu mai avea familie, însă vecinii ei urcă dealul, cărând o rogojină. Ruth e învești mântată în pânză albă, asemănătoare aceleia pe care a purtat-o Fenn când a intrat în apă. Gull mi-a spus că trupul ei va fi îngropat mâine sub copacul pe care Ruth și l-a ales. Participanții la procesiune fredonează o melodie în surdină și, pe măsură ce se apropie, cercul se deschide spre a-i lăsa să pătrundă, iar comunitatea se alătură în îngânarea melodiei respective. Tonalitățile de bas mă fac să simt de parcă înăuntru aș avea o pasăre, care încearcă să răzbească afară. Cercul se închide din nou și îi înconjurăm pe cei care duc sicriul în timp ce așază trupul lui Ruth pe pământ.

Văd lacrimi lucindu-le pe chipuri. Cu toate astea, melodia continuă printre lacrimi. Fără voci care să se separe – de fapt, lacrimile par să alimenteze muzica. Jelania noastră comună răsună în piepturile noastre, în gâturile, în capetele și în inimile noastre.

Tanya înaintează și cei care au cărat-o pe Ruth se alătură cercului. Nervozitatea Tanyei este evidentă și în zâmbetul său abia schițat i se citește o tristețe împovărată. Ridică mâinile și fredonatul scade în intensitate – fără a înceta totuși, însă acum se aude mai încet, permițându-i să vorbească peste acel moment de liniște.

— Prieteni.

Face o pauză și își înghite lacrimile.

— Oh, prieteni. Cu toții am fost binecuvântați s-o avem pe Ruth cea mai vârstnică dintre noi, cu noi în fiecare zi a vieților noastre. Mâine va fi primul răsărit pe care-l vedem fără a-l împărți cu Ruth și va trebui să credem că pământul continuă să se învârtă fără ea.

Ea se oprește, copleșită. Cântecul crește dându-i voie să se liniștească și umerii îi tremură. Trece un lung răstimp și ea ridică din nou privirea spre noi, mulțumind printr-o încuviințare a capului.

— Ruth a trăit o viață lungă și, putem fi cu toții de acord, o viață bună. Povestea ei e plină de bucurie, binecuvântare,

zâmbete și, mai presus de toate, bunătate. Ne-a adus pe mulți dintre noi pe lume.

Înghit, gândindu-mă la mama și la noaptea în care m-am născut. Trebuie să se fi simțit atât de speriată, atât de singură. O ascult pe Tanya.

— Atât de mulți dintre noi vor depune mărturie despre felul în care ni se alătura când copiii noștri erau mici și îi liniștea și ne liniștea și pe noi, spunându-ne că așa sunt nou-născuții și proaspeții părinți, și ne ținea copilașii și ne ținea și pe noi când aveam nevoie de ea. Îmi amintesc ziua în care mi-a adus ciocolată.

Ochii Tanyei se măresc și zâmbește la zâmbetele care schimbă sunetul fredonărilor în ceva mai clar.

— Nu mai mâncasem niciodată și n-am mai mâncat niciodată de atunci. Însă pot să vă asigur că dacă aș intra din nou în posesia ciocolatei, n-aș alege s-o împart.

Ridică din umeri și o mică izbucnire de râsete cuprinde adunarea.

— Însă pentru Ruth, bucuria nu era completă dacă nu era împărtășită. Dăruind, ei nu-i lipsea nimic și va rămâne de-a pururi în povestea mea. Întotdeauna va fi cea mai potrivită, cea mai înțeleaptă și cea mai bună. O prințesă cu pielea ridată.

Îmi înăbuș din nou lacrimile. Ea s-a luptat să rămân aici. A fost singura de aici care a crezut că în mine e ceva bun. Iar acum s-a dus.

Fredonarea crește iarăși și acum se ridică și mâinile. Mâini cu palmele deschise către Ruth. Primind, dăruind. Dăruind, însă neducând lipsă.

— Kasia, adu-mi, te rog, săculețul ei.

Aceasta se lasă pe vine, ia ceva de pe trupul lui Ruth și i-l dă Tanyei, care îl cântărește în mâini, înainte de a-l ridica pentru ca noi toți să-l vedem. E gol, bineînțeles – așa cum sunt toate cele ale adulților – însă nu mi-o pot închipui vreodată pe ea fiind nevoită să adune pietre pentru păcatele sale, chiar tânără fiind.

— Ruth a fost bună. Povestea ei a fost atât de frumoasă și de pură și o trimitem în lumină neîmpovărată de niciun păcat care ar fi putut să-i întineze sufletul și care să se agațe de ea în ultimele zile ale vieții sale.

Ea dezleagă baierele săculețului și îl înclină pentru a ne arăta că e gol. Săculețul e trecut de la unul la altul, fiecare persoană ținându-l strâns, unii ducându-și-l la buze.

— În comunitatea noastră, există obiceiul de a confirma o viață nouă, chiar și atunci când ne confruntăm cu moartea. Din acest motiv și cu binecuvântarea vârstnicilor…

Ea mă privește și se îndreaptă către mine.

— Ăsta este pentru tine, Leora. Știm că Ruth te-a socotit drept cea mai nouă soră a sa.

Ea pune săculețul lui Ruth în palmele mele deschise.

— Îți transmitem speranța lui Ruth și te asigurăm de aceeași dragoste și prietenie cum am simțit pentru ea. Și-ar fi dorit acest lucru.

Nu știu ce să spun. Văd și eu că este o binecuvântare, o onoare. Prin acest act de includere și rememorare, știu că am fost acceptată: chiar mai mult decât acum două nopți. Nu mi se permite doar să rămân în mijlocul lor, le pot împărtăși credințele și practicile, de asemenea. Mie, un suflet însemnat – *o dușmancă* – mi se permite mântuirea.

Cu toate astea, simt de parcă săculețul ar fi plin deja: plin de speranța că voi accepta credințele lor și că mă voi supune ritualurilor și regulilor lor. Mi-au înmânat robia împreună cu acest dar și, până când voi umple acest săculeț cu pietre pentru a-mi plăti răscumpărarea, voi fi o sclavă.

Îl țin în mână de parcă ar fi ceva viu.

Tanya se duce la locul său și strigă.

— Ruth, mama noastră, sora noastră, prietena noastră. Te trimitem spre lumea cealaltă. Te eliberăm cu binecuvântarea noastră și cu certitudinea că viitorul tău sălaș va fi unde iarba e verde, apa limpede, iar soarele îți luminează chipul.

În timp ce Tanya vorbește, toți din cerc și-au ridicat palmele către cer și, cu fiecare cuvânt, le mai ridicăm puțin, până rămânem împreună în tăcere, cu brațele întinse și inimile frânte.

Chiar atunci, în acel moment în care viața și moartea se amestecă, pacea e spulberată.

Călăreții s-au întors.

Capitolul douăzeci și patru

Parcă ar fi un miracol, parcă Ruth ne-a adus un cadou de despărțire.

Mâncare.

Ne așezăm chiar acolo și mâncăm. Am lacrimi în ochi și nu știu dacă sunt tot de suferință sau pur și simplu de ușurare absolută, convinsă fiind că foamea se va sfârși. Cineva strigă:

— Pentru Ruth!

Ne așezăm în cerc în grupuri familiale și mâncăm. Unii se așază aproape de Ruth, îngenunchind lângă trupul ei, cu cupele ridicate în timp ce vinul e turnat în ele.

Am pâine în mâini. Și brânză. *Brânză.* Ridic pâinea la buze și mușc coaja tăioasă, lăsând aromele parfumate să-mi pătrundă în plămâni în vreme ce inspir. Miezul de sub crustă e moale, dulce, sărat și plin cu bule de aer. O văd pe Sana, conducătoarea călăreților, scuturându-și și eliberându-și părul de sub pălărie. Tanya vorbește încet cu ea, spunându-i ce s-a întâmplat, presupun. Încerc să-mi amintesc acea veche furie pe care am simțit-o la gândul că ei ne jefuiau orașul și mă întreb într-o doară, parcă într-un vis, dacă au atacat sau nu spitalul – însă niciunul din lucrurile acestea nu mai contează pentru mine în acest moment. Tot ce simt e o recunoștință puternică că și-au riscat viețile pentru ca eu să mănânc.

Privirea Sanei se încrucișează cu a mea pentru o clipă în lumina focului și ea încuviințează din cap. A fost cea mai bună prietenă a mamei mele, cred. Au fost la fel ca mine și Verity, doar că ea n-a trădat-o niciodată pe Miranda.

Abia după ce toată lumea a mâncat, stând la taclale și râzând, întregul grup avansează spre foc. Caii au fost legați și mărfurile despachetate. Un bărbat vine în față cu o altă sticlă de vin, întinzând-o și turnând vin în cupe. Toate chipurile privesc în sus, zâmbind. Văd cum gurile li se mișcă:

— Mulțumesc.

* * *

Somnul mi-e întrerupt ca de obicei, o îmbinare de vise și imagini sporadice.

Ulciorul din mâinile mele e rece și, cu toate că-l scutur și-l scutur, uleiul și cerneala nu vor să se amestece.

Îl scutur iarăși și ulciorul îmi alunecă din mâini. Printre fragmente de sticlă, uleiul și cerneala se separă, mici particule separându-se unele pe altele. Încerc să adun sticla, însă aceasta mă taie la mână. Sângele picură pe podea și privesc cum cerneala și uleiul și sângele se amestecă unele într-altele de parcă ar fi făcute să fie laolaltă.

* * *

Dimineața următoare, Gull mă scuturã să mă trezesc și, în timp ce mă trezesc, cuvintele sale capătă sens în cele din urmă.

— Tata zice că trebuie să mergi la casa vârstnicilor; au trimis după tine. Te va aștepta micul dejun când te întorci.

Micul dejun. Cuvântul e atât de bun, încât pare indecent. Mă îmbrac în grabă și mă îndrept spre oraș, ștergându-mi somnul din ochi și întrebându-mă de ce anume vor vârstnicii să mă vadă și de ce a trebuit să fie *atât* de devreme. Ușa de la casa vârstnicilor este întredeschisă și bat ușor înainte de a intra.

Mirosul fierbinte și dulce-amărui de cafea proaspătă aproape că mă face să mă doară ochii – savoarea, aroma și toate acele plăceri senzoriale dispar când nu mai este nimic de mâncare și nu faci altceva decât să supraviețuiești. Aproape că m-aș putea îmbăta de mirosul de boabe prăjite și, în starea mea de istoveală, simt că mă ia amețeala.

Când intru în sala de întruniri, ochii mi se concentrează nu asupra oamenilor, care mă așteaptă cu nerăbdare, ci asupra farfuriei cu fursecuri și prăjituri de pe masa rotundă. Acestea sunt strivite și unsuroase, departe de a fi în cea mai bună stare. Însă le-aș recunoaște oriunde: sunt de la brutăria unde lucrează Seb, fratele lui Verity. Și, brusc, mă aflu înapoi în bucătăria lui Verity, împreună cu Seb, care-mi zâmbește și mă ajută cu șalul, spunându-mi să iau un fursec înainte de a pleca acasă. Mirosul mă însoțește în mersul pe jos spre atelier, trecând pe lângă brutărie și privind înăuntru pentru a-l zări pe Seb. Acest lucru pare sacru. Nu vreau ca ei să aibă asta – aceasta este amintirea *mea* și nu simt că s-ar încadra aici, în Featherstone.

Îmi este înmânată o cană de cafea și mă așez. Farfuria e trecută de la un membru al grupului la altul și îmi înăbuș lacrimile, privind în timp ce oamenii iau primele mușcături din perfecțiunea aceea dulce și unsuroasă, auzindu-i cum gem de

plăcere. E doar o prostie, îmi spun. Însă nu este – este suferință. Brusc, mi-e dor de acasă.

Cafeaua face ca lucrurile din interiorul meu să doară: este un pic cam mult după ce am avut atât de puțin timp atât de îndelungat, așa că pun cana jos pe masă și mă uit în jur la oamenii adunați acolo. Majoritatea vârstnicilor sunt aici; Tanya îmi zâmbește, iar Solomon încuviințează din cap. Sana și alți doi călăreți sunt și ei aici. Justus îi prezintă drept Rory și Helina; dintre toți vârstnicii, el pare să-i cunoască cel mai bine pe călăreți. Îmi ațât focul din inimă – într-o zi, o să-l fac să-i pară rău că i-a făcut vreodată rău mamei. Când începe s-o prezinte pe Sana, ea îl întrerupe cu o mișcare a mâinii.

— Ne-am cunoscut.

Zâmbetul ei face ca ochii să i se încrețească și ea îmi ia mâna. E micuță de statură, îmi dau seama, și totuși dă impresia de înălțime; lângă ea mă simt mică. Scutură din cap pentru a-și da din ochi buclele de un castaniu-închis și făcând asta, bărbia i se ridică, conferindu-i o autoritate de regină – într-un loc unde se presupune că toți sunt egali, pare ceva electrizant ca farmecul cuiva să-l depășească atât de flagrant pe al oricui altcuiva din încăpere. Face o mișcare poznașă din sprâncene și vorbește.

— Leora Flint.

Se uită la mine, cu acel mic zâmbet încă pe chip, mâna sa încă strângând-o pe-a mea.

— Abia așteptam să vin acasă și să ajung să te cunosc.

Dinții săi strălucesc odată cu zâmbetul, făcându-mă să mă gândesc mai mult la o creatură a pădurii decât la o femeie.

Îmi eliberez mâna dintr-a sa, simțindu-mă stânjenită și expusă. Tot ce mă interesează acum sunt veștile din Saintstone – mă întreb dacă Verity a ajuns la timp pentru a opri atacul asupra spitalului.

Sana preia controlul asupra adunării. Se ridică în picioare și le vorbește vârstnicilor, care se așază la picioarele ei ca niște copii în timpul orei de lectură de la școală.

— Nu sunt în apele mele, începe ea. Ochii și urechile noastre din Saintstone sunt îngrijorate; ei par să creadă că trebuie să fim și mai atenți decât până acum. Și am un motiv serios să fiu de acord: de nenumărate ori în această misiune, planurile ne-au fost zădărnicite.

Nimeni nu vorbește, însă atmosfera lipsită de griji de până atunci s-a schimbat. Acum, starea de spirit este una sumbră.

— Pentru cei puțini din Saintstone care ne susțin, pentru ciori, lucrurile sunt mai riscante acum ca niciodată. Aceia care obișnuiau să treacă cu vederea lipsa unor bucățele care lipseau au devenit paranoici acum. Toată lumea este speriată. Zvonurile au sporit – că noi nu numai că furăm, însă că le dăm foc și la recolte. Că le omorâm șeptelul.

Parcă ar fi vorbele lui Longsight acela pe care-l cunosc eu.

— Și sunt zvonuri că Longsight le întemnițează pe ciori; pe oricine îl crede rebel nu este în siguranță. Pe oricine.

În timp ce privește în jur prin încăpere, ochii ni se întâlnesc.

Cine, gândesc eu, și panica îmi crește în piept. *Cine nu se află în siguranță?* Îmi protejez prietenii prin venirea mea aici; Longsight mi-a promis.

— Însă, cu toate astea, voi ați reușit. Ați adus provizii – și atâta bogăție! zice Kasia cu blândețe și noi toți încuviințăm din cap și suntem cu toții de aceeași părere când ne amintim de cina de noaptea trecută.

— Privește mai îndeaproape, Kasia.

Vocea Sanei este blândă, însă fermă, simțindu-se vigoarea în ea.

— N-am mai fost niciodată atât de înfometați. Poate că n-avem multe, însă este prima oară când am plecat după mâncare cu burțile goale. Căile noastre obișnuite înspre Saintstone au fost pline de capcane și am pierdut unul din cai pentru că și-a rupt piciorul. Alți primari ne-au urât și au păstrat distanța și s-au asigurat să nu avem multe. Însă Longsight este altfel. A ajuns la putere predicând împotriva noastră. Am crezut că sunt doar vorbe, un mijloc pentru atingerea unui scop. Are însă oameni care predică împotriva noastră, oameni precum Jack Minnow. El îi ascultă. Iar acum, scopul lui este unul clar: ne lasă să murim de foame pe noi – pe voi.

E o pauză, apoi Kasia spune:

— Este o pedeapsă. Ordinea naturală a lucrurilor –

— Nu, vocea Sanei este atât de rece, încât mă face să tresar. Nu suntem *pedepsiți.* Natura nu s-a întors împotriva noastră. N-am făcut nimic rău, cu excepția faptului de a încerca să trăim. Acum avem mâncare, însă curând vom simți foametea chiar mai acut. Cunoașteți restul: orice problemă au însemnații, dau vina

pe noi. Ne zugrăvesc drept cea mai mare amenințare pentru modul lor de viață, astfel încât să-i poată convinge pe oameni să lupte, să ne extermine. Poate că nu mai avem un zid, ca în povești; ci un război, îmi imaginez.

Ceea ce spune pare adevărat. Vite care dispar, o recoltă săracă; toate acestea au aţâţat focul lui Longsight, mai ales în ultimul timp – totul era din vina neînsemnaților, din câte se părea. Însă văd acum că, în Saintstone, noi eram în siguranță – nouă nu ne-a lipsit niciodată nimic. Nu am simțit niciodată lipsurile cu adevărat. Mă gândesc la mesajul lui Longsight – o comunitate redutabilă de neînsemnați, care amenință să se ridice și să ne distrugă modul de viață – și mă uit în jur la grupul de oameni în zdrențe din încăpere, cu chipurile supte de foame și îmi vine să râd. Însăși ideea ca această comunitate să se ridice la luptă mi se pare ridicolă. Abia dacă-și pot ridica în brațe copiii în unele zile. Brusc îmi este teamă pentru acești oameni. Acum aceasta este casa mea și ea este atacată.

— Tu ce crezi, Leora? întreabă Solomon și sunt surprinsă să-mi aud numele. Care este punctul tău de vedere în această privință?

Îmi dreg glasul și rămân așezată.

— Nu sunteți prea departe de adevăr, recunosc eu, cântărindu-mi cuvintele. Primarul Longsight vorbește într-adevăr despre Featherstone ca și cum ar fi o amenințare, ca și cum ați fi pe cale să declanșați un război.

Privesc în jos la masă, prea agitată ca să mai întâlnesc privirile celorlalți.

— Dar nu poate crede că e adevărat? întreabă Tanya, iar eu ridic din umeri.

— Cred că vrea ca oamenii să creadă că sunteți o amenințare pentru modul nostru… al *lor* de viață, zic eu.

— Ceea ce e un mod politicos de a spune că lui Longsight nu i-ar plăcea nimic mai mult decât să-i vadă pe toți neînsemnații distruși, zice Sana. Vremurile unei conviețuiri pașnice s-au terminat. Și oricum, cui i-au servit? Am stat cuminți și ce ne-au adus?

Vocea sa crește în intensitate.

— Pentru ei, strămutarea – ea o spune ca și cum ar fi o glumă – strămutarea nu este de ajuns. Nu e de-ajuns că ei *au plecat.* Vor ca și noi *să plecăm.*

Ochii ei sunt strălucitori în timp ce privește în jur la noi toți.

— Credeți că vom supraviețui unei alte ierni ca asta?

— Dar spitalul? Justus își ridică vocea peste acel tumult. Ați izbutit în misiunea voastră?

Bombardarea spitalului. Înghit. Camera rămâne tăcută la această întrebare – oare ei toți știu? A fost acesta un plan al tuturor?

— Nu știu ce să-ți spun.

Lumina din ochii Sanei se stinge și speranța îmi e ațâțată.

— A fost – a fost ca și cum știau că venim. Abia am scăpat cu viață.

— Cum e posibil ca ei să fi știut? întreabă Tanya, și cu colțul ochiului văd cum Justus devine tensionat.

Acum se uită la mine, o simt. Privesc drept în față.

— Trebuie să existe vreun trădător printre ciori, răsuflă Solomon.

— Nu… nu, nu cred asta…

Sana e gânditoare.

— Ciorile nu știau despre această misiune. Și chiar dacă ar fi știut…

Vocea ei trenează.

— Cum ne-ar fi putut ei pizmui în felul ăsta?

Scutură din cap.

— Îmi pare atât de rău că v-am dezamăgit. Dacă am fi reușit și ne-am fi întors mai curând, am fi putut s-o salvăm pe Ruth…

Mă uit la ea uluită. Nimic nu mai are sens.

— Nu, Sana – nu gândi așa, se grăbește Kasia s-o liniștească.

— Nu v-am adus nimic, șoptește Sana. Nu tu medicamente, nu tu antibiotice sau bandaje sau instrumente.

Oftează.

— N-am putut să vă aducem nici măcar analgezice. Erau gărzi la fiecare colț de stradă.

Simt de parcă aș fi la capătul unei nopți lungi și acum se crapă de ziuă. N-a fost niciun atac plănuit asupra spitalului, niciun fel de bombă; se duceau doar să facă rost de medicamente. Ușurarea se prelinge prin mine, urmată îndeaproape de vină.

Tanya se ridică în picioare, se duce la Sana și îi ia mâinile.

— Nu-i vina ta. Tu ai încercat. Longsight face ca totul să fie imposibil.

Își freacă tâmplele obosită.

— Poate ai dreptate, Sana. Îndurarea lui Longsight a luat sfârșit.

— Asta nu-i tot.

Sana îi împinge mâinile, cu chipul posomorât încă.

— Spune-le ce am văzut, Helina.

Sana gesticulează înspre femeia neagră și înaltă, care e încă îmbrăcată cu costumul de călăreață. Aceasta se ridică în picioare, părând neliniștită, de parcă ar prefera mai mult să se afle din nou pe cal, decât aici în această mică încăpere.

— Am fost urmăriți pe drumul de întoarcere.

Strigăte de protest apar fără întârziere. Ea ridică mâna pentru a se face tăcere.

— Ne-au pierdut urma, însă nu înainte de a traversa râul. Se apropie – *din ce în ce mai mult.* N-au mai încercat niciodată până acum să ne găsească locația exactă. Nu va mai dura mult până ce vor găsi Featherstone-ul. Și când o vor face, n-avem nimic cu care să ne apărăm.

Cum ar putea, mă întreb; cum ar putea oricine să pătrundă în pădure, să știe semnele și indiciile complexe care descifrează calea secretă către Featherstone. Apoi, cu o groază bruscă și necontrolată, îmi amintesc de pietre, acelea aruncate pentru mine în acea noapte când m-am dus să mă întâlnesc cu Verity. Nu m-am gândit să le strâng în timp ce mă întorceam în sat. Mi se întunecă vederea; oare i-am condus direct către Featherstone? Însă în sânul nostru e un alt trădător, îmi amintesc; un neînsemnat get-beget care se supune poruncii lui Longsight. Persoana care mi-a pus acel bilet în gheată e, cu siguranță, mai vinovată decât mine. Cine ar putea fi?

Se lasă o tăcere lungă, apoi Solomon vorbește.

— Ai dreptate, Sana; asta… schimbă lucrurile. Singura garanție pe care am avut-o în timpul expulzării a fost că însemnații ne vor lăsa în voia noastră. Râul a fost întotdeauna granița noastră. Acesta – este un act de agresiune.

Vârstnicii își exprimă consensul, iar Solomon se întoarce către Sana.

— Ăsta-i un lucru pe care vor trebui să-l știe oamenii noștri, însă nu la adunarea din jurul focului din seara asta. Acest lucru va provoca panică. Avem nevoie de timp pentru a sta de vorbă și a cumpăni lucrurile.

Se uită în jurul său la vârstnici și întreabă:

— Sunteți de acord, prieteni?

Și, în ciuda tuturor discuțiilor referitoare la transparența absolută, cad cu toții de acord să păstreze această veste ascunsă față de oameni. Însă cine sunt eu să pun la îndoială acest lucru? Eu n-a trebuit niciodată să-i conduc pe oameni în timpul unei astfel de amenințări.

Justus ia cuvântul atunci, vocea sa auzindu-se clar peste acel murmur scăzut și îngrijorat.

— Cum rămâne cu Leora?

Ochii îi sunt ațintiți asupra mea.

— Sunteți cu toții atât de dispuși să ignorați ceea ce este evident? E oare o coincidență că această intrusă însemnată ni se alătură exact în același timp în care Longsight decide să ne înfometeze? În același timp în care își începe campania de ură împotriva noastră? Exact în momentul în care securitatea sporește în Saintstone, când ei cunosc fiecare mișcare a noastră, și călăreții ne sunt urmăriți?

Urmează un moment de tăcere, însă nu-mi pot da seama dacă este protectoare sau dacă ei își cântăresc vorbele.

Realizez că nimeni nu va vorbi pentru mine. Va trebui eu să vorbesc pentru mine.

— N-am avut nimic de-a face cu niciunul dintre lucrurile acestea.

Vocea mea este scăzută.

— Bineînțeles că n-a avut, spune Solomon cu căldură. Leora este exilată din Saintstone. De ce ar complota cu ei?

— Întreab-o.

Justus se uită la mine și un zâmbet răutăcios începe să i se formeze pe chip.

— Întreab-o unde s-a dus luni noaptea.

E noaptea în care m-am întâlnit cu Verity în pădure. Mi-e greață. Nu știu cum de știe, însă o știe. Probabil știa asta de zile întregi și a păstrat-o ca să mă distrugă.

— Era acasă cu noi și dormea buștean, zice Tanya cu indignare.

— Oare? zice Justus. Nu cred asta. Oh nu, cred că Leora transmitea mesaje cuiva din Saintstone. O persoană de contact cu care s-a întâlnit în pădure. Căreia i-a povestit despre planurile noastre. Căruia îi spunea cât de înfometați suntem și

cât de terminați. Căruia îi spunea cum să se strecoare prin pădurea noastră.

— Dacă aceasta-i doar o bănuială – zice Tanya cu răceală.

— Nu-i o bănuială, zice Justus, și vocea sa este triumfătoare. A fost *văzută.* Ieșea de la voi de acasă.

Fenn. El trebuie să fi fost.

— Eu… începe Tanya, fruntea i se întunecă de confuzie, însă e întreruptă de o voce mai puternică, cea a Sanei.

— Și a fost *văzută* părăsind orașul? A fost văzută întâlnindu-se cu această persoană de contact imaginară?

Pentru prima dată, o umbră de îndoială traversează chipul lui Justus.

— Eu – nu. Însă ce altceva ar fi putut face la ora aia? De ce să părăsească casa familiei Whitworth pe furiș, sub acoperirea întunericului, dacă nu ne spiona?

— Poate, zice Sana, – Leora ne-ar putea spune acest lucru chiar ea.

Mă uit la ea. Expresia chipului său e ilizibilă.

— Eu… înghit. Nu puteam dormi de foame. Oricum, eu nu prea dorm bine.

Trag de timp și sunt sigură că ei știu.

— Am scos câinele la plimbare și… și asta a fost.

Ridic din umeri.

— Am dus-o la o plimbare prin oraș, am luat o gură de aer proaspăt și apoi m-am dus acasă.

Spre surprinderea mea, vocea îmi sună complet sinceră – agitată, însă sinceră. Urmează o pauză.

Justus privește în jurul său la toată lumea.

— Credeți asta? întreabă el neîncrezător.

— Nu există niciun motiv ca această copilă să mintă, zice Solomon cu blândețe. Ruth o credea. Ruth, cea mai în vârstă și cea mai înțeleaptă dintre noi, credea că ea este aici pentru a face bine, nu rău. Am încredere în Ruth.

Justus scoate un râs scurt care seamănă cu un lătrat.

— Deci, ești mulțumit cu această… această *aberație* –

Tresar.

— Că se plimbă printre noi, că ne aude secretele și că le transmite celor ca ea? Pari hotărât să cazi într-o cursă întinsă de Longsight!

— Nu ne încredem în nimeni prostește, zice Solomon cu fermitate. Leora a fost acceptată în comunitatea noastră cu condiția să învețe de la noi și să continuăm să-i punem cinstea la încercare. Ruth credea că așa era corect și îi vom continua lucrarea.

Se uită în jurul său.

— Cine va călăuzi copila?

O văd pe Tanya deschizând gura, însă, înainte de a putea vorbi, aud vocea Sanei.

— Va fi onoarea mea, zice Sana, – dacă îmi permiteți să fiu eu mentorul Leorei.

Ochii săi îi întâlnesc pe ai mei și sunt imposibil de descifrat.

— Aș considera acest lucru un mare privilegiu.

Capitolul douăzeci și cinci

— Curând este ziua ta de naștere, spun mai târziu, în timp ce eu și Gull desfățăm paturile și pregătim așternuturile pentru a le duce la spălat. Ești nerăbdătoare?

Gull se lasă pe spate într-un morman de cearceafuri și pături murdare, pietrele ciocnindu-se unele de altele, în momentul în care se întinde pe spate. Oftând, vorbește cu mine ținând ochii închiși.

— Tunica mea este aproape gata.

Își trece mâna peste săculeț.

— Apoi trebuie să le cos pe astea în tiv.

— Păi, cred că vei avea destule.

Arunc o față de pernă înspre ea.

— De fapt, ai suficiente pietre să-ți construiești o întreagă casă.

— Oh, nu.

Gull pare învinsă.

— Am voie să te ajut să le coși în tunică? întreb eu.

Gull rămâne tăcută o vreme.

— Nu știu, zice ea căzută pe gânduri. Aș câștiga o grămadă de timp.

— Păi, atunci, dacă nu sunt reguli care să îmi interzică... ridic din sprâncene și rânjesc la Gull, iar ea schițează înspre mine un zâmbet ezitant.

— Ești o fată ciudată, Leora.

Își ia avânt să se ridice în picioare.

— Dar poate de asta îmi ești simpatică.

* * *

Lecțiile cu Sana încep de îndată. Ne plimbăm prin sat în timp ce stăm de vorbă. Oamenii sortează proviziile pe care le-au adus călărețiii și în aer e un zumzăit mulțumit și plin de speranță. Ei nu știu că sunt mai multe lucruri în joc decât gândul la următoarea masă. Sana e bine dispusă și observ felul în care le zâmbește și cum vorbește cu oamenii, în timp ce trecem pe lângă ei. Este îndrăgită și venerată.

— Trebuie să fie destul de șocant, îmi șoptește ea în timp ce privim un copilaș alergând după un cățeluș și râzând în hohote. Să vii aici și să descoperi că nu suntem chiar atât de barbari cum te așteptai.

Tonul ei este unul provocator, însă nu neprietenos. Schițez un zâmbet din colțul buzelor.

— Încep să văd că nimic nu e așa cum mă așteptam eu.

Sana chicotește și se uită la mine. Îmi țin chipul îndreptat în față, sperând ca ea să nu vadă cât de emoționată sunt.

— Semeni atât de bine cu Miranda, zice ea blând și îmi întorc brusc capul ca să-i privesc fața.

Mi-l amintesc pe Obel spunându-mi același lucru, însă el credea că semăn și cu Vrăjitoarea Albă. Ar trebui să mă obișnuiesc s-o numesc Belia.

— Ai niște trăsături atât de delicate – pometi încântători. Mama ta își purta mereu părul lung și era cu o nuanță mai deschis decât al tău, însă al ei avea aceeași tendință de a se încâlci. Poate că e din cauza tenului tău palid și a ochilor albaștri – care privesc întotdeauna lumea cu curiozitate. Însă nu-i nicio îndoială a cui ești. Arăți exact ca ea.

— Mi-ai spus asta în prima zi când am venit aici, îți amintești – în timp ce plecai, zic încetișor.

— Eu și Miranda… Eram cele mai bune prietene. Nu m-am împăcat niciodată cu adevărat cu ideea că am pierdut-o – și când te-am văzut în noaptea aia când ai apărut la foc ieșind împleticindu-te din pădure…

Se oprește și mă prinde de mână.

— Am crezut că văd o stafie.

Ochii Sanei strălucesc și e mai temperată decât înainte.

— N-am știut… încerc să-mi cern gândurile. Nimeni nu vrea să-mi spună nimic despre ea. Doar Ruth.

Trupul îmi e străbătut de un oftat.

— Vreau doar să mă simt aproape de ea. Să înțeleg ce sunt.

Fără să spună nimic, Sana își desface brațele și mă prăbușesc avid în îmbrățișarea sa. Ea îmi mângâie părul și simt că încearcă să se aline pe ea însăși, la fel cum încearcă să mă aline și pe mine. Când mă desprind din îmbrățișarea sa, mă privește fix.

— Îmi pare rău. N-am crezut niciodată că voi avea parte de acest moment; n-am crezut niciodată că te voi revedea după ce Miranda a plecat.

Scoate un râs tremurat.

— Iar acum sunt mentorul tău și te instruiesc în privința obiceiurilor noastre. Fă-mi pe plac, dă-mi voie să-mi fac datoria: sunt atâtea lucruri care mi-au lipsit. Îi sunt datoare Mirandei să am grijă de tine.

* * *

În noaptea aceea, ne ospătăm împreună în jurul focului, stând în mici grupuri și mâncând roșii de culoarea sângelui și brânză suculentă și lipicioasă și primim până și o bucată pufoasă de chec madeira. Îmi vine să plâng când mă gândesc cât e de dulce.

Vârstnicii par îngrijorați în momentul în care Sana se ridică în picioare pentru a vorbi. Îngrijorați pentru că se întreabă ce va spune sau pentru că știu deja ce va spune? Mă gândesc la Solomon, care le-a cerut să păstreze tăcerea în legătură cu armata lui Longsight, care se apropie din ce în ce mai mult de sat.

— Aducem mulțumiri pentru această mâncare, zice ea încet. Dar, prieteni, trebuie să vă spun. Nu știu când vom mai avea parte de așa ceva.

Un murmur neliniștit și aproape furios se pornește. Pentru prima oară de săptămâni întregi oamenii sunt relaxați, iar ea le spune că nu se pot bucura.

— Știu că nu asta vreți să auziți, însă cred că amenințările din Saintstone sunt reale. Valul crește. Propaganda lui Longsight e neostenită – ei, cu toții, cred că *noi* ne pregătim să-i atacăm.

La asta, ea scoate un râs sumbru.

— Este exact invers, însă Longsight vrea o victorie ușoară. Vrea să vă vadă înfrânți. Și de fapt, cred că a reușit. Nu v-am văzut niciodată atât de slăbiți, atât de nevoiași, atât de lipsiți de speranță.

Acum se aud șoapte și un foșnet neliniștit.

— Vreau să mă auziți clar: ei sunt cei care au omorât-o pe Ruth.

La auzul acestor vorbe izbucnește un val de flecăreală neclară.

— Oh, da, ei au făcut-o. Au înfometat-o. Era bolnavă; avea nevoie de mâncare și de medicamente, iar ei i-au refuzat aceste lucruri. Niciodată n-au vrut să prosperăm, însă acum vor să dispărem. Voi nu vedeți?

Se uită în jur la noi, și chipurile noastre sunt fixate pe-al său.

— Vă *omoară,* vă măcelăresc încet, atât de încet, încât speră că nu veți observa. Da, ei au omorât-o. Și acesta e doar începutul!

Se aude un strigăt de încuviințare, un țipăt de „Are dreptate! Suntem tratați mai rău ca vitele”.

Mă uit în jur, însă nu-mi pot da seama cine a vorbit.

— Vă vor înfrânți, zdrobiți și înfricoșați, șoptește Sana. Iar eu nu vreau să reușească să vă facă să vă fie frică, pentru că frica vă va îngheța oasele. Vă va face slabi.

Aruncă o privire înspre vârstnici, care se foiesc incomod.

— Iar acum că suntem speriați și obosiți, ne vor lovi. Ne vor anihila cu o singură lovitură. De ce credeți că Longsight împiedică strângerea de provizii și medicamente chiar acum, după toți acești ani în care liderii din Saintstone au trecut cu vederea aceste lucruri? De ce, dintr-odată, ne descoperă drumurile prin pădure? Pentru că intenționează să atace, în orice moment. Avem nevoie de acțiune și asta repede.

Ea lasă cuvintele să zăbovească și să se limpezească încă o dată.

— Însemnații le spun oamenilor lor că suntem precum o fiară înfometată, care devine mai mare și mai puternică. Longsight s-a zugrăvit pe sine drept un erou de basm. Ei tânjesc să nimicească monstrul și să elibereze regatul. Se vor simți iarăși în siguranță doar după ce vom dispărea. Iar dacă vreunul dintre ai lor predică toleranța, atunci acela este însemnat ca uitat.

Îmi ridic ochii. *Are dreptate,* gândesc.

— Puțini știu că *ei* sunt monstrul.

În acel moment Fenn se ridică în picioare și alții i se alătură. Curând se ridică mulți din grup, bătând din picioare cu toții.

— Bineînțeles, eu sunt doar mesagerul, zice Sana. Nu eu trebuie să vă spun care ar trebui să fie următoarea voastră mișcare. Dar să știți asta. Longsight se așteaptă să ne distrugă cu ușurință. Se așteaptă la un masacru.

Își ridică ochii și vocea.

— Haideți să-i dăm un război.

* * *

Dimineața următoare, bâjbâind după ghete, cu strigătele furioase din jurul focului răsunându-mi încă în urechi, găsesc un alt bilet. Cu un scris ordonat și înghesuit, convocându-mă la

următoarea întâlnire cu persoana de contact a lui Longsight. Verity.

Cine scrie aceste bilete?

Inspir profund și îl arunc în focul mocnit, privindu-l cum arde și cum se transformă în cenușă.

Capitolul douăzeci și șase

Prima persoană care urmează să fie luată e băiatul pe care l-am văzut la infirmerie în ziua în care am sosit aici. Un băiețel cu niște ochi imenși și păr ciufulit.

De ceva vreme nu se simțea bine. Febra nu i-a scăzut, așa că a fost luat de acasă și îngrijit de vraci. Însă starea lui de sănătate s-a înrăutățit. Vomita întruna. Iar acum e mort.

Și este abia primul. În acea săptămână din ce în ce mai mulți au început să se îmbolnăvească, să manifeste crampe și vărsături. Tanya se întoarce acasă la ore neobișnuite, epuizată din cauză că trebuie să îngrijească bolnavii zi și noapte.

Abia după al treilea deces, durerea se transformă în suspiciune.

* * *

În noaptea aceea, la foc, este liniște. Penny, care e însărcinată, se sprijină de Blake, care o mângâie pe păr. E foarte palidă. Fenn nu stă cu noi ca de obicei; în schimb, îl observ dând târcoale la marginea cercului, cu pumnii încleștați. Apoi, când Solomon cere să se facă liniște pentru povestea de noapte, Fenn îl întrerupe.

— Simptomele sunt toate aceleași.

Se uită în jur la noi toți.

— Nu înțelegeți? Asta nu-i o boală obișnuită. Suntem otrăviți.

Credeam că mai văzusem teamă și înainte, însă această insinuare dă naștere unei panici instantanee.

Sana se ridică în picioare, îngrijorată și având pe chip o expresie de totală confuzie.

— Nu-i corect să sperii oamenii în felul ăsta, Fenn, zice ea. Trebuie să fim puternici, nu să ne panicăm. Pe ce te bazezi când vorbești de otravă? Am mai avut parte de boli și înainte –

Însă Fenn e de neclintit. Își ridică bărbia și o privește drept în ochi.

— Asta nu-i o boală obișnuită, strigă el. Propun să mergem până la fântână la prima geană de lumină.

Clipele petrecute în jurul focului se transformă în discuții aprinse și acuzații pline de furie. În timp ce privesc, e ca și cum

gheața s-ar sparge: familiile se trag deoparte, îndepărtându-se de grup. Se produc fisuri. Crăpături.

Nu va mai dura mult până ce această comunitate se va separa.

* * *

În zori, Fenn se află în fruntea grupului când ne îndreptăm către fântână. Are o funie pe umăr, pe Lago în urma sa și o privire hotărâtă care mă face să șovăi, fără a ști dacă pot să sper sau să mă tem cu privire la concluzia căutării sale. Sana privește în timp ce tot mai multă lume i se alătură lui Fenn.

— Vă pierdeți timpul, strigă ea și câțiva ezită. Mergeți acasă, faceți-vă treburile. Avem oameni bolnavi pe care trebuie să-i îngrijim. Longsight vrea să vă vadă înspăimântați, paranoici – oare nu vă puteți da seama de asta?

Câțiva chiar rămân în spate, însă eu mă grăbesc să-l ajung din urmă pe Fenn. Trebuie să văd cu ochii mei.

Drumul până la fântână e scurt. Răsuflarea ni se aburește în aerul rece al dimineții timpurii și chipurile ne sunt încruntate.

Când ajungem la fântână, Fenn și alt băiat ridică capacul și apoi își leagă o funie în jurul mijlocului. Îmi țin răsuflarea în timp ce se aruncă peste marginea fântânii și dispare din raza mea vizuală. Funia e bine legată și e ținută de brațe puternice, dar pare ca atunci când a coborât sub suprafața lacului. Auzim cum coboară cu zgomot și cum geme din cauza efortului în timp ce își dă drumul încetișor. O dată îl auzim cum strigă și probabil a alunecat pe peretele neted al fântânii, însă funia e ținută strâns, iar el continuă să coboare.

Apoi zgomotele încetează. Nimeni nu vorbește – abia dacă respirăm. Fiecare așteaptă un semn că Fenn e în regulă. Tot ce aud e propria-mi bătaie a inimii și un zumzăit în urechi, care pare să audă din ce în ce mai tare, cu cât așteptăm mai mult.

Apoi, o muscă singuratică se înalță într-un zbor nesigur din deschizătura fântânii.

Zumzăitul devine insuportabil – nu-i doar în capul meu; vine dinspre fântână. Un roi de muște, ca o molimă, ca un nor de rău, țâșnește din gaură și ne dispersăm, strigând de frica roiului îngrozitor. Un țipăt neajutorat izbucnește și prietenii lui Fenn se grăbesc să ajungă din nou la funie. Se opintesc și strigă în timp ce trag funia în sus, bucată cu bucată. Funia încă îl ține pe Fenn, însă țipetele sale au încetat. Nu mă pot uita în altă parte. Gull

țipă în timp ce o formă diabolică, neagră ca noaptea, se ridică dinspre gura fântânii, ținută de către Fenn.

O cioară.

O cioară uriașă – aproape că putem vedea încă, dincolo de starea sa de descompunere, însă nu e altceva decât pene, oase, cioc și gheare. Și insecte. Muște-de-carne, viespi, cărăbuși și larve colcăie pe acel leș. Duhoarea seamănă cu felul în care ar mirosi cele mai urâte amintiri dacă te-ai întâlni noaptea cu ele. N-o să mi-o pot scoate niciodată din nas.

Fenn e tras în sus și scos afară din fântână de niște viteji care îndrăznesc să se apropie de acel loc. Cade la pământ și are o senzație de vomă.

— Cine a făcut asta? rostește cu respirația întretăiată.

Oamenii rămân muți, șocați de trofeul îngrozitor și de furia din ochii săi.

— Știți. Cu toții știți. Acum spuneți-o. *Cine a făcut asta?*

La început se aude doar o voce sau două, însă nu peste mult timp incantația crește.

— Însemnata! Însemnata! Însemnata!

N-aștept să văd ce urmează să facă. O rup la fugă.

* * *

— Ar fi putut fi un accident, zice Kasia în acea noapte la foc, vocea ei fiind întotdeauna împăciuitoare. O gravă eroare. Poate cineva a uitat să pună capacul…

Însă majoritatea îi înăbușă vorbele și ea se așază, cu o privire tristă și disperată pe chip. Când îl văd pe Justus holbându-se la mine, îi înfrunt privirea, dorindu-mi să pot striga tare că știu foarte bine că el mi-a ucis mama.

Abia când Sana se ridică în picioare, tăcerea se lasă din nou.

— Un act atât de sfidător prin cruzimea sa nu poate veni decât de la o inimă extrem de diabolică. Una care dorește să-i lovească pe cei mai slabi dintre oamenii noștri, o persoană care nu vrea nimic altceva decât război.

Ovații asemănătoare unor strigăte de luptă se înalță și par să atâțe focul și să-l facă mai strălucitor. Mă cutremur când îmi aud numele în mijlocul acelor strigăte. Sana ridică iarăși mâinile pentru a se face tăcere.

— Însă acea persoană nu e Leora Flint.

Sana așteaptă ca injuriile să înceteze, părând cât se poate de nestingherită.

— Pe drumul de întoarcere din Saintstone, ne-am temut că suntem urmăriți.

Atmosfera e încărcată de spaimă.

— Am crezut că am scăpat de ei. M-am înșelat, în mod evident.

Începe să umble încoace și încolo, trecând pe lângă grupurile de oameni cu chipurile întoarse spre ea, ce așteaptă fiecare cuvânt al său. Mă întreb cum de vârstnicii permit asta, cum de o lasă să preia din nou controlul asupra adunării.

— Asta nu-i altceva decât o mică parte a depravării lor, iar morții noștri nu sunt altceva decât primele roade ale groaznicei recolte pe care tânjesc ei s-o adune. E doar o chestiune de timp, acum că știu unde ne aflăm. Trebuie să acționăm acum.

Cineva strigă.

— Oh, știu, nu suntem gata încă.

Vocea Sanei e impunătoare și clară.

— Însă vom fi.

Își ridică mâinile pentru a calma aclamațiile frenetice.

— Nu dați vina pe un copil nevinovat.

Privirea sa cade asupra mea.

— Păstrați-vă furia pentru bărbații vinovați, care vor să ne vadă oamenii rași de pe fața pământului. Aveți răbdare – nu vi se va mai cere mult timp să stați liniștiți.

Gull mă ține de mână în timp ce mergem înapoi spre casă. Suntem doar noi; Fenn a rămas în urmă, iar Tanya și Solomon nu se văd pe nicăieri. Noaptea e rece și întunecată și îi sunt recunoscătoare pentru mâna caldă care o ține pe-a mea, însă nu mă pot gândi la altceva decât că am trădat-o.

Trădătoare, trădătoare, trădătoare.

* * *

Nu mai moare nimeni.

Continuăm să ne ducem viețile cât putem de bine, însă e o senzație ca și cum ne-am afla la un moment de răscruce, ca balansul maxim al unui pendul – acel moment când aproape că ai senzația că e o clipă de pauză, înainte ca acesta să se repeadă înapoi cu o forță tot mai mare. Aceștia sunt oameni care așteaptă să lupte, sunt curajoși, însă mie mi se rupe sufletul. Ei nu-și cunosc dușmanul – nu prea – și cu toate că sunt curajoși și rezistenți, nu pot câștiga vreodată.

Eu, Fenn și Gull suntem la magazie, sortând proviziile. Călăreții n-au adus numai mâncare: sunt și pantofi și ghete de diverse mărimi, toate părând purtate. Sunt și câteva unelte în diverse stări de folosință. E și un ferăstrău fără lamă, care mă frapează prin lipsa sa profundă de utilitate. Sunt mormane de pături și cearșafuri – câteva persoane stau așezate acolo, le examinează și repară inevitabilele găuri. Îmi înăbuș un val de vină care îmi amintește cum ar fi considerate aceste lucruri în Saintstone: drept niște zdrențe, bune doar pentru culcușul câinelui sau pentru a șterge urmele de apă. Acum le văd într-un mod diferit: o pătură în plus va fi o binecuvântare pentru bebelușul lui Blake și al lui Penny. Astăzi disprețuindu-mă și mai mult pentru ignoranța mea, mă las pe vine lângă Gull și Fenn cu bună știință și pun mâna la treabă.

— Probabil ai râs cu poftă când ai văzut că gunoaiele voastre dispar din oraș, zice Gull cu amărăciune. Nu-mi pot pur și simplu închipui cum ați aruncat voi toate astea la gunoi, dându-le o amărâtă de pomană șobolanilor de peste râu.

Sortează hainele pe mărimi și nu ridică privirea, însă pare tristă – tristă și jenată.

— Gull, eu n-am știut. Niciunul din noi n-a știut.

— Știi că, dacă am putea, am avea singuri grijă de nevoile noastre.

Vocea lui Fenn e rece. Sunt atât de obișnuită ca el să mă ignore, încât tresar, speriată. Se holbează la mormanul din fața sa, lăsând să-i cadă în poală o pereche de pantaloni pe jumătate împăturiți.

— Crezi că ne place să ne bazăm pe resturile de la voi? Însă ce avem noi? Avem acest pământ nefolositor pe care nu prea crește nimic. Voi aveți mori, lumină, școli și mâncare. Aveți pământul perfect pentru cultivat. Nu ne lăsați să ne ridicăm, ne țineți epuizați și slăbiți. Sana are dreptate în legătură cu voi.

Obrajii săi sunt roșii de furie.

— Nu și în legătură cu mine.

Fenn se ridică în picioare și, cu un oftat enervat, izbește cu piciorul un cearșaf.

— Te aștepți ca noi să avem încredere în tine, de parcă n-ai fi venit din tabăra dușmanului? mi-o trântește el cu privirea încrâncenată. Dacă ești una de-a noastră, atunci mai bine ai arăta-o.

Și zicând asta pleacă, cu mâinile vârâte în buzunare. Eu și Gull ne uităm după el. Pun o mână pe brațul lui Gull. Pare atât de slab sub mâna mea, atât de fragil.

— Dă vina pe mine dacă e nevoie, zic încet. Saintstone-ul v-a tratat îngrozitor. Însă nu sunt dușmanca voastră. Acum fac parte din Featherstone.

Și o spun cu toată inima.

* * *

Pe drumul înapoi spre casă văd o piatră mică de culoarea alabastrului-pal și ezit puțin, înainte de a o ridica de jos. O vâr în săculețul care a fost odinioară a lui Ruth.

* * *

În ziua următoare, Gull vine acasă cu o tunică, cu marginile pregătite pentru pietrele care vor umple tivul, îmi dă un ac și tăiem împreună ața. Încep cu mânecile, încercând să creez niște buzunare adânci, ce vor fi umplute cu pietre. Și cu fiecare piatră pe care o adaug, greutatea tunicii se lasă mai adânc în poala mea și mă întreb cum poate cineva să creadă că a păcătuit atât de mult.

* * *

Următoarea lecție a Sanei are loc în grajd; îmi înmânează o țesală și îmi spune că vom țesăla caii. N-am idee ce trebuie să fac; caii sunt foarte mari și tresar când unul din ei nechează la mine.

Vorbește prima.

— Înțeleg că Ruth îți spunea poveștile noastre, da?

— Da.

Mă concentrez să descurc niște fire încâlcite din coama calului.

— Unele din ele sunt foarte asemănătoare cu ale noastre… adică, cele pe care le au cei din Saintstone.

— Ah.

Sana râde și calul pe care-l țesală își apropie capul de ea.

— Ei bine, vom ajunge și la asta, sunt sigură. Însă pentru moment, voi continua de unde s-a oprit Ruth. Cred că ultima poveste pe care ți-a spus-o a fost despre Nate? Știu că voi îl numiți Sfântul.

Încuviințez din cap, iar Sana se uită la mine evaluator, de parcă ar încerca să-și dea seama care ar fi povestea potrivită pe care urmează s-o aud.

— Ei bine, eu am o poveste diferită pentru tine. Una pe care n-o cunoaște toată lumea. Hai să fie ăsta un secret – între mine și tine.

Încuviințez iarăși din cap, simțind un val de căldură pentru că cineva are încredere în mine.

Ea mângâie cu fermitate calul și începe, vocea rămânându-i joasă și domoală în timp ce rostește cuvintele sacre.

Capitolul douăzeci și șapte

Îndrăgostiții

Ce faci atunci când la putere sunt niște persoane narcisiste și avide de putere?

Ce faci atunci când una dintre acele persoane e chiar fratele tău?

Bineînțeles, în cazul fratelui tău, Metheus, căruia i se spunea în fiecare zi de către mamă-sa că e precum soarele – că e sursa luminii și a vieții pentru toți cei din jurul său – ei bine, în cele din urmă, probabil, acest lucru i s-a urcat la cap. La urma urmelor, pământul se învârte în jurul soarelui, așa că era normal ca Metheus să vrea ca lumea să se învârtă în jurul său. Și după ce o întâlni pe Selena, fu chiar mai rău. El îi spunea luna. Luna strălucește doar datorită luminii soarelui. Totuși, pe ea nu părea s-o deranjeze acest lucru.

Mai rămâneați tu și ceilalți. Voi, împreună, erați doar pământul: la cheremul razelor soarelui.

Soarele și luna se autoproclamaseră drept deținători ai adevărului absolut, singurele voci ce trebuiau auzite și cărora ceilalți trebuiau să li se supună. Voiau ca toată lumea să-i iubească, să-i venereze, să li se supună și să-i slujească. Și domneau cu toată cruzimea focului soarelui și cu toată nepăsarea distantă a razelor reci ale lunii.

Și oamenii le acceptau domnia. Lucrurile nu erau atât de rele. Cu toate că-și simțeau mințile pustii, măcar burțile le erau pline. Însă tu îți doreai să existe o altă cale. Poate, dacă el era soarele, iar ea luna, atunci tu erai vântul. Da – tu erai vântul. Puteai șopti în urechile oamenilor, fără a fi văzut. Îi puteai împinge spre calea adevărului, puteai vui în jurul lor până ce grohotișul era spulberat, iar ei vedeau așa cum ar fi trebuit. Și astfel, așa vânt cum erai, curând urma să ai un grup credincios de frați și surori, de oameni care văzuseră lumina și știau că aceasta nu ieșea din posteriorul lui Metheus.

Metheus dădu un ospăț într-o zi – el dădea mereu ospețe. Veniră și câțiva dintre prietenii tăi.

În vreme ce vinul curgea, Metheus devenea din ce în ce mai lăudăros și mai arogant. El își batjocori oaspeții, inclusiv pe prietenii tăi. Dorința de a se face dreptate îți ardea sufletul.

La ospăț fusese adus un frumos cufăr – și, în mod cu totul misterios, nimeni nu știa cine era cel care îl adusese în dar. Era plin ochi cu sticle din cel mai gustos vin. Pe măsură ce lădița se golea, iar Metheus se îmbăta, vocea îi fu purtată de-a lungul sălii de ospăț.

— Sunt atât de iubit de strămoși, încât ei nu-mi vor permite să cunosc ce e putreziciunea! anunță el. Doar vedeți că ei v-au dăruit un conducător atât de minunat și de înțelept.

— Cu adevărat înțelept, ai șoptit tu, urându-l din tot sufletul.

El izbi cufărul de masă.

— De fapt, zise el cu voce tare, sunt sigur că sunt singurul bărbat din această încăpere destul de flexibil și de puternic, încât să încapă în acest cufăr.

Nu te-ai putut abține să nu dai ochii peste cap. Nu era subtil deloc.

Însă, soția sa, Selena, doar zâmbea cu îngăduință.

— Ești bucuria întregii lumi, iubitul meu, îl asigură ea. Ceea ce spui este fără doar și poate adevărat.

— Ești și nemuritor? ai întrebat tu cu voce joasă. Poți supraviețui în orice condiții? Chiar și... o zi întreagă în acel cufăr?

— Trei zile! strigă fratele tău. Așa că, puneți-mă în acest cufăr, cărați-mă până la râu și lăsați-mă să mor. Și trei zile mai târziu, voi veni la voi – mă voi reîntoarce la voi, în viață de-a pururea.

Te-ai uitat la prietenii tăi și toți au încuviințat din cap. El cerșea să fie omorât și cine erai tu să nesocotești porunca domnului și stăpânului tău?

Metheus se întinse în cufăr, luând cu sine o sticlă de vin („pentru călătoria mea finală”, făcu el cu ochiul) și voi toți ați bătut câte un cui în capacul cufărului, urmăriți în tot acest timp de către neobișnuit de liniștita și zâmbitoarea Selena. Fu nevoie de mulți care să poarte cufărul și picioarele vă alunecară pe malul mâlos al râului, în timp ce aruncați funiile și îl împingeați în apele repezi. Ați privit în timp ce plutea în aval, înainte ca un capăt al cufărului să înceapă să se scufunde tot mai adânc și cu

o bulboană cufărul se afundă în timp ce era prins în apele furioase.

Tu te-ai rugat: întreaga suflare îl auzise lăudându-se, văzuse că aceea fusese dorința sa proprie. Ai înălțat mâinile ca strămoșii să vadă, le-ai spălat în rău. Sângele lui nu era pe mâinile tale. Destinul acestui nebun îi aparținea doar lui.

Așa că atunci când l-ai văzut în a treia zi de doliu, ai crezut că ai văzut o stafie. Palid și mai slab, arăta ca un spectru. Însă vedeai din zâmbetul de pe chipul său și din râsul din ochii săi că sufletul său diabolic era încă în el. Selena îl înfățișă oamenilor drept un erou care se reîntorsese dintr-o bătălie. Pentru că el se luptase cu moartea și o învinsese. Primise favoarea strămoșilor, iar acum avea nemurirea în sânge. Tu nu-l iubiseși niciodată, însă astăzi, pentru prima oară, te-ai temut cu adevărat de el.

Într-o noapte, în timp ce treceai pe lângă sala tronului, ai auzit niște voci. Te-ai oprit să asculți, așa cum făceai deseori.

— Oh, ce bine e să fii divin, draga mea.

Ai auzit tu vocea triumfătoare a fratelui tău strecurându-se prin crăpăturile ușii. A fost nevoie să ciulești bine urechile ca să prinzi răspunsul calm al reginei.

— Nu te-ai lovit la cap în timp ce erai în acel cufăr, nu-i așa, dragule? Divin, într-adevăr! Însă îți amintești cum a decurs planul?

— Spune-mi iarăși, luna mea. Vreau să aud povestea.

Ai fi putut jura că ai auzit-o oftând.

— Nu este o poveste extraordinară, Metheus, îngerul meu, lumina mea, zise ea îngăduitoare.

Ceva din vocea ei îți amintea de mama ta.

— Am plănuit fiece cui care a fost bătut în sicriul ăla al tău, îți amintești? Să fi văzut chipul bietului tău frate...

Și amândoi hohotiră cuprinși de un râs batjocoritor. Curând ea vorbi din nou.

— Iubitul meu, poate că ești măreț, însă nu ești divin. N-ai stat deloc sub apă. Când te-ai dus la fund, slujitorul tău credincios care se afla în aval a tras de frânghii și te-a scos din adâncuri. Nu te-ai înecat mai mult decât mine.

— Ah, însă m-am scufundat și apoi, prin magie, am renăscut. Îmi amintesc de asta, am băut nectar.

— Nu, dragule, zise Selena cu calm. Am folosit un ciocan și te-am eliberat și ai băut o cană de ceai – îți amintești? Ar fi mai bine să nu începi să crezi în propria-ți legendă.

— Nu m-am gândit că voi obosi atât de tare când voi deveni nemuritor, l-ai auzit șoptind. Însă descopăr că mă cuprinde din nou oboseala. Trebuie să dorm.

— Trebuie, dragule, ai auzit-o spunând fără emoție în glas și ai plecat tiptil mai departe.

Și astfel ai pus la cale alt ospăț. Fratele tău urma să fie oaspetele de onoare. Soția sa nu fu invitată. Și ai spus ceea ce auziseși în sala tronului câtorva dintre prietenii tăi. Haideți să-i dăm să bea vin, ai zis. Apoi, când va fi beat, îl vom obliga să recunoască adevărul, în fața tuturor. Că nu e divin, că nu e nemuritor, ci e doar un șarlatan.

Și din nou, fu adus vin, și din nou veniră prietenii tăi – aceia cărora tu le încredințaseși secretul. Și din nou, fratele tău începu să vorbească.

Metheus vorbi despre multe lucruri. Despre cum îi ura el pe cei bolnavi și pe cei săraci, care erau o povară pentru resursele regatului. Nu vor mai fi spitale, nu vor mai fi școli fără bani. Doar cei la fel de puternici și de curajoși ca el vor fi admiși în regat.

— Vom stabili cât sunt de puternici printr-o probă, șopti el, cu ochi scânteietori. Și cei care o pică… ei bine, își vor pierde viața.

Ți-ai ridicat ochii înspre ceruri și te-ai rugat ca strămoșii să-i poată vedea cruzimea și să-ți poată vedea nevinovăția.

— Nemurirea este un lucru atât de obositor, zise Metheus căscând. N-o să vă vină să credeți ce efort e să trăiești la nesfârșit. Îmi aleg hainele în fiecare zi și apoi mă întreb de ce îmi bat capul să port lucruri care se vor toci. Pielea mea e mai rezistentă decât orice mătase sau catifea.

— Scoate-le atunci, te-ai răstit tu, scos din răbdări. Lasă-ți trupul neîngrădit.

Și el făcu acest lucru. Începu să-și scoată hainele, și cu fiecare bucată de piele goală ieșea la iveală ceva mai multă nebunie dată de beție.

— De ce să mă împodobesc cu pânze grosolane când propriul meu trup e atât de frumos? Sunt invincibil; de ce să mă îmbrac în zdrențele mortalității?

Și Metheus începu să țopăie prin sala de ospăț, oamenii săi credincioși grăbindu-se în urma sa ca să-i ascundă părțile

rușinoase. Prietenii tăi se țineau cu mâinile de burtă și râdeau, iar tu erai încântat. Se dovedea că era la fel de nebun precum crezuseși.

— De ce mâncăm acest animal?

Gesticulă înspre pulpa de miel aflată pe masă.

— De ce să consum această creatură josnică când eu sunt cel fără de sfârșit? Vă pot hrăni eu pe voi. Oameni buni, eu pot fi carnea și băutura voastră.

— Haide atunci! ai strigat printre hohote de râs. Arată-ne în ce fel.

Și el începu să-și jupoaie propria-i piele.

Ai țipat. Te-ai luptat să-i smulgi cuțitul, însă el părea posedat de o forță îngrozitoare.

Atât de prins în propria nebunie fu, încât părea să nu simtă nicio durere și să nu vadă nicio picătură de sânge. Continuă să vorbească.

— Veniți și gustați, veniți și mâncați. Nu vă va mai fi niciodată foame. Pentru că trupul meu nu va vedea pieirea, se va reface și veți ști că eu sunt cel norocos.

Ai întins mâna să-i iei cuțitul din mâini, ce era alunecos și lipicios de atâta sânge. I l-ai smuls în cele din urmă. Tu voiseși doar ca ei să-l audă lăudându-se, să vadă cât de nebun și de sălbatic devenise. Nu te gândiseși niciodată că grandomania îl va conduce către o asemenea pieire. Continuă să vorbească în dodii și să se lupte cu tine ca să-și recupereze cuțitul, până ce vorbele sale începură să i se scurgă odată cu sângele și cu sufletul său. Și ai căzut la pământ, strângându-i trupul în brațe, cu ochii pe fâșiile de piele care te înconjurau; și nu puteai vedea decât sângele de pe mâinile tale.

Când Selena se trezi și merse, a doua zi de dimineață, să ia micul dejun, văzu urme roșii de pași oriîncotro privea. Urmă covorul roșu-rubiniu către sala de ospăț și când te văzu încă ținându-ți fratele în brațe, încă încercând să-l înfășori pe Metheus în pielea sa, încă rugându-te ca strămoșii să arate îndurare, ea scoase un țipăt.

Ea le mărturisi oamenilor că fuseseră înșelați, că presupusa moarte și înviere a lui Metheus nu fuseseră altceva decât o înșelătorie. Că el nu era mai nemuritor decât ei. Își scoase coroana de pe cap și aceasta fu îngropată împreună cu

conducătorul care pierise. Părăsi ținutul și nu mai fu văzută niciodată.

Și astfel, ai ajuns tu la domnie, și ai domnit cu înțelepciune și grijă. I-ai prevenit pe oameni ca din acea zi înainte nimeni să nu mai caute nemurirea. Niciun bărbat să nu mai fie soarele, nicio femeie să nu mai fie luna. Nimeni să nu gândească vreodată că e mai bun decât altul. Și din acea zi înainte, niciun om nu avea să mai domnească peste ei, nimeni nu va mai avea pretenția să fie rege sau regină. Vor fi una și aceeași persoană, iar pielea lor, intactă și frumoasă, va fi semnul că ei au aparținut pământului și nu vor mai căuta niciodată să devină soarele, luna sau stelele. Și în fiecare an, în ajunul morții sale, tu cădeai în genunchi și jeleai tragica pierdere a fratelui tău jupuit de piele și a sărmanului său suflet amăgit.

Capitolul douăzeci și opt

Povestea ustură ca o jupuire în timp ce o ascult. *Însă asta e povestea de la înmormântarea tatei,* vreau eu să spun. Doar că e spusă cu totul și cu totul greșit. Ar trebui să fie o poveste de dragoste, ar trebui să fie frumoasă. Ar trebui să arate cum pielea noastră poate fi sfâșiată și dragostea poate dura și cum sufletele noastre vor continua să trăiască la nesfârșit. Nu-i o poveste de groază, de lăcomie, de sete de putere.

Diferența dintre poveștile noastre e asemeni luminii reflectate printr-un diamant. Prisma e aceeași, însă lumina care cade pe ea se împrăștie în direcții diferite. Și fiecare ne duce pe o cale diferită și fiecare ne duce din ce în ce mai departe unii de alții.

Acesta e lucrul pe care Mel voia să-l știe: în ce mod neînsemnații și poveștile lor le clădesc viețile și îi conduc departe de adevăr. Părea să creadă că, dacă ar putea să-i înțeleagă pe acești neînsemnați și poveștile lor, ar putea să-i salveze. Încrederea ei în povești e atât de profundă; mă întreb dacă ea crede că îi poate face să se răzgândească. Cuvintele ei magice. Poate își dorește să poată rupe vraja care a fost aruncată asupra acestor oameni – aceea care le ține ochii închiși și îi împiedică să vadă adevărul.

Chipul Sanei e de necitit în timp ce-mi studiază reacția. Nu sunt pregătită să-i răspund.

Care e adevărul, care e minciuna? Povestea lor sau a noastră? Sau poate ambele sunt puțin adevărate și puțin false în același timp?

Rup tăcerea.

— E aceeași ca povestea pe care tatăl meu obișnuia să mi-o spună. Însă nu chiar identică.

— Tatăl tău ne-a spus versiunea sa, îmi spune ea, tot fără a privi în direcția mea.

Îi arunc o privire fugitivă; cuvintele sale îmi amintesc de ceva sau de cineva. Gura sa e posomorâtă.

Vreau să studiez în amănunțime și în profunzime, însă nu știu de unde să încep. Îmi ascund gândurile, ca o piatră pe care mi-o

bag în buzunar – mă voi uita mai atent la ele mai târziu. În schimb, o conving pe Sana să-mi spună mai multe.

— Îți plăcea? întreb, în timp ce punem țesalele deoparte. Tatăl meu?

Sana mângâie calul și își îndepărtează părul și praful de pe haine.

— Hai la o plimbare.

Zâmbetul i-a revenit, însă e încordat. Mă ridic și o urmez înspre dealul unde focul arde. O vreme nu cred că intenționează să-mi răspundă. Însă, spune apoi:

— Dacă îmi plăcea? Nu știu. El o iubea pe cea mai bună prietenă a mea – aproape la fel de mult cum o iubeam și eu.

Ochii săi sunt strălucitori în timp ce-mi împărtășește amintirile.

— El a stârnit ceva în ea, a aprins o scânteie pe care n-o mai văzusem. Era și mai frumoasă când era cu el. Râsul său, bucuria sa erau contagioase.

Zâmbește și merge mai agale acum că suntem mai aproape de foc.

— Am pierdut o bucățică din ea când i-a dăruit inima sa lui Joel. Presupun că așa stau lucrurile.

Înghite cu dificultate și ne oprim, aproape de foc, amândouă privind lung flăcările. Focul pare atât de diferit la lumina naturală. Misterul și puterea focului par că au amuțit la lumina zilei. Chiar și mirosul de lemn și fum nu e la fel de bun.

— Și apoi ai pierdut-o definitiv, zic, cu vocea acoperită de trosnetul bușteni lor care ard.

— Să-mi pierd cea mai bună prietenă a durut așa cum nimic n-a durut vreodată, zice Sana.

Și atunci vreau să-i spun – vreau să-i spun că știu cum e să-ți pierzi cea mai bună prietenă. Poate că Verity trăiește, însă e inaccesibilă. Exact ca mama și ca Oscar și ca toți ceilalți. Dragostea e acel lucru care mă trage înapoi spre Saintstone. Bucuria ispititoare de a fi cu oamenii care dețin părți din inima și sufletul tău. Acum am și mai mulți oameni de iubit – mai mulți oameni de rănit, de dus dorul și de jelit – aici în Featherstone.

Dragostea e o chestie afurisită; nu știu de ce o acceptăm. Însă… expresia de pe chipul Sanei: agonia dragostei e durerea cernelii dintr-un ac implântat în piele, durerea necesară și ceva frumos care răsare sub atingerea sa.

Capitolul douăzeci și nouă

— Măcar îți amintești pentru ce sunt toate astea? întreb următoarea după-amiază, cu două săptămâni înainte de ziua de naștere a sa, în timp ce eu și Gull coasem piatră cu piatră în tunică.

O tachinez, însă ea schițează către mine doar un zâmbet fugar și distras.

— Ah… minciunile pe care le-am spus, lucrurile pe care le-am făcut și le-am spus și pe care n-ar fi trebuit, lucrurile pe care nu le-am făcut și nu le-am spus și pe care ar fi trebuit, replică ea, cu vocea ușor melodioasă, de parcă repetă cuvintele care i s-au spus. Însă încerc să nu-mi amintesc toate motivele. Asta-i ideea. Când strâng pietre, le pot pune în săculeț și pot uita. Fiecare dintre ele reprezintă un moment de căință și de purificare în același timp.

— Pari atât de serioasă, îi spun.

— E o treabă serioasă, nu-i așa?

— Nu știu, Gull. Nu știu ce să mai cred.

Ea se încruntă.

— Dar tu aduni pietre? Ai un săculeț?

Încuviințez din cap – din exterior par la fel de devotată ca Gull, mergând cu acest săculeț în jurul taliei, însă am pus numai acea singură piatră în el: o concesie pe care am făcut-o de dragul lui Ruth, presupun. Nu știu cum să explic. Nu pot întoarce spatele peste noapte la toate lucrurile în care am crezut vreodată.

Ridic privirea și văd ochii lui Gull fixați într-ai mei.

— Nu știu întotdeauna pentru ce se presupune că trebuie să adun pietre, încerc eu să-i explic. Simt de parcă aș căuta lucruri pentru care trebuie să mă simt vinovată și eu nu sunt o persoană rea, nu cred.

— Dar nu ești perfectă, vocea lui Gull e scăzută.

Râd și încerc să glumesc.

— Cum de poți spune asta?

Se încruntă sincer.

— Contează, Leora. Te rog. Nu trebuie să tratezi chestia asta superficial. Trebuie să fii pură.

— Dar acasă, tocmai despre *asta* e vorba, arăt înspre semnele mele.

— Acum nu mai ești acasă. Casa ta e aici.

— Îmi pare rău.

Las acul jos și întind mâna pentru a o cuprinde pe-a sa.

— Și pentru mine e greu. Am crezut toată viața mea că voi, neînsemnații, sunteți păcătoșii și că noi suntem cei virtuoși. În fiecare zi mi s-a spus că, dacă sunt ca voi, îmi voi pierde sufletul. Însă apoi am venit aici și voi aveți aceleași povești. Doar că nu sunt aceleași. Și nu știu cine are dreptate. Și dacă niciunii din noi n-au dreptate?

Și, bineînțeles, n-ai cum să răspunzi la asta. Fiecare avem un adevăr imposibil de demonstrat. Oare ambele povești pot fi adevărate? Oare semnele mele pot fi frumoase, iar cuvintele lui Longsight urâte? Oare pot crede unele, însă nu pe toate?

Capitolul treizeci

— În regulă, recunosc.

Sana sapă în grădină în timp ce eu pun cu furca niște compost în roabă și mă întreb ce aș face dacă aș fi în Saintstone – nu m-aș ocupa de legume în stare de putrefacție, asta-i sigur.

— Ce recunoști? o întreb, și Sana râde cu toți dinții.

— *Recunosc* că am fost geloasă pe tatăl tău când a venit în Featherstone. Din primul moment era evident că mama ta se îndrăgostise – sau, probabil, în acel moment, era vorba doar de atracție fizică. Și în ciuda a toată cerneala aia, puteai vedea și de ce.

— Mda, nu trebuie să știu partea asta, îi spun, și Sana râde, chipul încrețindu-i-se odată cu zâmbetul.

— Cu toate că erau complet diferiți, erau totuși cuplul perfect, Leora. Nu crezusem niciodată în suflete pereche până nu i-am văzut pe ei doi.

Ridică capul și văd lacrimi în ochii ei. Și le șterge în grabă. Zâmbește, puțin jenată, puțin amuzată.

— Când te-am văzut prima oară, te-am ținut în brațe.

Se oprește și trage cu putere aer în piept.

— Când te-ai născut, te-am ținut în brațe și ți-am promis în șoaptă că te voi proteja întotdeauna, că nu te voi părăsi niciodată…

Alunecă în tăcere.

— Dar nu era sigur pentru mine să rămân aici?

Se uită la mine surprinsă.

— Ruth mi-a spus că el – Justus – ne-ar fi omorât pe amândouă și că tu ai ajutat-o pe mama să scape?

Își ridică sprâncenele, de parcă ar fi surprinsă că eu cunosc partea asta.

— Da. Voiam să vă ajut, însă v-am dezamăgit pe amândouă și pentru asta nu mă voi ierta niciodată. Sper doar să te pot ajuta acum, drept pedeapsă. Și că, într-un fel, Miranda o să știe asta. Atât timp cât ești cu mine, vei fi în siguranță și poate, într-un fel ciudat, și ea va fi în siguranță.

Mă apucă de mână.

O călăreață, Helina, vine în fugă spre noi, cu picioarele alunecându-i pe terenul nisipos în timp ce încearcă să se oprească.

— Sana, vino acum. Repede!

Atunci mă cuprinde teama – înainte măcar să văd, înainte să mă iau după Sana în timp ce fuge înspre piață. E ca și cum sufletul meu știe că ceva e îngrozitor și foarte nelalocul său.

* * *

Dinții lui Lago sunt dezveliți și arată ca un lup care mârâie, o bestie primordială mai degrabă decât un animal domestic. Alți câini latră și zgârie pământul, în încercarea de a se elibera din strânsoarea stăpânilor lor. Dinții lor albi scânteiază ca niște pumnale și gâtlejurile lor răsună de setea de sânge. Toți sunt dresați în centrul pieței orașului.

Pentru că iată-l pe Fenn în picioare, cu brațul în jurul gâtului unui băiat, mâna sa răsucind cu fermitate un braț. Un băiat cu ochelarii îndoiți și strâmbi, cu pielea învinețită de lovituri, cu sânge pe dinți, care-l face să pară o creatură de coșmar. E din visul pe care-l știu prea bine.

— Oscar! țip și fug la el, ignorând mâna Sanei în timp ce încearcă să mă rețină.

Pentru o clipă Fenn își slăbește strânsoarea – șocat, probabil, de reacția mea – și Oscar cade în genunchi. Ajung acolo chiar la timp și, de parcă a simțit că stăpânul său a slăbit strânsoarea, dinții lui Lago mă prind de umăr în timp ce-l acopăr și-l protejez.

Oscar.

Abia dacă simt durerea sau aud țipetele, în timp ce Lago e luată de pe mine de cineva. Abia bag de seamă mâinile care încearcă să mă tragă de acolo. Tot ce simt e el. El la pieptul meu. El sub brațele mele și sub obrazul meu și între degetele mele.

Capitolul treizeci și unu

Nu știu cum, însă suntem înapoi acasă la familia Whitworth. Am o amintire vagă cu Solomon apărând ca din senin și luându-ne de acolo. Oscar zace pe canapea și eu încă nu mă pot despărți de el. Nu știu unde s-a dus Fenn, însă nu-i aici, nici el și nici Lago.

Gull aduce apă proaspăt fiartă și fâșii de pânză curate și eu îi spăl rănile. Oscar e inconștient, însă respiră regulat. Tanya a zis că e din cauza șocului și a epuizării și că n-ar trebui să-mi fac griji. Îmi fac griji oricum.

— Ce ți-a făcut? șoptesc ca o rugăciune, de parcă strămoșii sau natura sau oricare ar fi lucrurile în care ar trebui să cred acum ar putea să-mi răspundă.

Și exact în acel moment mă gândesc la mama și la felul în care îi îngrijea tatei rana de la cap când eram mică, acea rană îngrozitoare care amenința să dea totul în vileag.

Simt niște mâini gingașe pe încheieturile mele și cineva – Tanya – ia cârpa din mâinile mele tremurătoare.

— Lasă-mă pe mine, Leora. Te rog.

Și începe să-i curețe rănile cu mai multă pricepere decât aș putea eu vreodată. Mă răsucesc pe călcâie și o las pe Gull să-mi mângâie părul și să-mi panseze mușcătura adâncă de pe umăr.

* * *

Gull mă trezește cu ceai și pâine prăjită – sunt din nou în patul ei, ca în prima noapte aici. Întinde mâna pentru a-mi da cana, însă mă strecor jos din pat și plec împleticindu-mă și în picioarele goale spre camera unde zace Oscar.

El nu mai e acolo, iar eu scot un mic geamăt animalic.

— Leora.

Cunosc vocea aia, însă mi-e teamă să mă întorc înspre ea în cazul în care e doar un vis.

— Leora, zice el din nou, și de data asta e mai aproape, cu răsuflarea pe gâtul meu; căldura degajată de trupul său face ca pielea de pe brațe să mi se facă de găină.

O mică atingere – vârfurile degetelor sale sunt pe vârfurile degetelor mele – și știu că el e real. Mă răsucesc și îl îmbrățișez

și amândoi ne strângem în brațe atât de strâns, încât țipăm de durere. Mă ține la o depărtare de braț, astfel încât să mă pot uita în ochii lui căprui și doar scutură din cap.

— Nu-mi vine să cred. Leora.

Tanya pune capăt reîntâlnirii noastre, exclamând dezaprobator, în timp ce intră în cameră.

— Tu du-te să-ți iei micul dejun, îmi zice ea mie. Iar tu…

Chipul Tanyei e zeflemitor.

— N-am terminat cu bandajele tale; întoarce-te în bucătărie, te rog.

* * *

— Mama crede că rănile tale sunt, probabil, mai grave decât ale lui, zice Gull, îndesându-mi iarăși mâncarea cu de-a sila în gură. Însă ale lui arătau mai rău, să știi, din cauza sângelui?

Ea bea din cana sa și se încruntă.

— Mie tot nu-mi vine să cred ce a făcut Lago. N-a mai făcut niciodată așa ceva.

Zâmbesc vag, încercând să nu-mi amintesc frica pe care am simțit-o.

— Îl apăra pe Fenn.

Îmi ating ușor umărul.

— S-a priceput foarte bine la chestia asta, zic în timp ce mă chircesc de durere.

Sunt cuprinsă de o revelație.

— Ai ratat întâlnirea din jurul focului de azi-noapte?

Gull încuviințează din cap.

— Da. La fel și mama și tata. Însă nu-ți face griji, cred că Kasia a făcut treabă bună explicând lucrurile în așa fel încât toți să înțelegem ce s-a întâmplat ieri.

— Cum de știi toate astea? întreb, simțindu-mă obosită și groaznic de suferindă.

— Fenn s-a întors după întâlnirea din jurul focului.

Tresar la auzul acestor lucruri, simțind cum clocotește în mine un fel de sământă de ură, însă Gull ridică o mână.

— A zis că nu el l-a rănit pe prietenul tău, n-a făcut decât să-l țină ca să-l împiedice să fugă. Altcineva a făcut asta. Fenn a zis că el doar l-a găsit, buimac și hoinărind la liziera pădurii.

Nu zic nimic, însă ridic o sprânceană.

— Eu îl cred, zice Gull cu dârzenie. Și oricum, vom putea vorbi cu… care e numele lui?

— Oscar.

— *Oscar,* destul de curând.

Se uită la mine de parcă m-ar evalua.

— Acum, despre Verity știam, însă de ce n-ai pomenit niciodată nimic de Oscar?

— Eu…

— Nu-ți face griji.

Chicotește, scoțând minunatul său râs ca un ciripit de păsărele.

— Trebuie să merg la lucru. Termină-ți pâinea prăjită, bine?

* * *

— El e cel care a otrăvit fântâna. E un criminal și trebuie să plătească.

Cel care vorbește e un bărbat mai în vârstă, la prea multele încuviințări din capete și la strigătele de *luați aminte.*

Adunarea din jurul focului din noaptea asta era tensionată înainte de a ajunge noi acolo, flancați de Tanya și Solomon. Știu că nu vor fi blânzi cu niciunul din noi; s-ar putea răzgândi în orice moment. Și totuși, sunt atât de fericită că Oscar e aici, încât nu-mi fac prea multe griji. Trag cu ochiul la chipul său maltratat și inima îmi tresaltă iarăși în piept.

— Copiii mei au început să mă întrebe cum se fac *semnele.* Să tolerăm pe unul dintre exilații din Saintstone e ceva, însă asta e ceva fără precedent. Oare vârstnicilor nu le pasă de puritate?

Este femeia însărcinată care are grijă de taraba cu mâncare. Copiii săi par mici și agitați în umbra sa.

— Dacă un însemnat poate ajunge la noi, atunci poate și altul. Oare nu e evident? Cei doi spioni însemnați ar trebui să fie trimiși înapoi în locul de unde au venit, cu un mesaj pe care Longsight să nu-l poată ignora, strigă Justus și îl zăresc pe Fenn în spatele său – cu chipul impenetrabil.

În cele din urmă, după ce acuzațiile și ura au fost îndreptate, unele după altele, către mine și Oscar, Sana face apel la ordine.

— Știți…

Vocea ei e joasă, meditativă.

— Asta am așteptat eu de la voi.

Privirea ei parcurge mulțimea.

— *Furie.*

Cuvintele sale pulsează cu o căldură feroce.

— În sfârșit, sunteți furioși. În sfârșit, sunteți gata nu doar să vă văicăriți și să vă plângeți de milă, ci să *luptați.* Doar că nu vreți să vă luptați cu adevăratul dușman. În schimb, vociferați după sângele unui băiat fără motiv sau judecată. Unde vă sunt mințile, prieteni? Unde vă sunt viziunea și înțelepciunea? Cinstea – vă amintiți cuvântul acesta? Adevărul și deschiderea sunt lucrurile care ne definesc. Hai să ajungem la adevărul acestei probleme, sau nu suntem mai buni decât însemnații. Dacă Ruth ar fi în viață să vă vadă astfel, ar muri din nou.

Îi văd pe cei care au vorbit foindu-se oarecum incomod.

— Deci, hai să auzim, da? strigă Sana. Tu –

Face semn către Oscar, iar el face un pas înspre ea.

— Vino și spune-ne adevărul. Dacă minți, nu voi fi răspunzătoare pentru faptele lor.

Oscar se uită la mulțime și e prima dată când vede întreaga comunitate împreună. Își mușcă buza și inspiră profund, înainte de a li se adresa tuturor. Și cuvintele sale, așa domol spuse, explodează asemeni unei bombe.

— Am venit pentru că mi-a zis Obel.

Îi văd pe Solomon și pe Tanya încordându-se, devenind deodată mai atenți.

— Suntem prieteni. Eu sunt unul dintre… ciori, așa cum ne numiți voi. Lucrurile s-au înrăutățit foarte mult în Saintstone. În noaptea în care am plecat, el a fost arestat.

E vorba de răzbunare, îmi dau seama. Am lipsit de la întâlnirea cu persoana de contact. Longsight a zis că o să mă pedepsească făcându-le rău celor pe care-i iubesc și a acționat cât de iute și fără milă bănuiam eu.

Oscar continuă.

— Cu toate că și-a petrecut foarte mult timp printre însemnați, Obel a rămas neînsemnat. Nimeni, cu excepția mea și a Leorei, nu știe că semnele lui sunt false.

Vocea nu-i tremură și mă minunez de sângele său rece.

— Se vorbește că o să fie însemnat în public. Mi-a dat instrucțiuni cum să găsesc acest loc, în cazul în care se întâmplă ceva. Nu mi-am închipuit niciodată că va fi nevoie să le folosesc. I-am văzut când l-au luat; m-a rugat pe mine să-mi iau rămas-bun în locul său.

Urletul de durere al lui Solomon aproape că e de ajuns pentru a-mi acoperi strigătul de groază. Și, de parcă m-aș afla sub apă,

privesc cum freamătul cuvintelor lui Oscar ajunge la fiecare membru al comunității adunate în jurul focului.

La revedere, mă gândesc, și acest lucru capătă sens. Prin neacceptarea adevăratelor semne, Obel a lăsat Întredeschisă ușa către Featherstone. Dacă ei îl înseamnă, se va vedea rupt pentru totdeauna de Featherstone.

— Ne-a părăsit, strigă Justus. S-a spălat pe mâini de noi și nu îi datorăm nimic.

Se aud câteva aplauze.

Nu pot suporta asta. Mă agăț de brațul Sanei și șoptesc:

— Fă ceva. Te rog. Pe tine te vor asculta.

Ea scutură din cap.

— Așa se iau deciziile, Leora. Nu o singură voce, ci mai multe. Nu-i pot obliga să facă nimic.

— Nu înțelegi! zic cu disperare printre dinți. E doar vina mea.

Atunci Sana se încruntă și mă trage deoparte. Agitația e destul de mare pentru ca noi să coborâm neobservate dealul și să ne îndreptăm înspre hambar.

— Ce vrei să spui? Cum poate fi vina ta?

Arunc o privire peste umăr și mă asigur că nimeni altcineva nu mă poate auzi.

— Am fost trimisă aici de către Longsight, mărturisesc eu. Longsight m-a trimis aici să spionez – urma să mă întâlnesc cu persoana lui de legătură și să le spun tot ce pot. A zis că dacă n-o fac, atunci o să le facă rău prietenilor și familiei mele. Și am făcut ce mi-a cerut – o dată. Așa au aflat despre spital.

Sana scutură din cap, făcând ochii mari.

— Te rog, știu că e cea mai cruntă trădare posibilă. Însă, am refuzat să-l mai ajut – nu m-am mai dus la a doua întâlnire. De aceea s-a întâmplat asta. Longsight îl pedepsește pe Obel pentru a ajunge la mine; ca să mă facă să mă conformez. Toată chestia asta e împotriva mea.

* * *

O prietenă cu capacitatea de a-i determina pe oameni să gândească la fel ca ea probabil că e cel mai bun dar pe care mi l-ar fi putut lăsa mama. Sana n-a trebuit să spună un cuvânt pentru ca eu să înțeleg tristețea și trădarea din ochii săi, însă a rămas, oricum, alături de mine.

Nu le spune celorlalți, a zis ea. Nu încă.

Comunitatea nu știe despre trădarea mea; ei cred că mergem într-o misiune de salvare din compasiune. Însă eu știu că aceasta e o pedeapsă; trebuie să îndrept acest lucru. Mâine dimineață, la prima oră, vom porni: Sana și doi dintre călărețiii săi cu grijă aleși, eu și Oscar. Îl vom salva pe Obel. Trebuie să facem asta.

* * *

Eu și Oscar ne întâlnim cu Sana lângă foc, așa cum am căzut de acord. E atât de devreme, încât nu s-a crăpat încă de ziuă. Ea e îmbrăcată în costumul său de călăreață: piele moale și bumbac în culori de pământ, care trebuie s-o ascundă bine în pădure. E călare și are câte un cal atât pentru mine, cât și pentru Oscar. Călărețiii care sunt cu ea ne ajută pe mine și pe Oscar să suim pe cai, spunându-ne că tot ce trebuie să facem e să stăm în șa – caii o vor urma pe Sana. Când ceilalți călărești (bărbatul robust pe nume Rory, precum și Helina) se asigură că suntem cu toții gata, urcă pe caii lor și plecăm. Nimeni nu ne face cu mâna.

Tanya și Solomon și-au luat rămas-bun, bineînțeles, și Tanya mi-a dat un mesaj pentru Obel.

— Spune-i că este iubit, imploră ea în timp ce mi-l îndeasă în palmă. Și că se poate întoarce oricând. Oricând.

Ne urează noroc în călătoria noastră, iar eu am strecurat în buzunar cheia de la atelier pe care mi-a dat-o Obel și mi-am vârât pandantivul tatei sub cămașă, apoi am plecat.

* * *

Călărim în tăcere până ce suntem foarte departe de Featherstone. Pădurea e diferită din această perspectivă, amețitor de misterioasă, însă Sana o cunoaște foarte bine, îți poți da seama de asta. Trecem prin ea ca prin aer. Mă instruiește în timp ce călărim, arătând fiecare semn secret: un copac căzut, un pantof maro aproape invizibil ce atârnă de ramurile unui copac, un grup de pietre. Noaptea ne construim o tabără improvizată. Umărul mă doare în locul unde m-a mușcat Lago.

* * *

Aștept până ce cina frugală s-a terminat și ne așezăm în jurul focului înainte de a spune povestea mea, pe care am tot copt-o în gând de când am plecat.

— Când ajungem în Saintstone, merg singură.

Se uită cu toții la mine, speriați.

— Leora –, începe Sana, însă cu ridic mâna.

— Eu sunt cea pe care o vrea Longsight. Arestarea lui Obel e mesajul lui pentru mine. Vrea să mă conformez. Mă voi duce singură în Saintstone, mă voi întâlni cu primarul și voi înfrunta consecințele faptelor mele. Dacă el crede că am adus niște neînsemnați cu mine, nu va arăta niciun fel de milă.

Îl aud pe Oscar oftând; mă întreb dacă ăsta e lucrul la care se aștepta. Rănile sale nu sunt atât de vizibile în pădure și chipul său e pe jumătate în umbră.

Urmează o pauză după ce vorbesc, apoi Sana încuviințează. Expresia sa în lumina focului e tristă în timp ce mă privește.

— Îți vom respecta dorințele, Leora. Și îți admir curajul, însă dacă n-avem nicio veste de la tine, vom veni după tine.

E o înțelegere echitabilă, însă n-am îndrăznit să spun lucrul de care îmi e frică cu adevărat, acela că niciunul din ei nu va mai primi nicio veste de la mine.

* * *

În timp ce focul începe să se transforme în jăratec și ceilalți se duc la paturile lor, Sana mă trage mai aproape de ea și, somnoroasă, îmi odihnesc capul pe umărul său în timp ce-mi vorbește.

— Tatăl meu a fost călăreț și când eram copil, trimisul nostru din Featherstone se întâlnea cu ciorile la jumătatea drumului – nu departe de aici. Era mai în siguranță pentru noi.

Focul, care se stinge, trosnește și par că visez.

— Pe atunci era diferit; mai puțin îngrijorător, mai puțină frică. Era aproape ca o petrecere în pădure și tata mă lua cu el – am știut că vreau să fiu călăreață din momentul în care am stat în șa. Ei își petreceau uneori zile întregi în pădure, bând și ospătându-se, spunând povești în jurul focului. Era un băiat – fiul unuia dintre ciori – care era cu câțiva ani mai mic decât mine și ne furișam departe, atunci când ne plictiseam de vorbăria adulților. Îl plăceam, cu toate că era însemnat. Vorbeam despre viețile noastre și despre familiile noastre și ne împărtășeam tot felul de povești.

— Ce s-a întâmplat cu el? De ce nu vă mai întâlniți la jumătatea drumului?

— Tatăl lui a fost omorât într-una dintre incursiunile lor. S-a dat vina pe neînsemnați…

Încuviințez din capul care se odihnește pe umărul său.

— După asta, lucrurile n-au mai fost niciodată la fel – ei tot ne-au ajutat, însă nu cred că au mai avut încredere în noi. Și băiatul? Ei bine, le-a părăsit pe ciori și asta a fost. Mi-a lăsat doar amintiri și povești.

* * *

Mă cufund într-un somn neliniștit, gândindu-mă la toate lucrurile pe care mi le-a împărtășit Sana și mă trezesc după ceea ce par a fi câteva secunde mai târziu. Călăreții se duc să umple sticlele cu apă, lăsându-ne singuri pe mine și pe Oscar, pentru prima oară de când a sosit.

— Nu te poți duce de una singură, zice el pe un ton imperativ, fără niciun fel de introducere. N-am de gând să aștept în pădure, în timp ce intri singură în bârlogul lupilor.

Chipul său e îngrijorat. Îmi doresc să pot întinde mâna și să-l ating, să-i spun că va fi bine. Însă trebuie să-i spun adevărul.

— Trebuie să fac asta singură, Oscar. Tu ai adus mesajul și a fost de-ajuns – nu trebuie să mă aperi. Nu-mi datorezi nimic.

— Asta crezi tu? Că sunt aici dintr-un sentiment de… datorie? zice el, evident rănit. Sunt aici pentru că m-a rugat Obel. Pentru că așa era corect. Și pentru că…

Falca i se încleștează și rămâne tăcut pentru o clipă.

— Pentru că ultima oară când te-am văzut, am zis numai lucruri nepotrivite și n-am putut suporta să rămână așa. Sunt aici pentru că trebuia să te văd.

Coboară privirea, înroșindu-se. Chipul său, ochelarii sparți, gura care se mișcă atât de atent când vorbește, de parcă fiecare cuvânt trebuie modelat în forma corectă.

Și, înainte de a mă putea opri, mâna mea se dă mai aproape, vârfurile degetelor mele abia dacă îi ating ușor buzele. Ochii i se închid și îi simt suspinul, fierbinte și ezitant. Îmi las degetul să-i urmărească conturul gurii, întrebându-mă cum ar fi dacă și-ar coborî puțin bărbia. Mâna lui Oscar o acoperă pe a mea și mă trage mai aproape. Pe palmă simt cel mai tandru sărut.

Un cal nechează și vocea Sanei întrerupe acel calm.

— Voi doi, sunteți gata?

Mă întorc și o văd privindu-ne cu o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate altceva, ceva ce nu pot descifra.

După asta nu mai suntem singuri. Trebuie să mă asigur că Oscar nu-și va asuma niciun risc. Îmi încleștez pumnul pentru a

înceta să mă gândesc cum se simțeau buzele lui și pentru a nu mă mai întreba cum ar fi fost.

* * *

Hotărâm că cel mai sigur pentru mine va fi să intru noaptea în oraș, așa că ne sincronizăm în așa fel încât să trecem pe la periferia Mortonului după-amiaza târziu, asigurându-ne că rămânem neobservați. Încerc să-mi amintesc cât a trecut de când am fost acasă.

Pe când traversăm un pârâu aflat la marginea Mortonului, văd în depărtare doar o casă și, brusc, sunt izbită de o amintire atât de puternică, încât aproape că-i simt gustul.

Lipseam de la școală (trebuie să fi fost bolnavă sau în vacanță), iar mama trebuia să meargă la lucru. M-a luat cu ea la o lectură într-o casă aflată în centrul satului Morton. Recunosc o parte din peisaj pe măsură ce înaintăm. Trebuie să fie cam cinci ani de când am fost pe aici, însă nu multe s-au schimbat.

L-am idolatrizat pe tata cum n-am idolatrizat-o pe mama niciodată, acum îmi dau seama de asta. Mama era doar mama. Nici măcar nu m-am gândit la munca ei de cititoare. Însă când am ajuns la casa unde era programată întâlnirea, în ochii mei ea a devenit altă persoană. Și-a îndreptat spatele în timp ce a deschis poarta de metal și a pășit pe potecă cu încredere și grație.

N-a fost nevoie să-mi spună s-o urmez; știam din purtarea ei că ar trebui să stau pe aproape și să păstrez liniștea. Își scutură părul și bătu la ușă. Ușa fu deschisă de o femeie în vârstă ale cărei semne – fiecare înfățișând o parte dintr-o țesătură complicată – păreau aproape prăfuite pe pielea sa plină de riduri. Întinse mâna și o luă pe-a mamei într-a sa timp de o secundă ce păru mai lungă decât o secundă obișnuită și privi în ochii ei. Un bărbat mai tânăr, cu un păr negru și pieptănat peste cap se afla în spatele său, părând nervos. Era fiul femeii. Îmi amintesc că-și tot netezea mustața stufoasă și nu-și ascundea nemulțumirea la vederea mea, însă când mama i-a spus: „ea ni se va alătura”, el n-a protestat.

Casa aparținea femeii în vârstă, însă bărbatul ne explică destul de clar că mama se afla acolo la solicitarea lui. Zise de mai multe ori că *el* va plăti pentru lectură; că el plătea, deci el comanda. Mama nu zise nimic, însă dacă ar fi cunoscut-o – dacă

ar fi fost copilul ei – ar fi știut să-și țină gura. Nu era deloc impresionată.

— Vrei să-mi arăți cartea, te rog? zise mama răspicat când ne-am așezat cu toții la o măsuță.

Femeia își așează o mână pe umărul bărbatului, în momentul în care acesta se ridică s-o aducă.

— A fost soțul meu. O să-l aduc eu, zise ea cu vocea răgușită.

Am ridicat privirea înspre mama și chipul său s-a înmuiat în timp ce încuviința din cap înspre femeie. Cu picioare tremurând, femeia se ridică pe o treaptă și întinse mâna spre raftul de cărți, alegând o carte ce părea nouă, și o ținu cu tandrețe la piept. Într-o fracțiune de secundă, am citit cerneala de pe fluierul piciorului femeii – un ac de stopat, care într-o clipită se transformă într-un cârlig de pescuit ce scânteia în lumină și am văzut-o atunci ca pe o creatură ce înota într-un râu – o creatură ce fusese prinsă și îmblânzită. Una care nu simțise niciodată că locul său era aici. Mi-am ferit privirea în momentul în care a coborât de pe taburet și a venit târșâindu-și picioarele înapoi la masă.

— De cât timp a murit? întrebă mama cu blândețe.

— Abia a trecut o lună, zise femeia.

— Probabil că-ți e foarte dor de el, zise mama.

M-am uitat cu nervozitate la ea, îngrijorată ca nu cumva să fi supărat clienta, însă părea că știe ce trebuie să spună. Femeia vorbi despre el cu un zâmbet pe buze și cu lacrimi în ochi. Bărbatul se tot foia nerăbdător în timp ce ea vorbea, însă mama își păstra atenția fixată asupra femeii. Mă întrebam, oare un pește pescuit din apă îl putea iubi pe cel care-l prinsese?

Când femeia termină de vorbit, mama trase cartea spre ea.

— Acum, zise ea încetișor. Sunt aici pentru a te ghida prin cartea soțului tău. Sunt lucruri pe care eu le pot vedea ca cititoare despre care e posibil ca tu să nu fi știut și pe care e posibil să nu le vezi. Însă vreau să-ți amintesc – ea se întinse și luă mâna femeii într-a sa – nimeni nu-l cunoaște așa cum l-ai cunoscut tu. Eu îl pot citi, însă tu l-ai *cunoscut.* Amintirile tale sunt adevărate și nu se vor estompa niciodată.

Bătrâna încuviință din cap.

— Metoda mea obișnuită este să citesc pagină cu pagină, spunându-ți ceea ce văd. Însă bănuiesc că în acest caz – aruncă o scurtă privire înspre bărbat – tu ai anumite întrebări.

Cuvintele bărbatului se învălmășiră în nerăbdarea de a vorbi. El era sigur că erau mai mulți bani decât erau menționați în testament. Era sigur că erau ascunși pe undeva și voia să știe ce se întâmplase cu ei. Femeia privea împietrită în față, cu ochi cenușii și triști.

Mama încuviință din cap și luă o înghițitură de apă. Deschise cartea și făcu diverse comentarii pe măsură ce citea. Am citit și eu împreună cu ea, lăsându-mi ochii să se destindă și lăsând semnele să prindă viață, cu urechile pregătite să asculte cine știe ce secrete ascunse. Mama citi clar și precis, însă când ajunse la arborele său genealogic, se opri doar o secundă, apoi, cu foarte mare delicatețe, își așeză piciorul peste al meu și am știut că acela era un mesaj. Am citit arborele, în timp ce ea descria ce vede și, pentru o clipă, am văzu ceva care m-a făcut să mă întrerup. La baza arborelui părea că fusese săpată o mică groapă. Însă când am clipit din nou, aceasta dispăruse.

Am așteptat ca mama să le spună asta, însă ea a întors pagina fără să pomenească nimic. Își ridică apoi piciorul de pe al meu.

La sfârșitul lecturii, bărbatul scoase un scurt oftat de dezamăgire, apoi se ridică pentru a aduce plata. De îndată ce plecă, mama o trase pe femeie deoparte, vorbind repede și încet. *Erau* niște bani ascunși, însă fuseseră ascunși pentru ea și doar pentru ea. Mama șopti insistent că el intenționase să-i folosească împreună cu femeia. Și eu păstrez imaginea acestei bătrâne, care poate înota liberă din nou.

— E o slujbă importantă, lectura, mi-a spus ea în drum spre casă. Trebuie să-i poți citi atât pe cei vii, cât și pe cei morți.

* * *

Am stat atâta timp deja fără să citesc niciun suflet, încât am uitat cât de ușor îmi e s-o fac. M-am obișnuit cu oameni care n-au nimic de spus pe pielea lor. M-am perfecționat, probabil, la cititul altor lucruri. Însă mi-e dor acum s-o văd pe mama – sau pe femeia la care mă voi gândi întotdeauna ca fiindu-mi mamă. Să-i spun că, deși știu acum despre Miranda, mama mea naturală, nimeni n-o va înlocui pe femeia care m-a crescut. Să-i spun că înțeleg mult mai multe lucruri; că acum văd că ori de câte ori m-a enervat, m-a redus la tăcere, mi-a refuzat niște răspunsuri, a vrut doar ca eu să fiu în siguranță.

În timp ce traversăm podul aflat în pădurea dintre Morton și Saintstone, simt din nou gustul fricii. Îmi îndrept spatele. Mă întorc o persoană diferită. O persoană mai puțin sigură pe sine și mai curioasă. Longsight n-o cunoaște pe această Leora.

Sana, care merge înainte, își strunește calul și mă așteaptă.

— Cel mai bine, ai aștepta ceva mai mult timp, zice ea, privind la peticele de cer ce se ivesc printre copaci. Ne vom opri aici și vom mânca. Nu mai e mult până la asfințit.

Anotimpul aproape că s-a schimbat – acum trebuie că e primăvară în toată regula și, în ciuda luminii estompate, observ cum florile se adună ciorchine sub copaci, au apărut frunzele și mugurii, miracolul ce o uimea întotdeauna pe mama în fiecare an și ale cărui semne erau florile și plantele. Îmi spunea denumirile florilor și copacilor, adunam mici mostre și le puneam într-un borcan de gem. Și eu mă întrebam care va fi următoarea floare sau plantă care-i va împodobi pielea.

Capitolul treizeci și doi

— Nu mă veți urmări?

E mai mult o poruncă decât o întrebare și Sana zâmbește văzându-mi hotărârea.

— Am promis, Leora. Poți avea încredere în mine.

Totuși are un aer preocupat.

— Mi-aș dori să mă lași să vin cu tine, însă înțeleg că este ceva ce trebuie să faci de una singură.

În timp ce-l îmbrățișez pe Oscar de rămas-bun, el îmi șoptește în ureche:

— O să am grijă de tine. În toate clipele.

Încerc să vorbesc, să-l implor să nu-și asume niciun risc, însă Sana îmi spune să mă grăbesc.

Suflecându-mi mânecile ca să-mi dezgolesc antebrațele și înfășurându-mi șalul în jurul capului, mă cufund în sinele meu însemnat. Mi-am petrecut atât de mult timp ascunzându-mă, încercând să fiu discretă, încât dezvăluirea semnelor pare un strigăt de a fi observată. Sper că e suficient de târziu, încât să nu mă vadă nimeni, însă dacă mă văd, să sperăm că tot ce vor vedea va fi o fată însemnată, care merge singură prin noapte – nimic în neregulă cu asta.

Cred că mă voi duce la atelier mai întâi. Obel mi-a dat cheia cu un motiv; e ceva acolo ce vrea să găsesc, știu pur și simplu asta. Și apoi… ei bine, pe mine mă vrea Longsight, sau, cel puțin, informațiile pe care i le pot da eu. O să-i dea drumul lui Obel dacă mă are pe mine, sunt sigură.

Încep să merg. Am visat momentul ăsta: faptul că sunt iar acasă, că merg pe aceste străzi cunoscute. Însă, în visele mele, nu mă ascund pe alei lăturalnice și nu merg pe căi dosnice. Noaptea e răcoroasă și picături sporadice de ploaie cad ca niște lacrimi șovăitoare. Picioarele îmi sunt grele și distanța pare mai lungă decât îmi aminteam eu; fiecare sunet pare o amenințare, însă e doar o pisică sau cineva care duce gunoiul. Îmi imaginez pentru o clipă doar că acesta nu a fost decât un vis urât. Că aș putea merge acasă, m-aș putea urca în patul meu și aș vedea-o pe mama dimineață.

Aproape de oraș, cineva apare din partea de sus a străzii și trece destul de aproape de mine ca să-i pot simți mirosul de colonie. Însă nu mă privește de două ori – sunt destul de ștearsă ca să trec neobservată – cerneala mea e doar un camuflaj, care le arată celorlalți că aparțin acestei comunități.

Merg în josul unei alei lăturalnice și ajung la ușa ce dă direct în încăperea din spate. Luminile sunt stinse, bineînțeles, și mă întreb cât a trecut de când a venit cineva pe aici. Cheia se potrivește, ca de obicei, și mă gândesc la povestea lui Nate cu cheia către lumea neînsemnaților, intrând nepoftit și atât de ușor. Încui ușa în urma mea, lăsând cheia să cadă la loc în jurul gâtului.

Totul e impecabil, ca dintotdeauna. Pun ceainicul pe singurul arzător; e un gest automat, asemeni memoriei musculare sau a convingerii că dacă Obel ar fi aici, asta ar face. După cum îl știu eu pe Obel, și-ar fi revăzut arestarea – ar lăsa vreun mesaj. Însă nu-i nimic. Iau vechea *Enciclopedie a poveștilor,* despăturind-o din pânza sa protectoare. Această carte e atât de prețioasă, atât de veche. E un fel de versiune pe hârtie a poveștilor pe care le spune Mel – o consemnare a basmelor și poveștilor noastre. Și până să-mi arate Obel acest exemplar, nu știam că încă exista. Deschid coperta, căutând un bilet, un indiciu sau orice ar fi putut Obel să-mi lase. Pergamentul pare îngreunat de ilustrații frumoase și texte scrise de mână. Dau pagină după pagină până ajung la aceea pe care m-a pus s-o desenez acum câteva luni – pagina cu Vrăjitoarea Albă, frumoasa Belia – cea care semăna bine cu mine. Vreau să dau mai departe și această pagină, însă îmi alunecă sub atingerea degetelor. A fost tăiată, această carte perfectă a fost intenționat vandalizată. O țin ridicată înspre lumină să văd dacă e vreun mesaj, însă nu văd nimic cu excepția femeii goale.

Ce înseamnă asta? șoptesc. *Trebuie să știu despre ce-i vorba?*

Ridic cartea, intenționând s-o scutur ca să văd dacă sunt și alte pagini desprinse, însă ceva mă face să mă opresc – sentimentul că nu sunt singură, sentimentul că sunt urmărită. Rulez hârtia, o bag în rucsac, mă îndepărtez de dulap și mă strecor în partea din față a prăvăliei.

Atelierul e luminat de felinarele de afară și lumina din cameră e palidă și umbrită. Mirosul de antiseptic pare asemeni îmbrățișării unui prieten vechi, aducându-mi numaidecât înapoi

toate amintirile: primul meu semn, acea zi când Karl a însemnat pe cineva fără permisiune, munca tăcută a lui Obel în timp ce-mi însemna pielea, groaza înghețată de a fi obligată să-l însemnez pe Jack Minnow. Zgomotul ceainicului se revarsă asemeni unui tunet îndepărtat. Fac un alt pas.

Abia când vorbește, îmi dau seama că n-am halucinații.

— Credeam că trebuie să aștept mai mult de atât, Flint.

Jack Minnow se lasă în scaunul pentru tatuat, cu mâinile la ceafă, picior peste picior, părând relaxat ca un leu bine hrănit.

Mă trag înapoi și mă împiedic, însă vocea sa languroasă mă face să mă opresc.

— Nu mă face să alerg după tine, Leora.

Mă întorc să-l privesc drept în față. Își bălăngănește picioarele în partea laterală și rămâne așezat, privindu-mă, cu capul înclinat.

— Chiar n-are niciun rost.

Zâmbetul îi e lipsit de umor și ochii privesc fix în întuneric.

— De ce l-ai arestat? întreb, încercând să-mi stabilizez vocea. Din ce motiv?

— Pe Obel?

Minnow se ridică încet, trecându-și mâinile puternice peste vestă spre a netezi niște cute inexistente.

— Oh, am găsit noi un motiv. Întotdeauna poți găsi, dacă vei căuta suficient de bine.

Rânjetul lui e un mârâit.

— Am știut că te vei întoarce pentru el. Am fi putut s-o arestăm pe fată, pe Verity, însă cât de mult îți mai pasă acum de ea?

Îmi înghit durerea.

— Nu puteam fi sigur că o să te întorci nici pentru *maică-ta* – nu acum, că ai o nouă familie. Așa că… a fost Obel. Și ai venit chiar mai repede decât mi-am închipuit.

Își scoate ceasul din buzunar. Ceainicul își începe șuieratul nervos.

— Ar fi bine să plecăm. Nu vrem să-l facem pe primar să ne aștepte, nu? Nu la ora asta atât de târzie.

Îngheț pe loc și lui îi este extrem de ușor să mă înșface de încheietura mâinii și să mă conducă în camera din spate. Minnow întinde mâna și stinge arzătorul, scoțând un mic râs înfundat. Aburul a lăsat o urmă de condens pe suprafața de

metal și două cuvinte au ieșit la iveală. Pagina din carte n-a fost singurul mesaj de la Obel.

LEORA. FUGI.

Încerc să mă desprind din strânsoarea lui Minnow în timp ce el își folosește mâna dreaptă ca să încuie ușa, însă strânsoarea e prea puternică – el doar ridică din sprânceană.

— Stai cuminte, Flint. Nu ne dorim ca încheietura să se rupă. Desenatorii au nevoie de mâini, nu-i așa?

De la depărtare, parcă am fi doi îndrăgostiți, mergând înlănțuiți de-a lungul pieței luminate de lumina lunii.

Capitolul treizeci și trei

Clădirea guvernului e iluminată dezgustător. Jack Minnow mă conduce în josul coridorului, ținându-mă încă strâns. Cred că recunosc drumul, ceea ce înseamnă că știu încotro ne îndreptăm.

Ajungem la ușa biroului lui Longsight, iar Minnow îmi face semn să intru. Karl, fostul meu coleg de ucenicie, e înăuntru, stând drept, și părul său blond e pieptănat peste cap. E îmbrăcat în negru, la fel ca toți mercenarii lui Longsight. Are mai multe semne de când l-am văzut ultima dată; brațele sale goale și musculoase fac afirmații teatrale în legătură cu reușitele sale. A fost adăugat și semnul de la încheietură, sunt sigură – înainte era ca al meu, arătând că era desenator, însă acum îl proclamă drept una din gărzile de corp ale primarului. Ar fi trebuit să știu că va face tot posibilul să intre în grațiile lui Longsight. Oamenii nu se schimbă. Karl se îndreaptă când îl vede pe Minnow, cu mâinile împreunate la spate. Însă când mă vede, ochii îi scânteiază. Mă uit urât la el în momentul în care se dă în lături pentru a ne face loc, mie și lui Minnow, ca să intrăm în biroul primarului Longsight.

— Măi, măi, nu-i așa că e bine?

Longsight stă la birou; de fapt, pare obosit. De obicei, plesnește de sănătate.

— Atunci, înseamnă că ai primit mesajul meu?

Vocea sa e catifelată și îmi face semn să mă așez.

Minnow își eliberează strânsoarea și rămâne chiar în spatele scaunului pe care sunt așezată.

— N-am primit niciun mesaj, zic prostește.

Bineînțeles, Longsight râde; arestarea lui Obel *a fost* mesajul. Iar eu am venit fuguța acasă.

— Santinelele mele îmi spun că ai adus și niște prieteni cu tine, Leora. Ce drăguț. Mă întreb dacă ei te așteaptă încă în pădure?

Ridică o foaie groasă de hârtie de pe biroul său și începe s-o împăturească cu grijă.

Rămân tăcută, cu toate că inima începe să-mi bată cu putere. Ar trebui să-mi fie frică, atât pentru ceilalți, cât și pentru mine.

Longsight continuă.

— În caz că te întrebai, Obel e bine. Se comportă frumos, sau cel puțin așa îmi spun gardienii. Probabil că a avut nevoie de puțin… sprijin.

Mă gândesc la mâna ruptă a lui Obel și mă cutremur. Longsight continuă să împăturească hârtia din mâinile sale. Cât de mult va dura până ce semnele pe care Obel și le pictează singur pe piele se vor șterge și secretul său va ieși la iveală?

— Deci… Ai lipsit de la cea de-a doua întâlnire. Prietena ta, Verity, s-a ferit destul de tare să vină și să-mi spună. Cred că-și făcea griji în privința ta.

Râde.

— I-am spus că sunt sigur că există o explicație cât se poate de rezonabilă pentru faptul că n-ai reușit să ajungi la întâlnire. I-am spus că nu există niciun motiv să creadă că ai fost cucerită de dușmanul nostru. Că trebuia să te aducem aici ca să lămurim lucrurile.

Se lasă pe spate, cu hârtia încă în mână și, cu o sprânceană ridicată, așteaptă și mă urmărește.

— Deci, Leora. Ce informații ai pentru mine?

Sunt tăcută, gândind repede. Ridică mâna, iar eu tresar, însă tot ce face e să așeze hârtia împăturită între noi – cu o îndemânare surprinzătoare, a împăturit hârtia în formă de pasăre. O cioară.

Îmi dreg glasul.

— Mi-ați spus că dacă devin spioana voastră în Featherstone, îmi veți ține prietenii și familia în siguranță, însă ați uitat că familia mea îi include și pe neînsemnați.

Falca lui Longsight se încordează.

— Ne-ați spus întotdeauna că neînsemnații sunt cea mai mare amenințare a noastră, că vor războiul cu orice preț. Ne-ați spus întotdeauna că ne vor distruge, dacă nu-i înfrângem noi. Am plecat așteptându-mă să întâlnesc acolo o armată de sălbatici. Ceea ce am descoperit – înghit cu dificultate – ceea ce am descoperit e un orășel distrus și niște oameni în zdrențe. N-au suficientă mâncare să se hrănească pe ei înșiși, darămite să mai și lupte. Și voi știți asta! Voi îi țineți astfel.

La care el se uită la mine, cu capul înclinat într-o parte, și clipește repede din pleoape.

— Ne-ați mințit, continui încet. Ați inventat că neînsemnații sunt niște monștri și, totuși, singura amenințare e din partea voastră.

Râde auzind asta.

— Asta crezi? Oh, Leora – singura noastră luptătoare pentru dreptate. Tu *ești* o amenințare, știi? Este atât de revigorant să vezi o tânără plină de atâta patimă – așa ceva e greu de găsit în zilele noastre.

Oftează.

— Cred că ceea ce-mi place mie cel mai mult la tine e sinceritatea; acea siguranță naivă că te afli de partea celor drepți și că, dacă strigi destul de tare, ceva se va schimba. E înduioșător, chiar *e.*

În spatele meu, Jack Minnow își mișcă picioarele și îmi pot închipui zâmbetul său înfiorător.

— Problema e, și e una veche – s-a făcut și înainte și noi suntem astfel cu câțiva pași înaintea ta. Bineînțeles că te-ai duce la neînsemnați ca să-ți salvezi familia. Bineînțeles că ți-ar fi milă de neînsemnați și ai hotărî să treci de partea lor, în ciuda tuturor lucrurilor despre care te-am avertizat în privința lor. Și, bineînțeles, *bineînțeles* că te-ai întoarce numaidecât acasă, dacă ai crede că ți-ai putea salva eroul, pe Obel.

Urmărește cu degetul conturul pielii de pe birou și mă privește din colțul ochiului.

— Simplifici atât de tare lucrurile.

Privesc în spate la Minnow, care zâmbește, cu ochii fixați asupra lui Longsight, de parcă ar fi vreun sfânt. Amândoi se bucură atât de tare de acest moment și eu sunt îngrijorată – pentru că eu cred că e posibil ca ei să mă fi prins.

— Le voi spune, zic. Le voi spune adevărul tuturor celor din Saintstone. Că neînsemnații se tem de noi la fel de tare cum ne temem și noi de ei. Că îi ții flămânzi și slăbiți. Că vă păcăliți propriul popor pentru a deține controlul.

— Oh, copilă! Și ce dacă o faci? Crezi că oamenii noștri te vor crede pe tine când te vei plânge că bieții neînsemnați sunt triști și flămânzi? Te aștepți ca ei să arate compasiune?

Trag aer în piept.

— Sau oare vor avea încredere în conducătorul lor: ale cărui semne sunt atât de exemplare, în cel care întotdeauna acționează în interesul lor și luptă de partea lor?

Mă foiesc în scaun. Are dreptate, știu că are.

— Am o idee mult mai bună, Leora. E ceva ce plănuiesc de multă vreme. E motivul pentru care ai fost trimisă în Featherstone, de fapt. N-a fost nevoie să fii spioana mea; tu, Leora, ești scânteia care va aprinde un război.

Mă uit la el.

— La ce vă referiți? șoptesc.

— Iată ce se va întâmpla. În primul rând, voi convoca o adunare în centrul orașului. Bravii cetățeni ai Saintstone-ului știu că mocnește ceva.

Zâmbește și eu mă înfiorez.

— Te prezint drept mica noastră informatoare și le povestesc oamenilor tot ce ai riscat ca să afli adevărul în legătură cu mârșavii neînsemnați. Apoi tu le vei spune care e *acel* adevăr. Toate lucrurile șocante pe care le-ai descoperit: că neînsemnații sunt nerăbdători, însetați de război, plini de ură, disperați să ne distrugă tradițiile. Că acei copii care au dispărut anul trecut – au fost luați de neînsemnați, nu-i așa? Despre acel biet băiat care nu s-a mai întors acasă luna trecută și al cărui trup a fost găsit la cariera de piatră – tot opera neînsemnaților. Despre acele recolte care au fost arse – mă rog, aș putea continua la nesfârșit. Ei au fost extrem de *activi* luna aceasta.

El chiar râde.

— Îți va plăcea. Fiica rătăcitoare se întoarce, eroina noastră; ambasadoarea noii campanii de păstrare a culturii noastre. Bineînțeles, va trebui să le-o spui chiar tu. Așa încât să pară că e adevărat.

N-am cuvinte. Pentru că are dreptate, are *dreptate.* Cuvântul său îl va acoperi mereu pe al meu. Nu adevărul contează, ci puterea. Să le spui oamenilor ceea ce vor și ceea ce se așteaptă să audă.

— Nu voi minți niciodată pentru tine.

Însă vocea îmi tremură.

— Oh, vei spune exact ceea ce ți se spune să spui. Și știi care-i partea cea mai bună? zice Leora.

Scutur din cap fără să vreau.

— Partea cea mai bună e că nu te poți întoarce ca să te plângi neînsemnaților.

Strâng brațele scaunului ca să nu cad.

— Pentru că, atunci când vor auzi adevărul – că ai fost în Featherstone ca spioană a mea – ei bine, nu cred că vor mai aștepta cu nerăbdare să te reîntorci la ei.

Brațele îmi tremură și nu știu dacă mai pot să rezist. Gull, Tanya, Solomon, Fenn – cu toții vor auzi această versiune a poveștii și e exact intriga la care se așteaptă. Că sunt Nate, Sfântul, venit din nou ca să-i saboteze din interior. Și, cel mai grav, acesta e chiar adevărul.

Capitolul treizeci și patru

Au înălțat o mică platformă, suficient de mare pentru ca eu și primarul să putem sta pe ea. Se află chiar în centrul pieței, lângă statuia Sfântului.

Mi s-au dat replicile și mi s-a spus în termeni foarte clari ce se va întâmpla dacă o dau în bară. Jack Minnow ține întinsă o vestă și Longsight se strecoară în ea, trecându-și mâinile peste piept și abdomen.

— În această dimineață nu e vorba de mine și semnele mele.

Îmi face cu ochiul în timp ce-și încheie nasturii – rămân la vedere doar brațele puternice și chipul remarcabil.

— Am dat de veste că te-ai întors. Nu vreau să le distrag atenția de la evenimentul principal.

Așteptăm în vestibulul întunecat al clădirii guvernului, privind la mulțimea care se adună. Îl văd pe Karl lângă podium, legănându-se înainte și înapoi pe vârfuri. Pare asudat și neliniștit; așteaptă probabil nerăbdător această mare întâlnire publică ce urmează să aibă loc, pentru a se face remarcat în ochii șefului. Ochii săi îi întâlnesc pe-ai mei și îmi feresc privirea.

Eu stau în picioare; Jack Minnow se află îngrozitor de aproape de mine, iar primarul Longsight cu un pas mai în spate, și simt cum groaza crește tot mai mult în vreme ce grupurile de oameni se transformă în mulțime. Frica și lipsa somnului îmi dau o stare de amețeală și de greață. Studiez atent mulțimea, căutând-o cu disperare din priviri pe mama. Sunt sfâșiată între nerăbdarea de a o vedea, de a vedea că e în regulă și groaza la ideea că va asista la trădarea mea. Oare pot face acest lucru? Pot fi purtătoarea de cuvânt a lui Longsight? Sau pot, în acest ultim ceas, să fiu curajoasă și să refuz să spun ce-și dorește el?

Câți vor suferi, dacă n-o fac?

În timp ce privesc prin mulțime, văd o sclipire de roșu și privesc cu foarte mare atenție, sperând că e posibil să fie mama, care poartă șalul ei roșu – însă e doar un copil cu pardesiu roșu, ce stă pe umerii tatălui său. Aproape că-mi vine să plâng, pentru că vederea chipului plin de bucurie al copilului mă face să simt că toată speranța s-a pierdut, lucru care mă

înnebunește. O altă întrezărire de roșu și mă întorc – însă nu e ea; e altcineva.

Unul dintre malacii guvernamentali, care controlează mulțimea pe măsură ce sosește, vine la ușă și face un semn din cap. Minnow înțelege mesajul și face câțiva pași înainte, deschizând ușile pentru ca eu și Longsight să putem ieși.

Mesajul e unul clar, așa cum a fost mereu; Longsight nu e intangibil și de neatins – el e cu ei, e unul dintre ei. Podiumul e mai aproape cu fiecare pas și aud cum oamenii îmi rostesc numele, șoptindu-l prin mulțime. *Leora Flint.* Treptele, care duc spre podium, par un munte.

Longsight urcă pe podium, iar eu pun un picior pe una dintre trepte, însă mâna lui Minnow aterizează cu greutate pe umărul meu.

— Nu încă, îmi șoptește la ureche. Lasă-l mai întâi pe el să încălzească mulțimea.

Mă cutremur sub atingerea sa.

Sporovăială încetează și Longsight întinde mâinile. Zâmbetul său e cald, ca de obicei, însă îl lasă să pălească, apoi chipul îi devine serios.

— Oameni ai Saintstone-ului. Prieteni.

Nu-i nevoie să strige; vocea sa e răsunătoare.

— V-am adus aici pentru a vă împărtăși niște vești îngrijorătoare – și sunt vești pe care le veți găsi greu de suportat.

Se oprește și orice șoaptă sau tuse din rândul celor din mulțime încetează și ea. Chipurile oamenilor sunt îngrijorate. Aici teama e mereu la suprafață.

— După cum știți, politica noastră în privința neînsemnaților a fost mult timp una de segregare pașnică. Le-am permis să trăiască potrivit obiceiurilor și credințelor lor, cu condiția ca acestea să nu interfereze cu ale noastre. Predecesorii mei au dorit ca lucrurile să continue în acest fel – face o pauză – chiar și atunci când neînsemnații nu și-au respectat partea lor de înțelegere. Firea lor e una violentă și, după cum știți, nu peste mult timp ei au început să atenteze la modul nostru de viață. Cu lucruri mici la început. Vitele au început să ne dispară. Un câine a fost otrăvit. Convoaiele au fost prădate și mâncarea furată.

Mă gândesc la grupul jalnic de oameni din Featherstone, prea slăbiți de foame ca să poată măcar să se țină pe picioare.

— Predecesorii mei au ales să privească în altă direcție. Să trăiască și să lase și pe alții să trăiască.

Schițează un ușor zâmbet trist. Zâmbetul cuiva care știe mai bine cum stau lucrurile.

— Prieteni, acest lucru i-a făcut mai curajoși. Mai îndrăzneți. Ne-au dispărut copiii. Pentru a le spori numărul, fără îndoială.

Un suspin își croiește drum prin mulțime.

— Au început să-mi ajungă la urechi zvonuri despre faptul că se plănuiește o revoltă în masă, un atac care ne-ar putea zdrobi. Că ei au arme și putere peste ceea ce ne-am închipuit noi vreodată. Așa că am luat hotărârea de a trimite pe cineva din rândurile noastre în Featherstone.

Aruncă o privire către mine.

— Pe cineva dintre noi, care se rătăcise, însă era dornică să se căiască pentru păcatele sale, nu doar prin semne, ci și prin fapte. O persoană dornică să-și riște viața pentru a ne aduce informații prețioase despre neînsemnați și despre ceea ce pun la cale.

Face o pauză și coboară vocea cu un ton doar, însă mulțimea, asemeni unui val, se trage mai aproape, toți ochii fiind ațintiți asupra lui.

— Pentru că ceea ce plănuiesc ei, prieteni, e, într-adevăr, un lucru groaznic. Vom avea nevoie de toată îndrăzneala și de tot curajul nostru pentru a ne răscula – și a înăbuși acest atac la valorile și libertățile noastre. Însă vă voi lăsa să auziți asta chiar de la această fată.

Se întoarce din nou înspre mine și privirea sa e plină de compasiune.

— O voi lăsa să vă spună tot. Prieteni, vă rog s-o primiți cu dragoste în inimile voastre – pe Leora Flint.

Apoi, se întâmplă două lucruri. Primul lucru e că o văd pe mama. O văd în partea cealaltă a pieței. Nici măcar nu e îmbrăcată în roșu; are un șal purpuriu și părul îi e desfăcut.

Mulțimea devine compactă; oamenii se strâng în jurul nostru de parcă li s-au alăturat și mai mulți, iar piața pare la fel de plină ca în acea îngrozitoare zi când Connor Drew a fost însemnat. Însă nu le dau atenție – tot ce văd e mama. E la doar câțiva metri distanță și o urmăresc în timp ce-și croiește drum printre oameni. Ea nu m-a văzut, iar eu nu o strig – vocea mea s-ar pierde în acel vacarm și, pentru o clipă, vreau să absorb

această imagine; imaginea mamei mele venind către mine. Mă iubește, probabil că mă iubește încă.

Apoi se întâmplă celălalt lucru.

Se lasă o tăcere stranie, de parcă toată lumea a tras aer în piept în același timp. Apoi e ca și cum aș fi o singură persoană în mai multe, care văd totul. O siluetă în haine albe, cu o pânză neagră învăluită în jurul feței, vine pe podium lângă Longsight și ridică o mână în care ține ceva – ceva ce scânteiază, însă nu înțeleg ceea ce văd. Persoana respectivă strigă ceva.

— A venit vremea noastră! Priviți-ne cum ne trezim! Noi, neînsemnații, nu ne mai temem de voi!

Vocea îi este răgușită și, pentru o clipă, cred că o recunosc. Apoi aud vocea unui bărbat care strigă:

— Primarul!

Văd – văd lama pătrunzând în materialul vestei lui Longsight, pătrunzându-i adânc în abdomen.

Longsight cade în genunchi. Și mai mult decât sângele, ceea ce mă sperie sunt ochii săi – are o expresie de surpriză în ochi care se transformă în groază.

Cu un urlet, Minnow se aruncă peste primarul prăbușit, acoperindu-i torsul însângerat cu propriul trup. Cineva aproape de mine țipă și privesc în jur, însă persoana în negru a dispărut deja.

Mulțimea freamătă ca un stol de grauri; se urmează unii pe alții de parcă cineva ar ști încotro se îndreaptă, însă se duc în toate direcțiile deodată și silueta în negru a dispărut, pierzându-se în toată acea mulțime. Au fost prinși sau au scăpat?

Apoi, de parcă cineva ar fi răsucit un comutator, într-o suflare au toți aceeași idee. Fug toți, însă fug în direcții diferite. Unii, probabil, fug după persoana cu cuțitul, alții se îndreaptă spre Longsight. Iar eu îl privesc iarăși. E pătat de sânge; se varsă din el de parcă are prea mult. Mâinile lui Minnow sunt pe trupul acestuia, pătate și murdare de sânge, chipul său parcă-i o mască ce exprimă ura.

Mă retrag, coborând de pe podium. *Acum e șansa mea,* gândesc de parcă aș fi anesteziată. Însă nu știu dacă să fug sau nu – sau încotro să fug. Unde-i mama? Oriîncotro mă duc, mulțimea vine vuind spre mine și îmi întind trupul, gâtul, uitându-mă în toate direcțiile pentru a o vedea. Unde s-a dus mama? Cineva mă lovește peste umăr când trece pe lângă mine

și sunt purtată împreună cu valul mulțimii. Nu pot prevedea curentul sau stâncile și simt că mă scufund. Mâini și picioare mă împing în jos în disperarea de a trece mai departe. Un picior mă lovește peste maxilar și un altul e pe spatele meu, pe glezna mea, pe mâna mea, pe capul meu și simt că știu cum e să fii un fir de nisip ce cade într-o clepsidră, împins în jos și strivit din toate părțile. Simt gust de sânge, îl simt cum îmi curge din nas și știu că s-a sfârșit.

Până simt că mă înalț iarăși. Niște mâini puternice mă prind de subsuori și picioarele mele ating iarăși pământul, durerea îmi sfârâie în trup. Mă gândesc că moartea nu e cu mult mai bună decât viața și aud cuvintele:

— Rămâi cu mine. Rămâi cu mine.

Privesc prin mulțime la o distanță care pare a fi la mulți kilometri depărtare și ea e acolo, cu sângele țâșnindu-i din cap și mă vede. Ochii i se măresc din cauza șocului, brațul i se întinde înspre mine și are gura deschisă într-un urlet.

Și sunt dusă de acolo. Smulsă din strânsoarea și din raza sa vizuală. Un cordon ombilical ne separă iarăși și sunt trasă, șchiopătând, plângând, implorând de către Oscar. Oscar, al cărui chip vreau să-l ating și ai cărui ochi mă întristează și-mi dau siguranță în același timp, iar eu îl urmez și țin pasul și fug, fug, fug cu plămânii implorând ca eu să opresc timpul. Abia dacă mai gândesc în momentul în care ajungem în pădure.

Capitolul treizeci și cinci

Suntem departe de oraș și încerc să-l fac pe Oscar să se oprească, însă el îmi spune că nu putem, nu aici. Ne croim orbecăind drum mai adânc în pădure până ce, împleticindu-ne și alunecând, aproape ne prăbușim într-un luminiș. Sana e acolo, cu ochii larg deschiși, o pată de culoare în fiecare obraz, și ține de căpăstru doi cai. Scoate o exclamație în momentul în care ne vede.

— Ce – ce s-a întâmplat?

Vocea sa e ca un hohot de plâns.

Oscar stă aplecat, încercând să-și recapete răsuflarea.

— Primarul a fost atacat. Cineva cu un cuțit – probabil că l-a omorât, nu știu.

— Nu înțeleg…

Se uită când la unul, când la celălalt.

— Cine…

— N-a fost unul de-ai noștri, zice Oscar cu răsuflarea întretăiată.

— Și n-a fost niciunul de-ai noștri…

Răsuflarea ei încetinește și se liniștește. Se uită la mine, și din ochii săi îmi pot da seama că ușor-ușor începe să realizeze ce s-a întâmplat.

— Minnow. Asta e mâna lui. El l-a convins pe Longsight să te aducă, a chemat mulțimea, apoi… Am fost atât de *proastă.* N-ar fi trebuit să te las să vii aici. Ni s-a întins o cursă.

— N-ai fost tu? abia dacă pot rosti cuvintele; dinții îmi clănțănesc din cauza șocului. N-ai fost tu?

— Nu! Am fost aici tot timpul.

Aproape că se văicărește și groaza de pe chipul său epuizează și ultimul crâmpei de curaj din mine.

— De ce să-l atacăm noi pe Longsight? Au făcut ca persoana respectivă să *pară* că e unul de-ai noștri.

Pășește furioasă de colo-colo.

— Trebuie să fi fost unul din oamenii lui Minnow. De ani de zile se tot zvonește că Longsight e doar marioneta lui, că Minnow se folosea de el ca să ajungă la putere, însă și-a

petrecut timpul încercând să-i întoarcă pe oameni împotriva noastră…

Ea geme.

— Longsight e politician; s-a folosit de ura împotriva neînsemnaților pentru a ajunge la putere, însă nu-i prea pasă de noi. În schimb, Minnow vrea să *dispărem.* Longsight a servit scopurilor sale.

Ea zâmbește sumbru.

— Iar acum Minnow își va vedea dorința îndeplinită. Poate începe războiul fără să suporte niciun fel de consecință. Nebunul de Longsight va fi mascota moartă a acestui război.

— Sânge… șoptesc. A fost atât de mult sânge.

Sana ne înmânează o ploscă și, pe rând, luăm înghițituri zdravene de apă.

— Cum de tu ai fost acolo? îl întreb pe Oscar. Cum de ai știut să vii și să mă găsești?

— Karl mi-a spus, zice Oscar în timp ce inspiră profund, încercând să se calmeze. Lucrează cu noi, cu ciorile.

Îmi surprinde privirea și zâmbește.

— Știu, însă am ajuns să credem că putem avea încredere în el. S-a schimbat de cum îl știai. În fine, a ascultat conversația ta cu Longsight și a venit la noi. Sana m-a trimis înainte să văd ce se întâmplă și am sosit chiar în momentul în care avea loc atacul.

— Trebuie să plecăm, zice Sana deodată.

Face semn înspre cai.

— I-am trimis pe Helina și pe Rory înaintea noastră, în Featherstone. Repede, nu mai putem rămâne aici.

În tăcere, ne începem călătoria înapoi spre Featherstone, înapoi spre locul pe care l-am simțit pentru o vreme ca fiind acasă. Sana impune un ritm alert.

Mă cutremur în timp ce-mi imaginez întoarcerea noastră acasă. Adevărul care va trebui spus în legătură cu ceea ce făceam în Featherstone și ce orori am adus asupra lor. Oroarea războiului. Îmi imaginez chipul întunecat și furios al lui Fenn. Mi-l închipui pe al Tanyei: șoc și trădare. Nici măcar nu reușesc să mă gândesc la Gull.

E prea mult de suportat. Și astfel, în timp ce continuăm să mergem, hotărăsc să mă prefac că nu sunt aici. Dacă nu sunt aici, atunci nu trebuie să gândesc; nu trebuie să simt durerea

sau oboseala sau frigul, care se strecoară tot mai adânc în oasele mele cu fiecare nouă rafală de ploaie. Mă țin strâns de hățuri, cu ochii ațintiți pe poteca din față și îmi imaginez că sunt în vârfurile copacilor. Îmi imaginez că sunt Gull, stând într-un copac și privind cum se întâmplă toate astea. Îmi imaginez că sunt o pasăre, care zboară deasupra, vede destinația noastră și cântă *nu mai e mult, nu mai e mult.* Îmi imaginez că sunt doar vântul și că pot trece prin toate astea, că nu e nimic în spatele meu și nimic în fața mea și nu mai trebuie să-mi mai fac griji.

O pasăre cântă aspru în urechile mele și văd o sclipire de negru și alb care țâșnește printre copaci. Încerc să nu revin înapoi pe pământ, însă senzația amețitoare de a fi deasupra și împrejurul tuturor lucrurilor a dispărut și nu mai am nimic altceva de făcut decât să continui să merg.

Capitolul treizeci și șase

N-am știut niciodată că poate fi atât de multă liniște în jurul focului. Am ajuns împleticindu-ne exact în momentul în care începea întâlnirea și acum Sana le transmite groaznicul adevăr. Începe cu trădarea mea – mi-a spus că nu era altă cale – și sfârșește cu relatarea morții lui Longsight.

— Cred că acesta a fost planul lor de la început, sfârșește ea.

E epuizată și vocea sa pare să se frângă cu fiecare cuvânt pe care-l rostește, însă se străduiește să răspundă la întrebările care vin de la membrii înspăimântați ai comunității.

— E mort? strigă Ben. Longsight e mort?

— N-am văzut, zice Oscar. Însă era mult sânge.

Tăcere. Apoi Sana continuă cu o voce aspră.

— Oh, se pare că Minnow și gorilele sale au orchestrat foarte frumos treaba asta. Din ce mi-a povestit Leora, se pare că au creat o diversiune perfectă în piață și apoi au dat vina pe noi. Helina zice că ea și Rory au fost urmăriți; Rory nu s-a întors încă.

Justus ia cuvântul.

— Ne-ai trădat, zice el încetișor, privindu-mă în ochi. Am știut-o tot timpul.

Urmează o pauză lungă și, pentru o clipă, închid ochii.

— Îmi pare atât de rău, zic istovită.

Acum n-am încotro, așa că trebuie să fiu sinceră.

Să spun adevărul gol-goluț.

— Da. V-am trădat. Primarul Longsight m-a trimis în Featherstone de la bun început.

Mă uit la mâinile mele împreunate în poală. Nu pot ridica privirea ca să le văd chipurile.

— Mi-a cerut să-i aduc informații.

— Și ai făcut-o?

Vocea lui Solomon e atât de stinsă, încât îmi vine să plâng.

— Am avut doar o întrevedere cu… persoana de legătură.

Risc și ridic privirea și-mi doresc să n-o fi făcut-o; par cu toții atât de serioși și atât de triști.

— I-am spus adevărul, continui. Le-am spus că n-ați putea aduna niciodată o armată; că aveți atât de puține –

— *Șarpe* ce ești! strigă Justus. Le-ai dezvăluit cât de puțin ne putem împotrivi!

— Le-a spus și despre planul nostru de a ataca spitalul.

Sana vorbește blând, de parcă fiecare cuvânt doare.

— Sângele lui Ruth e pe mâinile tale, trădătoareo! strigă o voce furioasă și mă fac și mai mică, cuprinsă de rușine.

Justus se întoarce spre Sana.

— Ai știut de asta?

Ea refuză să se lase intimidată; îi înfruntă privirea fățiș.

— Leora mi-a spus. Am crezut că îl putem aduce pe Obel înapoi, zice ea cu calm. Leora refuzase deja să le mai spună altceva. Justus, putem avea încredere în ea.

— Să avem încredere în ea!

Expresia sa în timp ce mă privește e una lipsită de milă.

— Să avem încredere într-o trădătoare?

— Vreau doar să spun ceva.

Vocea îmi cedează.

— E adevărat că m-am întâlnit cu persoana de contact din Saintstone și că le-am spus lucruri pe care nu trebuia să le spun – că sunteți epuizați, morți de foame. Am crezut că dacă știu că nu sunteți o amenințare, atunci e posibil să vă lase în pace. Văd că m-am înșelat.

Mă uit în jur la ei toți – la Gull, la Tanya, la Solomon, la toți acești oameni care mi-au dat un cămin și au avut încredere în mine.

— Însă m-am întors în Saintstone doar pentru că speram că-l puteam salva pe Obel, pe fiul vostru. M-aș fi predat de bunăvoie, dacă asta însemna că el o să fie în siguranță. Nu v-aș trăda niciodată, nu acum –

Simt că mă înec.

— Nu acum. Acum acesta e singurul cămin pe care-l am. Vă rog să nu mă izgoniți.

Se lasă o tăcere stânjenitoare în vreme ce termin de vorbit și văd că ochii lui Gull sunt plini de lacrimi.

— Leora, cred că ar trebui să pleci, spune Solomon cu vocea răgușită. Trebuie să vorbim despre asta – ca o comunitate.

Mă ridic pe picioarele tremurânde. O comunitate din care eu nu mai fac parte. Cu capul plecat, părăsesc adunarea din jurul focului și mă întorc acasă la familia Whitworth. Mă ascund sub așternuturi până când Gull se întoarce; nu-i pot suporta

dezamăgirea. Îi aud pe Solomon și pe Tanya intrând în casă și aud vocea lui Oscar. Îi dau și lui un pat.

Simt că nu voi mai putea dormi niciodată. Mă doare umărul și inima îmi bate prea repede. S-au întâmplat atât de multe lucruri și un amalgam de imagini îmi umplu mintea. Mama, țipând după mine în piață. Longsight, prăbușindu-se la pământ cu ochii mari și surprinși. Răgetul de furie al lui Minnow. Chipul șocat al Sanei, răsuflarea ei precipitată.

Mă răsucesc în pat, obligându-mi respirația să se domolească și încet-încet epuizarea pune stăpânire pe mine. Adorm cu gândul la strămoșii mei. La Joel. La Miranda.

— Să nu-ți fie frică, spun ei. Să nu-ți fie frică. Să nu –

În acea noapte visez că mă aflu într-o casă. E o casă ca din turtă dulce, frumoasă și dulce. Se aude o bătaie în ușă și aud limpede vocea lui Mel.

— Haide, Mică Lumină, strigă cu o tonalitate melodioasă a vocii.

Deschid ușa și privesc în jur, însă nu-i nimeni. De-o parte și de alta sunt două colibe identice cu a mea. Din casa din partea dreaptă se aude glasul cuiva care plânge. Mă duc să văd dacă pot ajuta cu ceva.

Împing ușa și înăuntru se află o femeie însemnată, doar puțin mai mare decât mine. Cerneala ei e o reprezentare rafinată, povestea vieții ei este exemplificată cât se poate de clar.

Are capul îngropat în mâini în timp ce stă la masă. Pe masă e niște carne crudă, îmbibată de sânge, cartofi, un dovleac și un castron cu făină.

Femeia ridică privirea înspre mine, chipul său e mâhnit.

— Am tot acest belșug, însă nu pot mânca.

Plânge.

— Ajută-mă, te rog.

Privesc pe fereastră, la cea de-a treia casă, și îi spun femeii însemnate să aștepte.

Împing ușa celeilalte colibe și văd o femeie neînsemnată, doar puțin mai mare decât mine. Imaginea în oglindă a femeii din cealaltă casă. Pielea sa e lipsită de cerneală: goală și rozalie, cu broboane de sudoare, pentru că focul din vatră arde cu intensitate.

— Am căldură și foc, însă n-am nimic de mâncare.

Plânge.
— Ajută-mă, te rog.
Vocea lui Mel îmi răsună în urechi:
— Vino, Mică Lumină.

Mă trezesc, transpirată și lihnită de foame.

Capitolul treizeci și șapte

Probabil va ploua. Mai mult ca sigur cerul e plin de nori de furtună și de acea presiune ridicată care precedă tunetul și care se simte asemeni unei profeții.

Însă podeaua bucătăriei e caldă sub picioarele mele, acolo unde soarele primăverii s-a strecurat prin fereastră. Am îndrăznit să mă dau jos din pat știind că e târziu, sperând că nu-i nimeni prin preajmă.

Fac pâine prăjită, uimită că mai e încă ceva de mâncare în bucătărie. E și unt și gem și, dacă m-aș putea întoarce în timp câteva zile, acest lucru mi s-ar părea ca în paradis. Tanya intră în bucătărie în timp ce eu stau în picioare și mănânc, așteptând ca ceaiul să fiarbă, picioarele sale încălțate cu papuci pășesc ușor pe podeaua placată cu gresie. Ne privim lung o vreme, apoi ea face un pas înspre mine. Mă mângâie pe umăr și eu încep să plâng. Când se apleacă să mă îmbrățișeze, suspine zguduitoare îmi cutremură trupul.

— Îmi pare atât de rău că v-am mințit, zic eu înghițind cu dificultate. Am crezut că făceam ce trebuia; îmi pare rău, îmi pare atât, atât de rău.

Tanya îmi șterge lacrimile și îmi vorbește cu blândețe.

— Oh, Leora. Știu că inima ți-e bună.

Îmi mângâie părul, încercând să mă facă să nu mai dau din cap și să-i resping iertarea.

— Nu-i vina ta, draga mea. Ce se întâmplă acum e rodul multor ani de ură și separare.

Mă îndepărtează puțin de ea și îmi dă părul pe spate.

— Nu-i nicio surpriză că s-ar folosi până și de o copilă nevinovată ca să-și ducă la îndeplinire planurile diabolice. Nu toate lucrurile pot fi reparate în grabă, indiferent cât de mult îți dorești acest lucru. Tu chiar ești fata mamei tale. Ea și-a urmat inima la fel cum faci și tu – a vrut să aducă schimbarea.

Cu toate astea, faptul că și-a urmat inima n-a ajutat-o prea mult, gândesc eu.

— Ce s-a întâmplat noaptea trecută? Îmi trag nasul, ștergându-mi ochii cu mâna. Ce ați hotărât în legătură cu – în legătură cu toate lucrurile?

— Păi, am căzut de acord că poți rămâne – pentru moment, atât timp cât rămâi sub aripa mea protectoare, zice Tanya.

Se întoarce când Oscar intră în bucătărie; e clar din expresia chipului său că și el a ascultat. Ea îl cuprinde cu privirea sa caldă.

— Amândoi puteți rămâne. Oamenii nu sunt prea fericiți în legătură cu asta; nu vei fi iertată pentru mult timp, Leora. Însă poți rămâne. Iar în privința Saintstone-ului…

O umbră îi traversează chipul și ridică din umeri.

— În această dimineață are loc o întâlnire a vârstnicilor. Trebuie să hotărâm dacă luptăm acum sau mai târziu.

— Vrei să spui…

— Solomon și Kasia cred că ar trebui să ne ascundem intențiile.

Tanya oftează.

— Să strângem ce arme putem, în așa fel încât să fim pregătiți pentru un atac și să-l anticipăm. Eu sunt de acord cu ei. Mie mi se pare o sinucidere să încercăm să inițiem o revoltă; nimic nu i-ar plăcea mai mult lui Minnow decât să ne extermine pe toți. Și unii… ei bine, unii spun că așteptarea înseamnă înfometare și moarte – o moarte mai înceată și mai lentă. Ei vor să atacăm acum.

Nu trebuie să întreb cine vrea acest mod de acțiune. Trebuie să fie Sana și Justus, bineînțeles. Și mă cutremur, gândindu-mă la puterea Saintstone-ului. Featherstone n-are nicio șansă.

Tanya se forțează să zâmbească.

— Vom hotărî între noi și dacă e dorința noastră a tuturor, atunci va fi decizia corectă, zice ea, însă fruntea îi este umbrită și știu ce gândește.

Dacă atacă sau stă ascuns, Featherstone e oricum osândit. Mă uit la Oscar și văd acel lucru și pe chipul său: frică.

* * *

Pe la mijlocul dimineții, Tanya mă însoțește prin piață spre casa vârstnicilor. A zis că Sana vrea să-mi predea lecția următoare. Oscar e cu Solomon. Adun pietre albe de pe drum și nu mă simt mai puțin împovărată; mă simt și mai încărcată din cauza greșelii mele.

Tanya mă lasă lângă scara casei vârstnicilor și mă ciocnesc de Sana pe coridor, care iese din sala de reuniune. Pot auzi un murmur de voci furioase din interior.

Umerii îi sunt lăsați și se mișcă lipsită de energia sa obișnuită.

— Leora.

Cuvintele sale par rostite cu oarecare efort.

— Mă bucur că ești aici. Vino cu mine.

O urmez în josul coridorului spre camera amintirilor.

Lasă ușa să se închidă cu o bufnitură în urma noastră și se prăbușește pe un scaun.

— Cred că azi va fi o altfel de lecție.

Vocea sa e ostenită. Face semn spre stivele de cutii aflate pe rafturi.

— Alege una, mă îndeamnă ea. Nu contează care. Dă-o jos și deschide-o.

Îmi amintesc de rafturile pline cu cărți de piele de la muzeu, ale celor care au murit și nu mai au familie, care să se îngrijească acasă de ele. Mă gândesc la cărțile de la acel etaj secret și special, care erau ascunzătorile povestitorilor nenumiți și neamintiți. Privesc în jur, ca și cum ar exista o cutie care arată sau pare diferită de celelalte, una care mă strigă s-o aleg. Însă toate sunt la fel, întind mâna, o pun pe una care e mai la îndemână și o dau jos. E mai grea decât mă așteptam, așa că o prind și cu cealaltă mână și o țin aproape de trup, în timp ce mă întorc la masă. O așez pe masă – puțin cam prea repede – și lemnul cutiei se lovește de lemnul mesei.

— Haide. Deschide-o.

Ea face semn din cap înspre cutie.

— Ești sigură că e bine? fac o pauză și mă încrunt.

— Ai așteptat destul de mult.

Sana ridică din umeri.

— Mi-ai spus că Ruth ți-a împărtășit câte ceva referitor la eradicare și e timpul să cunoști și restul. E timpul să știi motivul pentru care suntem ceea ce suntem. Și de ce trebuie să luptăm.

Cu toate astea, sunt reținută; mă simt de parcă sunt o intrusă.

— Deschide cutia, Leora.

Când mă vede că ezit iarăși, întinde mâna și desface închizătoarea. Eu dau capacul deoparte. *E doar o cutie,* îmi spun în sinea mea.

Am dreptate; e doar o cutie. O cutie cu lucruri. Văd o pereche îndoită de ochelari, o păpușică de lemn, un pantofior de piele – abia purtat. Dedesubt e și o bucată de material – e cumva un obiect de îmbrăcăminte? Un șorț? Un șal? Nu știu. Apoi Sana ține cutia ridicată ca să pot vedea o etichetă cu o inscripție. Sunt patru nume.

— Mabel, James, April și Ada Jones, citesc cu voce tare. Ce-i asta?

Sana se duce la rafturi și dă jos cutie după cutie. De fiecare dată, citește numele în timp ce scoate o cutie și o așază pe masă. Fiecare cutie e plină cu suveniruri. O șuviță de păr, un colier, un desen – pe o hârtie murdară și aproape uzată. Văd unelte, ace, un dinte – un colț al unui câine, poate. Sunt și pipe, zaruri, fire de ață, flori presate și o căciulă atât de mică, încât probabil a fost făcută pentru un nou-născut. Cu fiecare cutie, aerul se îmbogățește de mirosuri noi și rămâne mai puțin aer de inspirat. Miroase a insecte, a bucăți de hârtie, a panică, a morminte, a oase rupte, a buze mușcate și a lacrimi reprimate.

Furia sa reprimată e evidentă acum.

— Aceștia sunt doar unii din oamenii pe care comunitatea ta *i-a strămutat.*

Nu îndrăznesc să vorbesc.

— Știu cum e predată povestea pe care ați auzit-o cu toții. Au existat diferențe religioase, cel mai bine e să existe separare. S-a *sugerat* că neînsemnații au plecat și s-au alăturat vechii comunități neînsemnate din Featherstone.

Scoate un cartonaș, se uită la el și îl așază înapoi în cutie.

— Ar fi fost un fel de reîntoarcere acasă, exact ceea ce-și dorea toată lumea: asta a fost povestea, în orice caz. Povestea frumoasă. Nu aveam să primim niciun fel de compensație pentru pământul pe care l-am părăsit, nu exista nicio prevedere pentru copiii pe jumătate școliți. Am protestat, bineînțeles. Totuși, cumva, conducătorii protestelor au dispărut. Apoi a venit și ziua *strămutării.*

Ea flutură cartonașul din mână.

— Asta e ceea ce s-a întâmplat acum o jumătate de secol. Ascultă-mă pe mine, pentru că e adevărul. Aceasta e povestea care ne-a fost transmisă și pe care am văzut-o în ochii lor, pe chipurile lor, în cicatricele lor. Acum că Ruth a murit, toți

martorii noștri oculari au dispărut – și avem mai mult decât o datorie morală de a ne asigura că adevărul e cunoscut.

Inspiră profund.

— Înainte de răsărit, a sosit gloata. Chipurile și faptele lor au fost ascunse de noaptea neagră. Erau înarmați și i-au luat pe oameni de la casele lor, cu singurele posesiuni pe care le puteau ține în mâini. I-au condus pe oameni afară din oraș, pe un câmp unde sunt ținuți porcii.

Ochii săi sunt ațintiți acum într-ai mei.

— Au fost ținuți acolo săptămâni întregi, cu foarte puțină mâncare și apă. Cei bolnavi s-au îmbolnăvit și mai tare și nu li s-a acordat niciun fel de ajutor medical. Boala a început să se răspândească. Însă, în cele din urmă, – în cele din urmă, a sosit ziua strămutării. Oamenii s-au adunat lângă porți, disperați să iasă atunci, disperați să părăsească acel iad. Și porțile s-au deschis și – ei i-au măcelărit. Ca pe niște animale.

Cartonașele îi cad din mâini.

— Doar aceia care au putut fugi destul de repede și s-au putut ascunde destul de bine s-au salvat. Cei care au supraviețuit se reîntorceau noaptea și, noapte de noapte, adunau tot ce puteau – aceste memento mori – astfel încât să nu-i putem uita. Familiile lor nu le-au putut îngropa trupurile, zice ea cu vocea răgușită. Însă, măcar avem astea.

E prea mult. Oroarea acelui lucru – executarea meticuloasă a planului lor. Încerc să mă gândesc și să-mi amintesc cine era primar pe atunci. Cred că era Beeston Carlisle – un bărbat a cărui guvernare a fost ridicată în slăvi, când am învățat la școală despre el. Însă atunci, ceea ce mi s-a spus la școală au fost minciuni. Pietrele din săculețul meu zornăie în timp ce-mi cufund capul în mâini. *Nimic nu poate plăti pentru fapta aceasta.*

Acum ea închide fiecare cutie și le așază înapoi pe raft, una câte una.

— De ce nu mi-ați spus? De ce mi-a spus Ruth numai unele lucruri? șoptesc. Dacă așa s-a întâmplat, de ce nu mi-a spus chiar în ziua în care am sosit în Featherstone?

Ea se întoarce, roșie în obraji.

— *Dacă* așa s-a întâmplat?

Face un pas către mine.

— Nu sufla nicio umbră de îndoială în această cameră. De *asta* am fugit.

Face un semn înspre cutii.

— De aceea continuăm să fugim și de aceea trebuie să luptăm. Asta e dovada, chiar aici.

Vreau să-i spun despre camera de la muzeu cu toate dovezile relelor făcute de neînsemnați – exponatele, care vorbesc despre obiceiul înfiorător al neînsemnaților de a secționa mâinile victimelor lor, astfel încât cartea pielii lor să nu fie completă, despre revolte, despre frică. Toate acele lucruri s-au întâmplat, nu-i așa? Vreau să-i spun că e mai complicat decât crede. Însă orice spun va suna ca și cum m-aș apăra, va mirosi a justificare și cum aș putea? În această cameră, e o întreagă lume a unei istorii pe care n-am cunoscut-o – o istorie care ne-a fost ținută ascunsă, nespusă, prelucrată, suprimată. Și e o poveste de groază care nu seamănă cu niciuna pe care am auzit-o vreodată.

— Vezi de ce trebuie să luptăm? Suntem disperați. Și nu putem pierde din nou.

Vocea ei e aprigă.

— Trebuie să existe o cale care nu înseamnă război, îndrăznesc să spun. Sunt sigură că dacă oamenii din Saintstone *ar ști…*

Dar cuvintele mele sunt pustii. Nimeni de acolo nu vrea să știe, cred. Ei preferă minciuna.

Credeam că noi eram victimele.

— Indiferent ce se va întâmpla mai departe, Leora – trebuie să iei atitudine. De ce crezi că Minnow a pus ca Longsight să fie omorât acum? Oamenii din Saintstone au fost ținuți într-un delir de frică și ură în aceste ultime câteva luni, iar acum el a avut nevoie de un catalizator. Anii de suspiciune au ajuns într-un punct critic. Ne va distruge fără milă. N-avem de ales decât să lovim primii.

Își izbește pumnul de palmă.

— Îi iubesc pe oamenii ăștia, mă auzi? Ei sunt tot ce e mai bun pe lumea asta. Îi iubesc și nu vreau să-i văd căzuți la pământ.

Și nu mă pot gândi la nimic altceva de spus.

Sana îmi privește chipul.

— Se va vorbi. Se vor face planuri. Și avem nevoie de loialitatea ta. Avem nevoie de tine, o însemnată, ca să le întorci spatele și să fii de partea noastră. Spune-mi acum, Leora. Pot conta pe tine că vei fi susține Featherstone-ul și că vei lupta pentru dreptate?

Ea își întinde mâna.

Mă uit la cutii și pot simți fiecare suflet, care mă roagă să consimt, și mă ridic în picioare. Mă ridic în picioare, îi iau mâna și i-o strâng.

Capitolul treizeci și opt

Nu pot dormi în noaptea de dinaintea zilei când are lor ritualul zilei nașterii lui Gull și nu mă pot trezi atunci când ea pleacă. Cel care mă trezește e Fenn, care bate scurt în ușă.

Oscar așteaptă în hol și schițează un zâmbet nedumerit către mine.

— Ciudat moment pentru o petrecere a zilei de naștere, zice și eu îmi dau ochii peste cap.

Face semn cu capul înspre Fenn, care e cu spatele întors.

— Am senzația că nu vom fi bineveniți.

— Gull se pregătește pentru asta de atâta timp.

Totuși, știu că are dreptate; Gull abia dacă mi-a vorbit și nu vreau să forțez nota. Îl urmăm pe Fenn la o oarecare distanță îndreptându-ne spre lac, apoi, pe măsură ce ne apropiem, iau o hotărâre și îl prind pe Oscar de braț.

— Vino pe aici – nu ne vor observa, însă noi putem urmări printre copaci cum decurg lucrurile.

Și îl conduc pe Oscar pe o altă potecă, una care ne va duce în cealaltă parte a lacului. Îmi scot ghetele și merg încetișor, însă Oscar face zgomot în timp ce merge prin pădure și eu zâmbesc gândindu-mă la toate lucrurile pe care le-am învățat de la Gull.

Găsim un loc ideal să stăm și să privim, aproape vizavi de oamenii adunați pe celălalt mal. O văd pe Gull, palidă în pânza ei albă, atât de înaltă și de serioasă. Mi se taie răsuflarea când văd mulțimea de oameni. Grupul e numeros – mai mare decât la ziua lui Fenn. Presupun că teama referitoare la război reînvie credința. Ne păstrăm convingerile și ritualurile într-un mod diferit atunci când știm că ne sunt amenințate.

Tunica sa cade în falduri neregulate, probabil a terminat de cusut pietrele în tiv fără ajutorul meu. Toate acele pietre care o îngreunează de atâta timp. Scutur din cap cu un oftat – în sfârșit, va fi din nou ușoară și liberă. Îi spun lui Oscar ce se va întâmpla.

Când sosește clipa ca torțele să fie ridicate, văd cum Gull își mișcă gura, fiind de acord cu promisiunile pe care trebuie să le facă și când intră în apă, o pasăre plutește în zbor deasupra

lacului. Realizez că sunt invidioasă pe Gull – e atât de aproape de mântuire. Vreau să intru în apă și să mă întâlnesc cu ea. Însă n-o fac; țin gura închisă și stau ascunsă, urmărind împreună cu Oscar în timp ce ea se afundă din ce în ce mai adânc în apă. Îi vedem chipul în timp ce inspiră o ultimă gură de aer și, în ochii săi, care acum sunt atât de aproape, văd o umbră de teamă, apoi se scufundă și dispare.

În locul în care s-a scufundat undele ating încetișor malul de pe partea noastră și, în tăcere, privim apa liniștită și calmă. E atât de liniștită și, buimacă în toropeala mea, îmi amintesc de visul pe care l-am avut în prima noapte aici. Pot simți gustul de ars al cernelii negre; aud zgomotul pumnilor mei, care bat în sticlă, și simt cum lichidul vâscos îmi pătrunde în plămâni.

Privesc peste râu la vârstnici și la membrii comunității și așteptăm.

Aștept și tot aștept.

Unul din vârstnici scutură din cap.

Solomon se repede înainte, însă niște mâini puternice îl țintuiesc la pământ. O aud pe Tanya țipând. Apoi văd cum Fenn își croiește drum prin mulțime. Justus îi ține calea și Fenn îl îmbrâncește. Îl scap din vedere în mulțimea care freamătă.

Și ei așteaptă.

Aud cum un cântec se înalță pentru a acoperi țipetele, un cântec cântat de cei de pe mal. Vântul le poartă cuvintele în urechile mele și îi aud spunând *pierdută, sortită* și *dispărută.*

Ies la iveală din ascunzătoare. Îl aud pe Oscar strigând ceva, însă continui să alerg. Mă scufund în apă până ce îmi ajunge până la talie, la piept, la gât. Se aud strigăte de pe partea cealaltă a lacului, însă nu mă întorc. Trag cu putere aer în piept și mă scufund, îndreptându-mă spre locul unde Gull s-a dus la fund.

Frigul îmi dă o stare de șoc conștient. Continui să înaintez, înotând spre mijlocul lacului. Știu că oamenii privesc, văd neclar un pâlc întunecat. Îmi țin răsuflarea și mă scufund sub apă, cu ochii deschiși, cu mâinile întinse. Undeva, în această lume întunecată și înceată, se află prietena mea și ea nu merită să i se întâmple asta.

Hainele-mi sunt grele; cu fiecare mișcare ele mă încetinesc și îmi șoptesc, *stai liniștită, stai liniștită, stai aici, stai liniștită.* Nu

vreau să le ascult, continui s-o caut, continui să sper că următorul val de apă mi-o va da înapoi pe Gull.

Trebuie să mă ridic din nou la suprafață ca să respir, însă risc ținându-mi răsuflarea cât pot de mult. Nu simt decât frigul. Degetele mele nu mai par ale mele și părul mi se înfășoară în jurul feței.

Nu mă pot opri. Continui să înot, privind în stânga și în dreapta prin apa tulbure și cred că văd un buștean, însă plutește prea în derivă pentru a fi un buștean, întind mâna și o înșfac. Tunica o trage în jos, astfel că fără să se miște măcar, ea nu poate pluti. I-o smulg, blestemând croitoreasa că a făcut niște cusături atât de îngrijite și de rezistente. Găsesc gulerul și rup materialul în locul unde sunt nasturii și simt cum mi se rup și unghiile; văd norișori roșii formându-se, în timp ce degetele mele însângerate continuă să se muncească cu materialul tunicii și, ca o ultimă răsuflare, tunica se desprinde de pe ea, iar ea devine ușoară și liberă; o țin cu toată puterea mea și înot către suprafață. Suprafața e singurul cuvânt pe care îl cunosc în acest moment. Suprafața e singura cale, însă dacă am uitat? Dacă eu cred că mă ridic la suprafață și în schimb, nu fac altceva decât să ne scufundăm mai mult și indiferent ce aș face, ea e oricum moartă? Către suprafață, către suprafață, către suprafață.

Niște mâini mă înșfacă de păr și îmi trag fața către suprafață. Trag aer în piept și trag cu forță capul lui Gull afară din apă. Oricine se află lângă mine mă îndrumă, mă strigă pe nume și-mi spune *pe aici, pe aici.*

Oscar. El ne aduce înapoi către mal, departe de locul unde e strânsă comunitatea. Apoi mă lasă și merge cu Gull împleticindu-se către prundiș, o pune jos și începe să-i apese cu mâinile pe piept. Merg poticnindu-mă în urma sa, însă a merge în viața reală e prea dificil pentru mine și mă las în genunchi. Cad în față și altcineva mă prinde. E Fenn.

Împreună ne uităm cu ochii ațintiți la Oscar, care se ocupă de Gull. Nimic, nimic – și apoi apa i se scurge din gură și vomită. Răsuflarea își croiește drum și se strecoară afară din plămânii săi și ea se agață de aceasta și și-o revendică, apoi încă una și încă una și plânge și tușește și plânge iar.

Clipesc iarăși și suntem doar eu, Gull, Oscar și Fenn, care ține o torță aprinsă într-o mână – probabil a fugit până aici când m-a

văzut că mă duc după Gull. Mă ridic în picioare, întregul trup îmi e zguduit de frisoane violente, care au pus stăpânire pe mine și mă întorc să mă uit la neînsemnații aflați pe partea cealaltă a lacului.

Aveau de gând s-o lase să moară.

Și unul câte unul, ei se întorc și pleacă, intrând în umbra copacilor.

Capitolul treizeci și nouă

E un foc aprins.

Fața mi se odihnește pe pământul tare și, când mă ridic în fund, mă clatin cuprinsă de o amețeală ciudată, care îmi dă senzația că mă voi prăbuși, de parcă e posibil să mă scufund iarăși. Lacrimi proaspete îmi cad din ochi și le urăsc. Urăsc felul în care îmi amintesc de apă, felul în care cad din mine și mi-e frică că nu se vor opri și vor inunda pământul întreg.

Însă e un foc aprins.

* * *

Când mă trezesc din nou, pe Gull o văd prima. Ea e aici, lângă mine, și doarme pe păturile viu colorate. E materialul în care ar fi fost învăluită când ar fi ieșit triumfătoare din apă.

Focul e destul de aproape pentru a ne încălzi și destul de departe pentru a ne simți în siguranță. Părul îmi miroase a fum, un miros mai bun decât cel al lacului. Suntem doar noi două, însă văd dovezi ale prezenței lui Oscar – rucsacul lui e pe jos – dar și cel al lui Fenn. Probabil că a adunat toate robele; a venit cu torța în partea de lac unde stăteam eu și Oscar și priveam. Gull se foiește puțin și încerc să mă aplec puțin către ea să văd dacă e în regulă. Pare mai palidă ca niciodată și are părul încâlcit și plin de ierburi din apă. Amețesc doar stând și îmi simt pieptul de parcă m-ar fi izbit cineva în coaste. Moțăi.

* * *

— Ești bine?

Fenn așază mai multe lemne în foc și vocea sa mă face să sar drept în picioare. Vocea îi e aspră, însă nu pare neprietenoasă. Oscar stă așezat lângă el, tăcut și gânditor.

— Sunt bine, spun cu o voce răgușită. Ce o să faceți?

Se uită la foc, privind cum trosnește.

— Va trebui s-o aducem înapoi.

— Nu ne putem reîntoarce *acolo.* I-ai văzut – au abandonat-o pur și simplu. Cum e posibil s-o abandoneze așa?

— Nu-i ușor de explicat. N-ai stat aici suficient ca să poți înțelege.

Însă vocea sa e încărcată de îndoială la auzul propriilor cuvinte.

— Păi, înțeleg că nu poți lăsa pur și simplu pe cineva să moară.

Îl privesc cum se ocupă de foc.

— Nu spun că a fost bine.

Dinții îi sunt încleștați – focul din privirea sa e încă acolo, însă cred că e mai puțin aprins decât înainte.

— N-ai putea niciodată să înțelegi. Vii și te joci de-a neînsemnata. Dar nu ești una de-a noastră.

— Atunci de ce ești aici?

Undeva, pe parcurs, a încetat să-mi mai fie frică de Fenn.

— De ce n-ai stat acolo s-o privești cum se îneacă, ca restul?

Rămâne tăcut, scormonind în foc.

— Lacul acela i-ar fi fost mormântul. Oare asta presupun convingerile voastre cu adevărat?

Urmează o pauză în timp ce Fenn încearcă să salveze o bucată de lemn care e pe cale să cadă. Apoi zice:

— Obel nu ți-a spus niciodată de ce a plecat, nu-i așa?

— Obel nu spune niciodată nimănui nimic, spun eu pe un ton sincer.

Fenn râde cu amărăciune în glas.

— E un tip ciudat.

Stă așezat pe pătură lângă mine, cu picioarele sale lungi încrucișate. Ia o ploscă și bea din ea, apoi mi-o întinde și mie. Începe apoi să vorbească, ca prin vis, și, pentru prima dată, văd asemănarea dintre el și fratele său mai mare. Au aceeași voce molcomă și atentă. Aceeași senzație că își cântăresc fiecare cuvânt.

— Obel a făcut întotdeauna totul corect. Însă a și greșit. Și-a făcut treaba bine, era amabil cu oamenii, a muncit întotdeauna din greu și a venit la adunările din jurul focului plin de interes și de zel. Însă… întotdeauna punea întrebări despre tot. Înțelegi?

Încuviințez din cap.

— Era mereu curios, punea mereu întrebări. Aveam doar patru ani când a plecat, însă îmi amintesc. Ne citea poveștile și se contrazicea cu vârstnicii în legătură cu sensul lor. Și întotdeauna se eschiva de la treburi ca să meargă să deseneze.

Mă foiesc puțin pe locul meu, imaginându-mi-l pe acel băiețel grav și curios cu caietul de schițe în mână.

— A fost mereu fascinat de afurisita voastră de cerneală. Nu se mai sătura de povești despre Saintstone, despre semne, despre ce însemnau. De poveștile din spatele semnelor. Încerca mereu să-i însoțească pe călăreți în Riverton sau Saintstone. Un risc foarte, foarte prostesc. Și mereu era prins de tata. Eram prea mic ca să-l văd altfel decât drept fratele meu mai mare, însă în cele din urmă oamenii au început să vorbească. În fine, la ziua sa de naștere i s-a întâmplat același lucru ca lui Gull.

Se freacă cu mâna pe frunte.

— A intrat în apă cu atâta siguranță și…

Fenn ridică din umeri.

— Mama și tata au fost cei care au intrat după el în apă. L-au scos afară. N-a stat mult timp sub apă – n-a stat mult.

Aruncă o privire spre Gull și fruntea i se încruntă.

— N-a stat la fel de mult ca Gull. Au încercat să-i convingă pe oameni că era o greșeală – că i s-a prins piciorul… Cunoști povestea în legătură cu lacul. Dacă cineva stă sub apă, e semn că păcatul nu i-a fost iertat. Arată că acea persoană e blestemată și trebuie lăsată în voia sorții. Ei au crezut că mama și tata fuseseră orbiți de afecțiunea pe care i-o purtau, că întorseseră spatele comunității salvându-l pe Obel. Și că, procedând astfel, ne condamnaseră pe noi toți. Au încercat să țină lucrul acesta ascuns față de Obel, însă el știa ce vorbeau toți. Și, într-o zi, s-a dus la vârstnici și le-a spus că nu credea că au dreptate în legătură cu ritualul zilei nașterii.

Focul trosnește și aud răsuflarea regulată a lui Gull. Pare ceva atât de tipic pentru Obel. El s-a dus, a întors povestea pe toate părțile și când a fost pregătit și-a prezentat cazul.

— Obel i-a provocat, zice Fenn cu o mândrie amuzată. A zis că ritualul n-a fost niciodată menit să fie luat ca atare. Interpretarea lui era următoarea: acesta era un ritual de comemorare, mai degrabă decât ceva ce trebuia făcut în fiecare an pentru a se obține mântuirea. *Comemorare* – îți poți închipui cât de mult le-a plăcut lor asta. Semănau prea mult cu vorbele însemnaților.

Înclin capul; pot să-mi imaginez cât de incendiar trebuie să fi fost. Comemorare mai degrabă decât purificare.

Fumul se îndreaptă în direcția lui Fenn și el strânge din ochi, îndepărtându-l cu mâna. Focul miroase diferit aici în pădure – pare cumva mai real.

— În fine, toate astea au coincis cu un an îngrozitor. Noi n-am avut niciodată mult, însă în acel anotimp toți pomii fructiferi au fost atacați de insecte, cartofii au ieșit putreziți din pământ. Apă a fost – multă apă, probabil prea multă. Însă orice altceva a fost un fiasco. Și spuneau oamenii că exista un motiv: un blestem adus asupra ținutului nostru de Obel, în ziua în care a fost scos din apă.

Ridică din umeri și are ochii tulburi.

— Nu știu dacă aveau dreptate. Poate încălcarea ritualului *chiar* a adus un blestem asupra ținutului nostru, însă știu că atunci când ți-e foame, cauți în orice parte o soluție.

Are dreptate. Foamea îi face ceva creierului și conștiinței. Acum știu asta.

— Vârstnicii au stat de vorbă cu el luni întregi. Și mama. Și tata. Au încercat să-l convingă că ei erau cei care aveau dreptate, nu el. În cele din urmă, Obel le-a spus că urma să rupă blestemul îndeplinind iarăși ritualul. Și, într-o zi, s-a dus la lac îmbrăcat cu tunica ce avea pietrele cusute încă în tiv. O grămadă de oameni s-au adunat când s-a scufundat el în apă. Când a ieșit iar la suprafață oamenii au început să ovaționeze – abia dacă stătuse sub apă o secundă. Însă nu s-a întors înapoi la mal. A continuat să înoate și a ieșit din apă pe cealaltă parte a lacului – acolo unde ai ieșit tu cu Gull. S-a oprit să-și ia o boccea – probabil își ascunsese niște lucruri în partea aceea a pădurii – și nu l-am mai văzut vreodată.

Aruncă niște bucăți de frunze în foc și le privește cum se înnegresc și ard.

— Ei au zis că din ziua când a plecat, pământul a început să producă. Nu mult, însă câte ceva, și asta le-a dat speranțe oamenilor. Credeau că blestemul fusese rupt pentru că Obel ascultase. Demonstrase că povestea Beliei era adevărată. Căința sa, absența sa îndreptaseră tot ce fusese distrus.

Ridică din umeri.

— Până acum, presupun.

Se lasă o pauză îndelungată după ce Fenn termină de vorbit. Eu îmi dreg glasul.

* * *

— Și după aceea, nu l-ați mai văzut niciodată? întreb eu, iar Fenn scutură din cap.

Ridică plosca pentru a închina un toast.

— Pentru Obel. Care a făcut-o de oaie și a plecat. Pentru Obel. Care e posibil să ne fi salvat, însă n-a rămas prin preajmă ca să afle.

Mă uit cu mare atenție la Fenn și văd o altă piesă din puzzle – toată furia sa, toată supunerea sa devotată și loialitatea sinceră – în tot acest timp, el a încercat să fie un alt Obel, să se afirme, să se salveze. Să-și depășească limita. Să fie perfect. E o povară prea mare.

Iau plosca din mâna sa și o ridic. Vocea îmi tremură atunci când vorbesc.

— Nu, Fenn. Pentru Obel, care a făcut tot ce a putut ca să vă ajute de când a plecat din Featherstone. Pentru Obel, care a rămas credincios obiceiurilor voastre chiar și atunci când a trăit ca un bărbat însemnat.

— Știi, din câte am auzit despre Obel, cred că i-ar *plăcea* că i se dă atâta atenție.

Vocea lui Gull e disonantă și cuvintele sale sfârșesc într-o tuse hârâită, care o lasă fără suflare.

Fenn se duce la ea.

— Haide, nu ținem niciun toast fără tine. Ridică-te în fund și bea asta, te va ajuta.

Gull se ridică, sprijinită de fratele său și trecem plosca de la unul la altul.

— Iar acum s-a întâmplat din nou.

Vocea lui Gull se aude ca o șoaptă; ochii săi sunt cuprinși de teamă.

— Oare familia noastră e pedepsită? Sau eu?

Tremuratul său devine atât de intens și mă trag mai aproape de ea. Își îngroapă capul în umărul meu și suspinele sale mă înspăimântă.

— Nimeni nu-ți poate face rău, Gull, îi șoptesc.

— Ar fi trebuit să mor. Nu eram sortită să mă întorc.

Mă gândesc la tunica ei, cusută atât de strâns, fără niciun nasture desfăcut și nu îndrăznesc să întreb dacă a încercat să se salveze. Poate a încercat; poate, în apă, nasturii erau prea înțepeniți. Sau poate încerca să îndrepte lucrurile prin – o țin și mai strâns și îi șoptesc că o iubesc, că sunt aici și că n-o voi părăsi.

Oscar, care a rămas până atunci tăcut, se ridică în picioare și se întinde.

— Acum ce vei face?

E întrebarea la care niciunul din noi nu vrea să se gândească.

— Nu știu.

Fenn privește meditativ înspre foc. Zâmbește.

— Știți, acasă e vremea pentru adunarea din jurul focului. N-am ratat niciuna, nici măcar atunci când eram bolnav.

— Nici eu, șoptește Gull. Fenn – avem foc – de ce să n-o facem aici? O putem face exact ca adunarea de acasă din jurul focului.

— Bine.

Fenn îi zâmbește drăgăstos și Gull își împreunează mâinile.

— Cu ce să începem? Cu o poveste?

Ea încuviințează nerăbdătoare din cap. A căpătat ceva culoare în obraji, cu toate că ochii îi sunt încă triști.

— Haide, atunci, Fenn. Spune-ne una dintre poveștile tale, zice Oscar.

Fenn pare puțin jenat, însă se uită la Gull, care radiază de entuziasm și se pregătește să înceapă.

— Bine, atunci.

Gull încearcă să pară serioasă, însă zâmbetul ei e molipsitor și Fenn îi zâmbește la rândul său și nu-mi vine să cred că el e aici, împreună cu doi însemnați și o neînsemnată proscrisă și nu l-am văzut niciodată atât de împăcat.

— E timpul pentru o poveste. Sper că stați comod, pentru că dacă nu, nu pot face nimic în sensul ăsta, așa că împăcați-vă cu situația. Poate vouă n-o să vă placă.

Se uită la mine și la Oscar.

— E o poveste despre putere și control. E povestea felului în care am scăpat.

Capitolul patruzeci

Prințesa adormită

Odată demult, un rege domnea peste regatul său. Îi plăcea să creadă că domnește bine, însă oamenii trăiau în frică. I se supuneau și îl slujeau pentru că alternativă însemna tortură și moarte. Regatul se îmbogățea, în vreme ce oamenii trudeau pentru regele lor, însă doar el și regina sa vedeau belșugul, iar ea era la fel de crudă precum soțul său.

Când regina rămase grea, o mână de oameni – o ceată de viteji – începu să se roage. Se rugară ca acest copil să schimbe întrucâtva lucrurile, ca acest prunc să aducă speranța și libertatea de care aveau trebuință. Se mai rugaseră ei și înainte și rugile nu le fuseseră ascultate. Însă, de data asta, stăruiră.

Se rugară atât de aprins și vraja fu atât de puternică, încât forțele răului începură să se neliniștească. Cu siguranță domnia regelui nu avea să fie amenințată? Și astfel, într-o noapte, chiar înainte de nașterea pruncului, un demon îi vizită în vis atât pe rege, cât și pe regină. Demonul îi preveni că viitorul părea sumbru și că era posibil ca pruncul să distrugă regatul. Demonul le spuse despre ceata curajoasă de credincioși care se rugau și îi preveni în legătură cu vraja care fusese așternută ca urmare a rugilor lor.

— Ziua în care fiica voastră se va înțepa în deget cu un ac va fi ziua în care regatul tău va fi distrus.

Regele și regina se treziră îngroziți, privind la forma mișcătoare din pântecele reginei de parcă era ceva monstruos. Spaima reginei stârni durerile facerii – regele îi porunci în zadar: îi spuse să se oprească, să-și strângă picioarele și să nu dea voie pruncului să iasă! Însă, bineînțeles, fiica lor se născu chiar în ziua următoare.

Regele rămase de neclintit în hotărârea sa de a nu lăsa blestemul să pună stăpânire pe regat.

— Trebuie s-o omorâm, îi spuse el reginei. Hai să scăpăm de acest albatros și să ne ducem mai departe zilele în liniște. Le vom spune oamenilor că pruncul a murit la naștere.

Și astfel, regina îl asigură pe rege că un străjer va duce pruncul în pădure și-l va omorî. Însă, cu toate că regina nici nu se gândea să lase regatul să-i fie distrus de propria fiică, nu se putu îndura să-și omoare pruncul. Și astfel, își trimise pruncul într-un loc pustiu – un loc unde trăiau doar blestemații de neînsemnați. Pruncul urma să fie îngrijit de câteva femei care – ea le obligă să-i promită – nu aveau să folosească niciodată ace. Copila avea să fie în siguranță, pentru că acești blestemați trăiau într-un ținut înconjurat de un zid – un zid pe care bunica sa, Moriah, îl zidise. Regina urma să se îngrijească ca femeile neînsemnate, care aveau grijă de copilă, să aibă tot ce le trebuia, însă fiicei sale nu i se va permite niciodată să părăsească hotarele; și, bineînțeles, nu i se va permite niciodată să vadă vreun ac.

Și în următorii șaisprezece ani totul fu bine, dacă bine însemna „așa cum fuseseră lucrurile mereu”. Regele și regina continuară să-și exercite cruzimea, oamenii sufereau, fiica lor fu ținută în spatele zidurilor, în siguranță, însă nu era nici fericită, nici împlinită. În tot acest timp, ceata curajoasă de credincioși se redusese la o singură femeie – pentru că atunci când rugăciunilor nu li se răspunde repede, credința oamenilor tinde să piară. Însă această femeie continuă să se roage în fiecare zi. Aproape că renunțase la orice speranță – la urma urmelor, prințesa nu murise la naștere? Exista vreo șansă ca schimbarea să vină?

Și totuși prin rugăciunile sale, vraja fu păstrată vie – cea mai mică scânteie era de ajuns – și prințesa începu să pună întrebări.

Ea întrebă multe lucruri, însă unul din ele – unul care făcu ca fețele păzitoarelor sale să pălească de groază – fu în ce fel erau făcute hainele. Ea se săturase de rochii. Voia să poată face pantaloni cu care să se îmbrace. Examină bucățile de material și văzu mici găurele, ață subțire și se întrebă prin ce vrajă bucățile de material se îmbinaseră. Femeile care se îngrijeau de ea nu-i spuseră nimic, iar regina trimitea în fiecare an șorțuri și tunici noi pe măsură ce fiica ei creștea.

Într-o zi, sosi un șorț nou care avea un buzunar. Și în buzunar era un ac. Era, fără îndoială, opera vreunei croitorese neglijente. Însă prințesa îl păstră la ea în buzunar; îl scotea în taină și-l

studia, minunându-se de strălucirea și de rezistența minusculă și fragilă a acestuia.

Iar în altă zi, firele de la șorțul său se desfăcură. Nu se mai întâmplase niciodată și, în timp ce prințesa privea cum firele se destramă – unul după altul – iar cusăturile se desfăcură, începu să vadă la ce putea fi acul de folos. Și, în taină, începu să coasă.

Pe măsură ce vraja se făcu mai puternică ca niciodată, regele fu încă o dată vizitat în vis.

— Nevasta ta te-a înșelat și fata ta trăiește! urlă demonul vizitator. Privește doar cum înflorește fiica ta. Pierzania ta e aproape!

Vizitatorul îi trimise regelui o viziune și el văzu prințesa în spatele zidului, cosând cu preocupare și când se trezi știu că trebuie să acționeze.

Și astfel, în noaptea următoare, el o porni călare prin pădure și găsi zidul. Se folosi de frânghii pentru a se urca pe zid și se strecură în locul unde dormea fiica sa. Nu avea să-i vadă nici frumusețea și nici speranța. Nu putea să-și vadă decât propria frică; și totuși, el n-o putu omorî. Ceva – vraja, poate – făcu ca sabia din mâna sa să rămână neclintită. Și astfel, în timp ce ea dormea, regele luă o foarfecă pe care ea o folosea pentru a tăia pânza și la repezeală îi tăie toate degetele gingașe – hârș, hârș, hârș – și le așeză într-un săculeț de catifea pe care îl ținea în jurul gâtului. El se strecură prin noapte și ajunse înapoi în palatul său, unde dormi bine, știind că rezolvase problema odată pentru totdeauna. Din când în când își mângâia sacul care-i rămăsese în jurul gâtului și zâmbea fericit.

* * *

Când fiica se trezi, cu patul plin de sânge și fără degete, urlă de durere. Își strigă străbunii să vină și s-o salveze, să aibă milă de ea, să o apere. Și vocea ei se împleti cu rugăciunile bătrânei și făcură vraja și mai puternică.

În noaptea aceea un somn misterios se abătu asupra întregului regat – asupra prințesei și a tuturor celor aflați între acele ziduri. Toată lumea dormi atât de profund, atât de fără vise, atât de liniștit, încât nici măcar zorii zilei nu-i treziră. Pentru că vraja bună are nevoie de timp.

În timp ce regele zăcea în patul său sforăind, săculețul de catifea zvâcni. Apoi, se mișcă și gâtul sacului începu să se desfacă – de parcă ceva din interior știa cum să iasă afară. Și, în

liniștea unui regat adormit, un deget retezat se ivi afară din sac. După el urmară și frățânii săi și curând toate degetele se aflară pe pieptul regelui și vraja – vraja bună – le făcu să se miște.

Degetele se strecurară din ce în ce mai în sus, călăuzite parcă de ițe invizibile, un deget mare și un arătător se plasară de-o parte și de alta a nasului și se uniră, ca într-o îmbrățișare. Și restul frățânilor stăteau de-o parte și de alta a buzelor regelui și nu le lăsau să se deschidă. Indiferent cât trase regele de ele sau le smuci sau se luptă, degetele rămaseră nedezlipite și curând rămase nemișcat și degetele auziră cum sângele le cheamă de dincolo de marele zid.

Nimeni nu știe cum, însă dimineața prințesa se trezi în preajma femeilor neînsemnate care țipau că zidurile se prăbușiseră în timpul nopții. Erau liberi! Însă prințesei nu-i păsa de ziduri; ea văzu doar că degetele îi fuseseră înapoiate – și îi fuseseră puse la loc cu niște cusături îngrijite. Singurul indiciu era acul aflat între degetul mare și arătător, cu vârful înfipt adânc în buricul degetului arătător de la cealaltă mână. Ea trase de ac și își supse degetul străpuns și ceva – poate era vorba de vrajă – îi spuse să rămână în orașul cu zidurile prăbușite și să-și găsească adevărata soartă.

Și destul de curând, oamenii trăiră fericiți până la adânci bătrâneți.

Capitolul patruzeci și unu

— Avem și noi o poveste similară, zice Oscar.

Vocea lui e înflăcărată. Vreau să scutur din cap în direcția lui – ne simțeam atât de confortabil adineauri, atât de relaxați. *Să lăsăm poveștile așa cum sunt,* gândesc, însă sunt prea obosită ca să mă mișc.

Pusesem lucrurile cap la cap, în timp ce vorbea Fenn. E povestea surorilor, aceea pe care Mel mă încurajase s-o citesc înaintea ceremoniei de cântărire a sufletului tatei. O poveste despre părinți, care ascund adevărul față de copilul lor, în speranța că acest lucru l-ar putea proteja, uitând totodată că acel copil s-ar fi putut salva.

Povestea pe care a spus-o Fenn e mai mânioasă, mai întunecată: e mai degrabă un cântec de protest, decât o fabulă.

Sună ca o poveste menită să-i prevină pe cei răi că nu pot înfrânge forțele binelui – nu la nesfârșit. Vraja îi va salva, dacă se roagă destul de aprins și destul de mult. O poveste despre conducătorii care nu vor să accepte schimbarea – care și-ar omorî propriii copii de dragul propriei puteri. Neînsemnații nu sunt chiar atât de diferiți față de noi. Nu prea.

— *Sunt* asemănări, zic, dar e și complet diferită.

Încerc să-i fac să înțeleagă.

— Povestea e despre rege și regină și blestemul care însoțește venirea pe lume a pruncului lor, însă în povestea noastră ei încearcă s-o salveze ținând-o închisă. Încearcă s-o protejeze.

Apoi îmi dau seama.

— Au făcut totul, în afară de a-i spune despre blestem, astfel încât ea să-l evite.

— Sunt și alte povești pe care, într-un fel, le împărtășim – atât cei din Featherstone, cât și cei din Saintstone, continui eu.

Mă aștept să fiu luată în râs de Fenn, însă are o expresie gânditoare.

— Poveștile voastre seamănă cu poveștile cu care am crescut, doar că ele sunt ca o imagine în oglindă sau ca o reflexie în apă.

— Îți amintești că te contraziceai cu mine dacă poveștile sunt sau nu adevărate? întreabă Oscar, iar eu dau ochii peste cap.

— Erai atât de infatuat – când îmi spuneai că sunt doar povești.

— Atunci le-ai crezut.

Ochii săi îi întâlnesc pe ai mei și inima mi se strânge, la fel cum s-a întâmplat în ziua aceea la muzeu.

— Dar acum, Leora?

— Poate niciuna din ele nu-i adevărată, zic încetișor. Și nu știu ce să fac cu această idee.

Știu în adâncul sufletului meu că vreau să cred. Vreau ca *ceva* să fie real și adevărat. Am crezut-o pe Mel când mi-a spus că îmi voi găsi calea în poveștile trecutului. Însă dacă sunt doar simple povești și nimic mai mult? Și dacă o mare parte din adevărul lor depinde de povestitor?

Îmi las ochii obosiți să se odihnească, întoarsă cu fața spre foc, în timp ce flăcările mă liniștesc și mă fascinează; apoi o voce joasă vorbește și vocea pare că se aude dinspre lemnele care ard.

— Poate că *amândouă* sunt adevărate.

Gull se ridică în șezut și își îndreaptă spatele mai mult. Fruntea îi e încruntată și, în mod evident, respirația îi provoacă încă durere. Însă continuă să vorbească.

— Una nu trebuie s-o anuleze pe cealaltă.

Se oprește și se uită la noi cu o privire rugătoare.

— Oare cele două versiuni nu spun în final exact același lucru?

— Ce vrei să spui? întreabă Fenn.

— Păi, ambele povești îi au pe acei oameni, care cred că ei știu cel mai bine cum merg lucrurile.

Tușește timp de un minut foarte lung și îi ia ceva timp ca să-și recapete suflarea.

— Regele și regina, care iau decizii în încercarea de a apăra lucrul care contează cel mai mult pentru ei.

Oscar încuviințează ușor din cap.

— Apoi… uneori trebuie să fii lăsat să iei singur o hotărâre. Iar ei, tocmai acest lucru refuză să-l facă. Apoi… schimbarea se întâmplă oricum, nu-i așa?

— Nu știu, îndrăznește Fenn să spună. Una e despre un regat fericit, iar cealaltă e despre tiranie.

— Dacă nu ești unul dintre cei oprimați, poți fi destul de fericit, zice Oscar pe un ton sec. În Saintstone, oamenii cred că liderilor noștri le pasă foarte mult de interesele noastre. Însă, dacă pui la îndoială lucrul ăsta, chiar și un pic, viața devine mai dură. Tatăl meu e dovada acestui lucru, a fost întemnițat într-o închisoare subterană. Și dacă pui la îndoială situația actuală de aici, sfârșești ca Obel – un proscris.

Oscar se uită în jur și ridică o pătură pe care a lepădat-o mai devreme.

— E ca și cum am fi cu toții sub această pătură.

Zâmbește, se ridică și încearcă să ne acopere pe toți cu ea.

— Ai grijă la foc! zice Fenn, însă râde și el.

Stăm toți patru aliniați, cu pătura în poală.

Mă simt puțin cam ciudat, așa cum stau înghesuită între Oscar, care se află în stânga, și Gull, în dreapta.

— Da, în fine – dacă stai sub pătură, ești fericit și ți-e cald și crezi că e totul în regulă, nu-i așa? Dacă ești la margine și pătura e acaparată de ceilalți, simți frigul – ești lăsat pe dinafară. Doar cei care se chinuiesc văd problemele. Ceilalți continuă să-și ducă viața crezând că e totul în regulă pentru că, pentru ei, chiar așa e.

— Și de aia voi sunteți aici? întreabă Fenn. Din cauza asta ați plecat din Saintstone?

Și cred că așa e. Când trăiam așa cum îmi spunea mama – cu capul plecat, cu gura închisă – era destul de ușor să simt că Saintstone era un loc bun, cinstit și fericit. Abia când s-a strecurat puțin frigul – mi-am dat seama despre cei uitați și am descoperit adevărul despre tata – am văzut că, la urma urmelor, e posibil ca lucrurile să nu stea chiar așa.

— Oscar are dreptate, spun eu. Dacă ești sub pătură, te afli acolo și nu poți vedea problemele. Abia când privești din exterior vezi crăpăturile.

— Dar chiar dacă sunt crăpături, asta nu înseamnă că acel lucru e spart, zice Fenn pe un ton defensiv.

— Știu, zic.

Însă mă gândesc la Gull, care mergea șchiopătând când am scos-o din apă.

— Trebuie să ne întoarcem, zice Fenn încetișor și Gull încuviințează din cap.

— Ce se va întâmpla? întreb eu.

Însă nimeni nu-mi răspunde.

Întunericul a coborât în întregime, ne întindem pregătiți de culcare și capul lui Gull se află pe umărul meu.

Hotărârea a fost luată: dimineață, ne vom întoarce.

Capitolul patruzeci și doi

— Sunt încă aici, totuși.

Cuvintele lui Gull mă obligă să mă trezesc. Mă ridic în șezut și mă doare tot corpul. E încă întuneric. Mă uit în jur și văd că Oscar și Fenn au dispărut.

— S-au dus să mai aducă apă, îmi spune Gull. Cred că e aproape dimineață.

Se dă mai aproape de mine și ne strângem una într-alta.

— Am visat asta azi-noapte, eram sub apă.

Vocea ei e stinsă.

— Ar fi trebuit să mă lași sub apă. Ne-aș fi putut salva pe toți. Aș fi rupt blestemul, la fel ca Belia.

Încerc să arunc o privire înspre chipul lui Gull în lumina difuză a focului care se stinge. Văd cum mâinile ei înșfacă pătura strâns.

— Ajunge, Gull. Ai sacrificat destule. Acum ai să trăiești, bine?

Gull încuviințează iar din cap fără să se uite la mine. Aș vrea să știu dacă mă crede.

— Bine.

Rămâne tăcută un răstimp. Apoi spune:

— Îți pot pune o întrebare?

— Presupun… zic, însă sunt agitată.

— Deci… îndrăznește ea. Vreau să știu despre semnele tale.

— Oh! râd, încântată și ușurată. La asta pot răspunde.

— Cum e? întreabă ea. Doare?

— Păi…

Mă gândesc cum să descriu mai bine asta.

— Primele semne care ne sunt făcute sunt cele care reprezintă vârsta. Imaginează-ți că e ziua ta de naștere. Te duci în clădirea guvernului la un desenator oficial. Maică-ta te-a dat cu puțină cremă pe mână – îți zice că-i cremă vrăjită și că te va durea mai puțin, însă, de fapt, când crești mai mare, îți dai seama că-i doar cremă de față și că nu te-a ajutat la nimic.

Gull trage aer pe nas și încuviințează din cap.

— Ești strigat pe nume, mergi într-o încăpere și te așezi pe un scaun. Desenatorul zice de fiecare dată același lucru: *e doar un*

punctișor, nu va dura mult însă nu vrei să lași mâna în jos pentru că știi că atunci vor face semnul, așa că, într-un final, maică-ta îți înșfacă mâna și ți-o lasă în jos pe tăblia mesei și face semn cu capul înspre desenator. Iar desenatorul – de obicei un bărbat, însă eu am încercat să schimb acest lucru – pornește mașinăria – ani de zile vei crede că face asta cu ajutorul magiei, însă în podea se află o pedală, înmoaie acul într-o călimară micuță și îți desenează un punctișor pe mână. Apoi totul e gata.

— Uau.

Gull se freacă pe mână.

— Pare o chestie cam răutăcioasă.

— Doare doar puțin.

Mă întreb dacă voi mai însemna vreodată pe cineva și gândul că e posibil să n-o mai fac vreodată mă face să mă simt groaznic de tristă.

— Ăsta e un semn oficial. Apoi, mai sunt semnele pe care ți le alegi singur. Acestea sunt complet diferite, zic cu nostalgie. E ca atunci când corpului tău i-a fost poftă de ceva și de cum cerneala-ți atinge pielea, acea poftă ți-e ostoită. Până data viitoare. E emoționant. O ușurare, ca un fel de descătușare.

— Dar n-ai de ales în legătură cu semnele vârstei? întreabă Gull.

Scutur din cap.

— Nu. Unele dintre ele le alege guvernul în locul tău. Semnele care vorbesc despre vârsta ta sau dacă ai făcut ceva rău. Însă sunt bune pentru noi. În cele din urmă. Toate semnele sunt spre binele nostru.

E un gol în aceste cuvinte și, pentru o clipă, mă simt ca vechea Leora. Acea Leora care putea da răspunsul potrivit la toate întrebările, cea care credea că, dacă i se spusese un anumit lucru, atunci era adevărat. Pentru că, indiferent ce s-a întâmplat, cred încă în semne și în tot ce reprezintă ele. Doar că, acum știu că există loc pentru mai multe povești în lume.

Stăm un răstimp în tăcere, gândindu-ne amândouă, agățându-ne amândouă una de alta. Nu știm ce urmează să se întâmple și cred că ne-ar plăcea să stăm aici, în pădure, pentru totdeauna. Ne-am putea construi o casă și am trăi ca două surori.

Gull se trage mai aproape.

— Ce semne mi-ai face? șoptește ea.

Capitolul patruzeci și trei

Dând drumul mâinii lui Gull, mă aplec și întind mâna înspre focul care se va stinge în curând. Gull mă strigă pe nume, însă sunt prea concentrată pentru a-i răspunde – căutând ceea ce-mi trebuie.

Folosesc un băț ca să îndepărtez niște lemn ars și când găsesc bucata potrivită, o scot din jăratic și o las să fumege puțin pe pământ. Lemnul care a ars atâtea ore s-a transformat în cărbune. Picur și ultima picătură de apă pe o frunză curată și testez să văd cât de fierbinte e lemnul. E călduț, însă dacă îmi înfășor un colț din pătură în jurul palmei, se simte plăcut la atingere. Strivesc bățul de frunză, lăsând cărbunele să se desprindă și să se împrăștie în mici fragmente și sub formă de pulbere. Obișnuiam să fac asta împreună cu tata și eram mereu surprinsă cum lemnul se poate transforma în ceva atât de negru și de fin, cam la fel cum pâinea veche devine mai casantă decât creta.

Închid ochii. Ce semne i-aș face lui Gull dacă aș putea?

Ce ar putea reflecta firea sa visătoare, bunătatea, seriozitatea, fărâma sa de spirit și neastâmpărare? Și mi-o imaginez în vârful unui copac, privind mai sus, peste frunzele și marginile subțiri ale ramurilor. Și văd acel semn. Nu vreau să însemnez păcate pe această piele frumoasă – ea merită speranța.

— Întinde-te, îi spun și ea se întinde, rezemându-și capul de o pătură strânsă, cu ochii închiși de parcă ar aștepta durerea.

Dau deoparte păturile care o acoperă și îi ridic brațul, eliberându-l de orice material și îmbrăcăminte. Pielea sa palidă pare aurie în lumina primelor raze ale răsăritului, firele de păr blonde strălucesc pe antebrațe și își ține palmele relaxate și degetele foarte puțin încovoiate. Parcă ar dormi, parcă visează și eu sunt visul pe care-l are. Îi îndrept brațul și îl așez în poala mea. Testez pielea, de parcă intenționez s-o tatuez – verificându-i textura, circulația, elasticitatea și când îmi trec degetele de-a lungul brațului său, se simte precum interiorul unui fruct de jir – atât de cald și moale și vreau s-o duc la buze

și să-i simt textura catifelată. Pipăi pământul ca să găsesc unealta potrivită și găsesc o rămurică flexibilă, care va fi perfectă pentru ceea ce intenționez să fac. Vârând-o în praful de cărbune, îl las să se adune la capătul respectiv și amestec cărbunele cu apă ca să se facă o pastă. Ținând ferm brațul lui Gull, încep să o tatuez.

Ea tresare la prima atingere.

— Te doare?

— Nu. Mă gâdilă, șoptește ea cu un mic zâmbet.

Scuip în cărbune pentru a-l face mai vâscos, apoi reîncep, însemnând-o cu tot ce simt și-mi amintesc. Și legătura care se creează între noi e exact la fel ca atunci când foloseam ace. Răsuflarea lui Gull e constantă și profundă și mă întreb dacă a adormit, însă când îi mișc mâna ca să ajung mai ușor la partea interioară a brațului, degetele sale le cuprind pe ale mele și mă mângâie pe degetul mare. Atingerea sa mă face să uit unde sunt și, pentru o clipă, e de parcă aș fi înapoi în atelier – reconectându-mă cu vreun client – citindu-l și plutind prin emoțiile și amintirile sale, auzindu-i sufletul și, ca prin vis, continui să desenez punctișoare pe brațul lui Gull. Fiecare constelație spune o poveste și ea e cerul, e spațiul – universul – și se extinde la infinit.

Voci agitate și pași repezi și târșâiți mă aduc înapoi la realitate și arunc rămurica din mână. Gull se ridică în șezut și își înfășoară în grabă pătura în jurul trupului, în vreme ce Fenn și Oscar își fac apariția din pădure direct în luminiș.

— Auziți asta? strigă Fenn și doar ne uităm buimăcite la el.

Apoi sunetul e purtat de vânt, peste foșnetul frunzelor sau zumzăitul insectelor. E un țipăt.

Capitolul patruzeci și patru

Nimic nu ne-ar fi putut pregăti pentru priveliștea care ne întâmpină la întoarcerea noastră.

Tocmai se crapă de ziuă și chipuri boțite de somn își fac apariția prin sat privind pline de uimire. Copiii plâng și-și acoperă urechile, însă nu vor putea uita niciodată acest sunet.

Deasupra ușii casei vârstnicilor se află o cioară.

E o cioară vie, cu aripile bătute în cuie de cadrul ușii.

În agonia și teama care au cuprins-o, trupul bietei păsări se înalță și se lasă în jos în timp ce aripile, care nu-i mai sunt de niciun folos, încearcă să se desprindă din cuiele care o țin ancorată.

Țipetele ciorii – pentru că acesta e singurul mod de a descrie sunetul provenind de la această biată pasăre – țipetele sunt precum cele ale unor copii îngroziți.

* * *

Încerc să văd pe unde au intrat cuiele în aripile sale perfecte, încerc să-mi dau seama dacă există o cale de a le scoate, fără a-i cauza și mai multă durere și fără a-i provoca și mai multe răni. Ciocul negru și lucios îmi străpunge și-mi zgârie mâna, însă asta nu-i nimic – nimic în comparație cu durerea sa. Strig după ajutor și cineva îmi înmânează un clește pe care îl înfig în floarea cuiului, încercând să-i spun ciorii să stea liniștită, încercând să n-o rănesc sau să-i fac vreun rău. Smulg un cui, scoțând împreună cu el, sânge și pene. Apuc pasărea cu mâna, ținând-o lipită de ușă cât pot de blând și de ferm și îmi îndrept toată atenția înspre cuiul următor. Aripa eliberată încearcă să se miște și pasărea scoate țipete epuizate, răsucindu-și capul în încercarea de a mă ciuguli de degete. Scot și al doilea cui și, eliberată, pasărea încearcă să fâlfâie și să fluture din aripi în palmele mele și scoate țipătul acela groaznic și obsedant, târându-se în cerc, cuprinsă de o suferință sâcâitoare și agitată.

Și, pe neașteptate, Sana se află lângă mine. Înșfacă gâtul păsării care protestează, smucește repede din mâini și fâlfâitul aripilor încetează. Apoi se lasă tăcerea.

Tăcerea care urmează e chiar mai rea decât țipetele. Sana stă dreaptă și privește în jur.

— Ei știu unde suntem.

* * *

Intrăm pe ușa casei familiei Whitworth și Tanya pare că ne aștepta. Se repede la Gull, o învăluie într-o îmbrățișare, îi sărută mâinile. Lago țopăie în jurul lor, iar Solomon intră valvârtej în cameră, căzând în genunchi și plângând în hohote în momentul în care o vede pe Gull.

— Mulțumesc, mimează Solomon pe deasupra capului lui Gull, apoi își înclină capul, de parcă ar fi rușinat.

* * *

Mă strecor afară din cameră, retrăgându-mă în dormitorul lui Gull și mă las cu greutate pe pat. Bag mâna sub pat și-mi găsesc caietul de schițe. Întorc o pagină curată, găsesc un creion și reîncep să desenez. Mâinile julite mă dor și sângele pătează hârtia.

Cu gândul la Gull în brațele Tanyei, o desenez pe mama, îi desenez ochii blânzi și gura cu buze cărnoase, maxilarul puternic. Lucrul acesta doare prea tare și întorc pagina. O desenez pe Sana în pădure, făptura ei mică în comparație cu calul. Desenez piața în ziua în care Longsight a fost omorât, pe asasin, o siluetă sprintenă îmbrăcată în negru, cuțitul plin de sânge și ochii mamei. O desenez pe Gull sub apă, liniștită asemeni unei sirene. Desenez focul din tabără, chipurile zâmbitoare ale lui Oscar și Fenn luminate de strălucirea portocalie a jăraticului.

Și desenez stele. Desenez fiecare constelație pe care am pus-o pe brațul lui Gull și fiecare planetă și galaxie pentru care mi-aș fi dorit să am timp și mă întreb cum poate o persoană să țină în interiorul său un întreg univers.

Capitolul patruzeci și cinci

Sana se află în camera amintirilor, când în cele din urmă o găsesc, și pune ceva într-una dintre cutii. Trebuie să vorbesc cu ea și să știu în ce situație mă aflu după tot ce s-a întâmplat la lac. E posibil ca ea să fie singura care poate influența comunitatea în favoarea mea.

Privește peste umăr în timp ce intru și pare surprinsă, însă nu nemulțumită că mă vede. Închide cutia și o pune sus în colțul raftului.

— Măi să fie, Leora Flint. Tu chiar ai fler pentru lucrurile dramatice, nu-i așa?

Sana se așază și-și pune picioarele pe masă, un comportament destul de necuviincios.

— E interzis să întrerupi ceremonialul unei zile de naștere, să știi și tu. Din fericire…

Se întinde.

— Din fericire, vârstnicii au alte lucruri în minte acum. Ca de exemplu, războiul.

Îmi vede fruntea încruntată și se apleacă în față.

— Oh, da – e război. Figura aia cu cioara i-a convins pe toți scepticii că însemnații știu unde suntem și că plănuiesc să atace. Întrebarea e… de partea cui vei fi tu?

Mă uit fix la ea. Pare atât de furioasă, aproape disprețuitoare.

— Eu nu…

Se ridică făcând un gest de nemulțumire.

— Ai această putere, Leora – chiar mai multă decât știi.

— N-am putere! râd eu.

— Deschide ochii, Leora. Trebuie să te vezi așa cum ești. Înțelegi tu: născută neînsemnată și cu toate astea însemnată. Ești deopotrivă Belia și Moriah.

Îmi amintesc că Mel spunea același lucru – că, într-un fel misterios, fac legătura între aceste două lumi. Ea spunea ceva despre o veche poveste în care cele două surori îi uneau pe toți. Cumva nu cred că Sana vrea acest lucru.

— Cred cu adevărat că ai fost trimisă pentru astfel de vremuri. Ca să le arăți însemnaților că le respingi obiceiurile.

Arată-ți loialitatea față de noi, Leora. Avem nevoie de tine. Acești oameni au nevoie de tine. Iar acum că Longsight e mort…

— Crezi că-i mort? întreb eu.

— Cred că da, zice ea încetișor. Îmi amintesc – tot sângele ăla.

— Vreau să ajut, îi spun.

Și chiar vreau – cioara a fost doar un avertisment; nu le va lua mult celor din Saintstone ca să distrugă acest sat și nu pot lăsa să se întâmple așa ceva. Însă, dacă în aceste câteva săptămâni am învățat ceva, e că niciuna din părți n-are dreptate. Nu pot întoarce spatele tuturor lucrurilor în care am crezut toată viața – tuturor lucrurilor în care cred încă. Lucrul acesta ar fi la fel de greșit ca cel care s-a întâmplat astăzi aici.

— Atunci, ai încredere în mine, șoptește Sana și eu închid ochii. Leora – lupt pentru acești oameni cu mult înainte de nașterea ta. Pregătesc Featherstone-ul pentru asta. Uneori a trebuit să fac alegeri dificile, s-o apuc pe căi periculoase, însă toate sunt așa pentru a ajunge unde trebuie. Nu-mi place să văd cum oamenii mei mor de foame. Nu-mi place să-i văd suferind. Însă, uneori, abia în momentul în care ți-e foarte foame, apetitul pentru dreptate crește cu adevărat. Uneori –

Chiar atunci Justus dă buzna în încăpere. Chipul său e palid și, pentru prima oară, nu are niciun zâmbet îngâmfat pe buze.

— E vorba de Rory.

El înghite cu dificultate.

— S-a întors. Trebuie să vii, repede.

Capitolul patruzeci și șase

I-au tăiat mâna.

I-au legat-o doar cât să-i oprească sângele care țâșnește și l-au lăsat să plece, ca să poată transmite un mesaj. Ni-l transmite cu răsuflarea întretăiată chiar acolo în piață, în timp ce Tanya strigă să i se aducă apă fierbinte și bandaje.

— E mort. Primarul Longsight e mort.

El tușește.

— Minnow mi-a spus să vă zic… să vă zic că cioara a fost doar un avertisment. *Pregătiți-vă,* a zis.

Sana încuviințează din cap de parcă ar fi mulțumită.

Trec pe lângă ea.

— Dar ceilalți? întreb cu insistentă.

El se uită la mine, cu ochii întunecați de disperare.

— Nu știu nimic concret. Doar că sunt închiși de el. Toți. Minnow i-a reținut pe toți.

Apoi ochii i se închid epuizați și se prăbușește pe spate.

* * *

— De ce nu ne omoară pur și simplu pe toți, acum? întreabă Justus la întâlnirea din jurul focului din acea noapte. Dacă asta are de gând. De ce ne iau peste picior cu aceste… jocuri?

Presupun că s-a speriat de cel mai recent atac. Însă nu-i atât de speriat, încât să-i fie potolită setea de sânge.

Oscar, care stă lângă mine, întinde mâna și o cuprinde pe-a mea. Mă simt de parcă m-a reconectat la ceva ce pierdusem.

— Ne avertizează, ne spune Sana.

Ochii săi sunt strălucitori, febrili în lumina focului.

— Vor ca noi să vedem că ei ne-ar putea distruge cu ușurință. Ar fi putut să ne omoare pe toți – însă, în loc de asta, ne-au lăsat o cioară. L-ar fi putut omorî pe Rory, însă, în loc de asta, i-au tăiat mâna și l-au pus să ne transmită un mesaj. Se joacă cu noi și, în orice clipă, ei pot pune capăt acestui joc – ei au puterea de a-l încheia.

Mâncăm iarăși împreună: pâine îndeosebi cu pete de mucegai, pe care le îndepărtez, și o tocană apoasă de legume. E

suficient, pentru moment. Însă foamea-i o amintire pe care n-o pot uita și nu sunt singura care se teme de ea.

— Am fost preveniți, nu doar prin această cioară.

Sana se uită la Gull.

— Ați văzut ritualul lui Gull. A fost o mântuire ratată, un semn că nu suntem sinceri, nu în întregime. Trebuie să distrugem otrava care se strecoară prin hotarele noastre. Trebuie să curățăm pământul care ne aparține și să-l revendicăm ca fiind al nostru.

Tanya se ridică în picioare.

— Sunt cuvinte mari, Sana. Nu știu ce s-a întâmplat la lac. Însă uite-te la noi: suntem slăbiți, obosiți și puțini. Arme n-avem. N-avem nimic al nostru, în afară de patimă și credință. Dacă ne conduci la război, atunci mă tem că ne vei conduce la distrugere.

Câțiva aplaudă și încuviințează prin strigăte.

Sana scutură din cap.

— Nu suntem atât de izolați cum crezi. Nu suntem singurii dușmani ai Saintstone-ului.

Se uită în jur, observând ce reacție au provocat spusele sale.

— Saintstone-ul își face singur dușmani. Ați auzit despre cei uitați?

Unii încuviințează.

— Cei uitați sunt însemnații care au fost judecați pentru că au comis infracțiuni atât de abominabile, încât și-au pierdut dreptul la mântuire. Acești rebeli sunt însemnați cu semnul unei ciori.

Se uită spre mine și simt cum inima mi-o ia la galop.

— Chiar tatăl Leorei, Joel Flint, a fost însemnat în acest fel. Mulți dintre noi își amintesc că el ne-a arătat acel semn. A fost pedepsit pentru că l-a salvat pe unul de-ai noștri.

Se aud murmure aprobatoare.

— Dar înțelegeți?

Se oprește și lasă tăcerea să crească, în timp ce ne privește pe fiecare pe rând.

— Însemnându-i, alungându-i, respingându-i din sânul comunității, Saintstone-ul și-a făcut singur dușmani.

Râde fără voioșie.

— Propriii oameni. Oameni care cunosc obiceiurile însemnaților, însă le urăsc din tot sufletul.

Mă uit la Oscar, gândindu-mă la Connor întemnițat în celula sa. Probabil că e furios. Însă e suficient de furios pentru a se ridica împotriva semenilor săi? Strâng mai tare mâna lui Oscar.

Solomon e cel care vorbește.

— Ce spui tu, Sana?

— Putem lucra împreună cu ei, zice Sana.

— Vrei să ne aliem cu cei mai răi infractori ai Saintstone-ului? strigă o voce zeflemitoare. Ești nebună.

— Ei sunt infractori doar din punctul de vedere al Saintstone-ului. Acești oameni nu sunt diferiți de noi. Sunt soldați care au conștiință.

Mulțimea rămâne tăcută.

— Cred că, dacă ne ridicăm la luptă, ei ni se vor alătura.

Mă întorc șocată spre Oscar și el pare la fel de uluit ca și mine. Unii dintre cei uitați sunt oameni buni precum Connor, victime ale cruzimii lui Longsight, însă alții au comis, într-adevăr, infracțiuni îngrozitoare. Featherstone-ul ar trebui să se gândească foarte bine, înainte de a se alia cu ei.

Solomon vorbește și vocea îi e gravă.

— Ai risca viețile noastre pentru a ne alia cu cei mai răi infractori din Saintstone. Distruge-ne pe toți într-un război pe care nu-l putem câștiga.

— Un război pe care îl *putem* câștiga, șoptește Sana cu chipul strălucitor.

Justus se întoarce atunci spre Fenn, așteptându-se să vadă acea scânteie de încuviințare în ochii săi, însă Fenn scutură din cap și se trage mai aproape de Gull.

— Nu uita de armele noastre secrete, Solomon.

Ea se îndreaptă către mine, eu știu ce urmează și mă înfiorez. Îmi ia mâna într-a sa și mă ridică în picioare.

— Leora Flint!

Mă ține de mână și o ridică împreună cu a lui.

— E jumătate însemnată, jumătate neînsemnată. Ea va fi cu noi și asta va fi ca un cuțit înfipt în inima lui Jack Minnow. Va sta alături de noi, asemenea Beliei reînviate, asemenea lui Moriah, asemenea copilului născut dintr-un însemnat și o neînsemnată. Nu credeți oare că cei superstițioși se vor întoarce și vor da bir cu fugiții la vederea ei? Roata se întoarce, îndeamnă Sana și, pentru prima dată în această seară, murmurele care se înalță în jurul său par entuziasmate. Longsight e mort, iar Minnow

folosește acest lucru în avantajul său. Ei bine, hai să-l folosim în avantajul nostru. Jack Minnow nu se va aștepta la un atac, nu acum. El ne știe slabi și distruși. Prea mult timp, însemnații ne-au subestimat. Prea mult timp, am fost recunoscători pentru resturile stricate de la masa lor. Prea mult timp, am fost umili și pasivi. Ajunge cu asta, jur. Împreună, vom lupta. Și dacă suntem uniți, vom câștiga. E o victorie nu numai pentru noi, ci și pentru ca pruncii noștri și pruncii pruncilor noștri să nu cunoască privațiunile și umilințele pe care le-am suferit noi. Cine e cu mine?

Nici măcar nu trebuie să voteze. Nu încape nicio îndoială că oamenii o susțin pe Sana. Justus conduce mulțimea în ovații și aplauze. Ea e ridicată pe umerii lor și strigătele triumfătoare înăbușă până și cea mai stăruitoare îndoială. În timp ce privesc în jur, văd doar câteva chipuri îngrijorate. Kasia, care-și ține capul în mâini. Fenn, cu sprâncenele negre și apropiate. Solomon și Tanya, care au un fiu captiv dincolo de granițele inamice. Și Oscar, gânditor, în timp ce privirea i se încrucișează cu a mea.

Peste tot în jurul nostru se înalță strigăte de răzbunare.

Și astfel începe războiul.

Capitolul patruzeci și șapte

Cutia

A fost odată o femeie pe nume Șarlatanca, ce-și petrecea timpul inventând farse extravagante pe care le putea face oamenilor din ținut. Avea inteligență și umor, creativitate și curaj, însă își deghiza acele calități folosindu-se de învelișul frumuseții. Pentru că aflase că, atunci când oamenii îi vedeau frumusețea, n-aveau să creadă că era posibil să fie și vicleană. Exact cum îi plăcea ei.

Într-o zi, Șarlatanca era plictisită. Oamenii începuseră să se prindă de farsele ei. Lucrurile erau prea liniștite – monotone, gândea ea. Nu era destulă înșelătorie și vrajbă în lume care să-i fie pe plac. Îi veni să caște.

— Presupun că va trebui să creez eu însămi o diversiune.

Merse prin ținut, gândindu-se și tot gândindu-se, și un plan îi încolți în minte. Frumoasa ei gură slobozi un râset voios. Planul era perfect.

În ținut erau patru frați și fiecare era rege în propriul regat. Vreme îndelungată, frații și supușii lor trăiseră în pace, însă pacea e groaznic de monotonă. Așa că Șarlatanca îi invită pe frați la o serbare. Fiecare sosi la ora cuvenită, fiecare îmbrăcat cu cea mai bună mantie și purtând cea mai strălucitoare coroană. Frații erau fericiți să se întâlnească. Se îmbrățișară, stătură de vorbă și glumiră, în timp ce-și aminteau de copilăria lor fericită. Însă fiecare tăcu în momentul în care Șarlatanca intră în cameră. Purta niște veșminte roșii și pielea ei albă ca laptele strălucea în timp ce se îndrepta încetișor către acei bărbați. În mâini ținea o cutie. Așează cutia pe o masă și le zâmbi fraților. Fiecare dintre bărbați simți în taină că ea îi zâmbea lui în mod special. Fiecare frate se întreba cum ar fi dacă ar săruta acele buze.

— Ați muncit din greu, zise Șarlatanca, fruntea încruntându-i-se într-o expresie compătimitoare. V-ați sacrificat pentru supușii voștri și ce ați primit în schimb? Nimic altceva decât plângeri și

nemulțumiri. Ați făcut treabă bună, menținând pacea și având grijă de ținut. Vreau să vă răsplătesc.

Degetele sale delicate mângâiam cutia și bărbații se înfiorară de dorință.

— În această cutie sunt daruri – recompense, dacă vreți. Voi deschide cutia și, de la cel mai mare la cel mai mic, flecare vă veți alege una dintre comorile mele. Când vă veți întoarce în ținutul vostru, acea comoară va fi mereu îmbelșugată în regatul vostru. Alegeți cu atenție, alegeți cu înțelepciune – bogății veșnice urmează a fi găsite în interiorul cutiei.

Vârî o cheie în încuietoare, o răsuci încetișor și, cu un suspin, cutia se deschise. O lumină orbitoare țâșni din interior.

Cel mai mare dintre frați făcu un pas înainte și făcu ochii mari cât cepele când privi în interiorul cutiei. Zăbovi mult pentru a alege, oftând și suspinând, până când ceilalți frați deveniră nerăbdători. În cele din urmă, băgă mâna în cutie și scoase un diamant mare. Ceilalți frați îl felicitară în silă.

După o lungă deliberare, cel de-al doilea frate băgă mâna în cutie și scoase o pepită perfectă de aur. Cel de-al treilea frate alese și el cea mai splendidă dintre perle.

Între timp, cel de-al patrulea și cel mai tânăr dintre frați urmărea cu foarte mare atenție. El privi în timp ce frații săi buni la suflet deveniră lacomi și mai egoiști cu fiece nouă comoară. Privi cum ochii li se îngustează și cum expresiile chipurilor le devin acre. Privi în timp ce Șarlatanca îi îmboldea și îi instiga să continue. Și văzu dincolo de farmecul femeii, drept în inima ei. Văzu cum radiază de bucurie că-i vede dezbinându-se și așteptă să-i vină rândul.

Când ajunse la cutie, nu se uită la Șarlatancă, pentru că știa că avea puterea să-l vrăjească. Se uită în cutie și văzu că rămăseseră doar două comori. Una era o sticlă plină cu o poțiune purpurie; pe eticheta de pe sticlă stătea scris „putere”.

A doua comoară era mică și dificil de văzut în colțul întunecat al cutiei Șarlatancei. Era o sămânță zbârcită și pestriță, genul de sămânță pe care ai arunca-o dintr-un pachet, dacă ar fi să le plantezi pe celelalte într-o grădină. Însă cel mai tânăr dintre frați luă sămânța, fără a da nicio atenție râsului fratelui său sau sugestiei Șarlatancei ca el să aleagă iarăși.

Fiecare frate se duse acasă în regatul său și făgăduința Șarlatancei se împlini. Ținutul primului rege fu un paradis de

diamante; ținutul celui de-al doilea rege produse atât de mult aur, încât până și cel mai neînsemnat cerșetor deveni bogat; al treilea rege descoperi că plajele din jurul ținutului său aveau mai multe perle decât fire de nisip.

Și cel mai tânăr dintre regi? Pământul său oferi plante, copaci și roade de toate felurile. Niciodată nu fu o recoltă slabă și întotdeauna erau flori pe masă și burțile oamenilor erau pline.

Șarlatanca îi urmări pe frați și așteptă. N-avu nevoie să ridice nici măcar un deget deoarece curând începu cearta. Regele care avea aur tânjea doar după diamante și oamenii ale căror buzunare erau încărcate de perle îi cereau regelui lor aur. Regele refuză, acumulând ca un avar. Noaptea, avea să-și trimită oamenii să fure perle și diamante. Și din acea zi, cele trei regate se luptă, se mușcă pe la spate, se invidiază și se fură, gemând și asasinând. Și toate astea din cauza darului Șarlatancei.

Însă Șarlatanca știa că fusese păcălită de cel mai tânăr dintre frați, al cărui ținut prospera în liniște; ea ajunse chiar să-l respecte. Și astfel, îi lăsă pe el și pe supușii săi să trăiască într-o pace îmbelșugată, până la adânci bătrâneți.

* * *

Gull îmi spune această poveste printre lacrimi, în timp ce stăm noaptea în paturile noastre.

— Așa că vezi tu, îmi șoptește, niciodată nu va fi pace. Nu atât timp cât nu ne putem înțelege niciodată și nu putem să împărțim niciodată din ce avem.

Însă eu nu mă pot gândi decât la acea sămânță. Pentru că seamănă cu speranța.

Capitolul patruzeci și opt

— Nu putem pierde iarăși, îmi șoptește Sana în ureche, cu răsuflarea fierbinte și precipitată.

Mă trezesc cu o tresărire. O clipă mă gândesc că am visat. Nu pare să fi dormit sau să se fi spălat. Gull doarme profund în patul de lângă mine. Toată lumea din jur se pregătește de luptă. Armele sunt strânse. Casele sunt puse în ordine. Mințile tuturor s-au ascuțit. Mâncarea e din nou puțină și de data asta foamea e ca sarea pusă pe o rană deschisă. N-am văzut niciodată această comunitate atât de vigilentă, atât de pusă pe harță. Chiar în acest moment, toată lumea se află la casa vârstnicilor, dezbătând planuri de atac.

— De fiecare dată noi suntem cei care pierd, continuă ea, vorbind cu fervoare, de parcă ar purta mai departe o conversație pe care o avem deja. Ne pierdem casele, pământul, mamele, tații, copiii, membrele. De fiecare dată noi suntem cei flămânzi, nouă ne e frig, noi suntem cei săraci și bolnavi. Nu puteam câștiga niciodată. Și mama ta o știa.

Întind mâna pentru a o calma. Îi iau încheietura și o fac să se așeze pe pat.

— Asta n-are de-a face cu mama, Sana.

Se îndepărtează de mine și fruntea i se încruntă, ca și cum ar calcula cine știe ce sumă îngrozitoare.

— Ba are. De aceea ne-a părăsit. M-a trădat – pe noi – cu acel bărbat.

Își împinge scaunul.

— A ales de partea cui se află când l-a ales pe el în defavoarea noastră. A susținut că tu te-ai născut însemnată. O chestie ridicolă, crudă, amăgitoare.

Nu știu dacă Sana mă vede măcar, dacă știe că sunt aici.

— M-am îmbolnăvit când am aflat despre ei.

Sana scuipă cuvintele.

— N-am mai putut mânca zile întregi – doar gândindu-mă la ea, la el și la tine. Dezgustător.

Vreau să-mi duc mâinile la urechi, însă n-o fac. Ceva îmi spune că trebuie să aud.

— Ar fi trebuit s-o opresc să plece, bineînțeles. Dacă aș fi știut.

Mă încrunt cuprinsă de confuzie; *oare nu Sana fost cea care a ajutat-o pe mama să plece?*

— Nu merita să scape atât de ușor. I-aș fi făcut ceea ce oamenii voștri au făcut strămoșilor noștri. Trădarea nu poate fi uitată. Poți înțelege, Leora?

Acum ea e calmă, vocea ei e la fel de plăcută ca un cântec – o vrajă periculoasă. Fac un pas spre ușă. Cred că trebuie să mă duc la Tanya. Să aduc ajutoare.

— Oamenii mei au petrecut prea mult timp sub teroarea însemnaților. A trebuit să-i înfometez. Foamea ajută.

Îmi dau seama că ochii săi sălbatici sunt ațintiți într-ai mei.

— Ce pot face? o întreb, trăgând de timp. Eu știu cine sunt, cum m-am născut. Nu pot schimba asta.

— Păi, e adevărat. Sunt într-o situație dificilă, Leora. Vezi tu, în ciuda tuturor lucrurilor, oamenii cred în tine.

Mă apropii mai tare de ușă, pregătită să fug după ajutor, și deodată ea e lângă mine, mâna sa strângându-mi brațul.

— Ei au auzit atât de multe basme, probabil. Pentru ei, tu ești un semn că vom învinge în cele din urmă, că însemnații nu ni se pot opune la nesfârșit. Dacă vorbești, ei te vor asculta.

Sana zâmbește, un zâmbet foarte dulce.

— Avem nevoie de tine în luptă. Tu ești scânteia care va aprinde focul de pușcă. Avem nevoie de tine ca să fii de partea noastră prin foc.

Îmi dă în cele din urmă drumul la braț și se întoarce către ușă.

— Prin foc, Leora.

În noaptea aia visez o cutie, un cuțit și o siluetă îmbrăcată în negru.

Capitolul patruzeci și nouă

Un cuțit și o cutie.

Sunt deșteptată de niște scâncete înăbușite, însă visul nu pălește. E ceva, *ceva* ce trebuie să înțeleg… însă gândurile îmi sunt reduse la tăcere în momentul în care o văd pe Gull. E în pat, însă e trează și plânge, zvârcolindu-se de durere.

Gull își zgârie pielea și lacrimile i se scurg pe bărbie. Când mă vede, mă privește în ochi cu o groază atât de adâncă, încât cu greu o pot suporta.

— Sunt judecată, șoptește ea pe un ton imperios. Sunt vinovată și pedeapsa e aici.

Îi țin mâinile nemișcate, opunându-mă forței sale și mă uit atent. Sub zgârieturi sunt bășici. Arsuri, sub forma unei constelații perfecte. Niște stele vinețiii și umflate.

E în locul în care am însemnat-o eu, cu cenușa din foc.

— Dar nu înțeleg, șoptesc, privind cu groază semnele.

— N-am vrut ca ele să dispară, îmi spune.

— Gull. Ce-ai făcut?

— Nu puteam dormi și mă tot gândeam cum m-aș simți dacă m-aș putea însemna singură… mai ușor. Ca în acea zi, în pădure. Așa că am luat ceva din focul din camera de zi și l-am amestecat cu apă și am…

Mi se strânge inima. *A făcut leșie,* gândesc eu. Și-a otrăvit pielea.

— Așteaptă aici. Trebuie să cerem ajutorul cuiva.

Oscar doarme pe o saltea lângă foc, Fenn în balansoar. Îl scutur pe Oscar ca să se trezească.

— Trezește-te. Am nevoie de tine.

Îl conduc în dormitor. Se uită la brațul lui Gull cu groază și, când îl atinge, ea strigă de durere. Fenn apare în pragul ușii, frecându-se la ochi.

— Ce-i asta?

— A zis că a luat cenușă din foc…

— Leșie? zice Oscar.

Știam eu. Tăbăcarii o folosesc pe piele, pentru a o trata înainte de a fi legată într-o carte. Poate fi făcută folosind cenușă și apă – și e groaznic de periculoasă.

— Ce făcea cu leșia? zice Fenn, cu gura încleștată.

Aprinde un felinar și inspectează brațul lui Gull, care s-a umflat de la bășici și arsuri.

— De-a ce te-ai jucat, surioara mea?

Gull plânge și tremură.

— Voiam un semn, ca ăla pe care mi l-a făcut Leora în pădure.

Ochii lor sunt îndreptați acum asupra mea.

— N-am vrut să-i fac niciun rău, șoptesc, însă mă doare inima.

Am lăsat plăcerea de a face semne să fugă odată cu mine.

* * *

— Avem nevoie de apă, zice Oscar. Acum.

Tratamentul e la fel de chinuitor ca rana – Gull își ține mâna peste gură pentru a-și înăbuși țipetele în momentul în care Oscar îi toarnă apă pe braț.

— Va înlătura leșia – trebuie s-o fac. Îmi pare rău, Gull. Fii curajoasă.

Vocea lui e blândă. Îi înfășoară brațul în bandaje curate.

— Cum ai putut face asta, Gull? zice Fenn. Ai vrut semne adevărate?

— Nu. Nu asta. Am crezut că le făceam să dureze mai mult.

— Ai folosit cenușă, nu cărbune, am zis. Ai greșit, asta-i tot.

Și Gull vorbește încetișor, cuvintele sale suprapunându-se.

— Totul e atât de îngrozitor acum și n-am vrut să pierd acea senzație din pădure – sigură, liniștită și calmă.

— Gull! Fenn o apucă de umeri, aproape zguduind-o cu exasperare. Nimic din toate astea n-au de-a face cu tine.

— I-am dezamăgit, Fenn. La fel ca Obel. Până nu plec, blestemul va rămâne.

Se ghemuiește într-un scaun și începe să suspine.

— Sunt îngrijorat, mormăie Fenn. Ei caută orice scuză pentru violență. Sunt disperați să găsească un țap ispășitor. Zic că nu vor începe lupta până ce Gull nu e mântuită.

Mă uit la Gull, care plânge în scaunul ei. Nu poate trece iarăși prin toate astea. De ce ar risca totul pentru superstiția lor prostească?

Mă gândesc la Sana, la răsuflarea ei pe grumazul meu. *Prin foc, Leora.*

Visul mă prinde din urmă.

— Veniți cu mine, le șoptesc, trăgându-mi șalul și în momentul în care se uită surprinși la mine, doar îmi duc degetul la buze și îi conduc afară din casă.

Fugim de-a lungul pieței spre casa vârstnicilor și le sunt recunoscătoare neînsemnaților, firii lor credule și ușilor neîncuiate. Fenn a luat un felinar cu el și acesta răspândește o lumină macabră în camera amintirilor.

Știu de ce cutie am nevoie. Mă cațăr pe o treaptă, ajung la raftul de sus și o înșfac. În liniște și cât de repede pot, o așez pe masă în fața lui Gull, Fenn și Oscar.

— Despre ce e vorba? întreabă Fenn.

— Trebuie să știu adevărul, zic fără suflare și temătoare. Cu toții trebuie să-l știm.

Și îmi fac curaj să deschid cutia.

— Cred că știu ce e înăuntru.

Desfac încuietoarea, dau capacul deoparte și îl îndepărtez. Înăuntru e un morman șifonat de material negru, îmi ridic fața și încuviințez înspre Fenn, lăsând cutia să alunece spre el. El ridică materialul și îl cântărește în mână.

— Ce e? șoptește.

Desface încet bucata de bumbac și ceva greu și strălucitor aterizează pe masă cu un trosnet. Un mâner negru, o lamă strălucitoare și roșul-ruginiu al sângelui uscat.

Vocea se întoarce la mine ca un coșmar:

Nu vă puteți ascunde. Neînsemnații nu vor fi niciodată înfrânți!

Tonul vocii – patima; de ce n-am recunoscut-o mai devreme?

Se aude un zgomot lângă ușă și ne întoarcem. Sana stă în cadrul ușii.

— Cutia, zice ea cu o voce monotonă. E a maică-tii.

— Atacul n-a avut nimic de-a face cu Minnow. Tu ai făcut asta. Tu l-ai omorât pe Longsight.

Și știu că asta schimbă totul și nimic.

Ridică din umeri.

— Cât mai puteam continua?

Vocea ei e obosită.

— Să fim înfrânți. Câți ani vor mai trece în care vom fi recunoscători pentru pomana primită? În vreme ce însemnații se

îmbogățesc de pe urma pământului nostru... Minnow mi-a dat ocazia, asta-i tot.

Pot doar să mă holbez la ea.

— Colaborezi cu Minnow? șoptesc și ea încuviințează din cap.

— Avem o... înțelegere. Mi-a spus să aștept un semn – că ceva te va chema înapoi în Saintstone: a făcut ca lucrurile să fie mai ușoare pentru mine. Poate că suntem dușmani, însă suntem niște dușmani care vor același lucru.

— Dar de ce acum? întreabă Fenn încetișor și privirea ei aterizează asupra lui, febrilă. Pentru că au încetat să ne hrănească? Asta a fost – au refuzat să ne dea mâncare și medicamente și ați decis că gata, ajunge?

Se lasă tăcerea, iar ochii Sanei îi întâlnesc pe ai mei și știu.

Pentru prea mult timp, oamenii de aici au fost anesteziați. Acum vreau ca ei să fie furioși.

Foamea ajută...

— Am crezut că Longsight părea nedumerit când i-am spus cât de slăbiți sunteți, zic încetișor. Nu el ne înfometa, nu-i așa?

Fac un pas în față.

— El vă *permitea* să strângeți mâncare și medicamente. Era fericit cum decurgeau lucrurile; voi rămânând pe teritoriul vostru, o amenințare suficientă ca să-i facă pe oamenii săi să nu depășească hotarul. N-avea niciun interes în declanșarea unui război cu neînsemnații. Nu înțelegea de ce aveau loc atacuri asupra oamenilor să-i – de aia m-a trimis aici. *Era* mâncare și *erau* medicamente; voi v-ați asigurat pur și simplu ca acestea să nu ajungă în Featherstone. Ce ați făcut cu ele?

Fac un pas spre ea.

— Ceilalți călăreți au știut?

Ea zâmbește ca și cum ar fi satisfăcută că mi-am dat seama.

— Le-am încredințat amândurora secretul – și Helinei și lui Rory. Au înțeles. Au înțeles că e spre binele tuturor.

— Ce-ai făcut cu mâncarea?

Ridică din umeri.

— Am îngropat-o.

— Și cu fântâna? zic, dar abia dacă pot rosti cuvintele.

— Noi am otrăvit-o.

Ea încuviințează.

— A fost doar ideea mea. Am știut ce trebuie să fac.

Mă gândesc la toate acele săptămâni în care eram disperată după mâncare, medicamente. La groaza care ne-a cuprins atunci când fântâna a fost otrăvită. La cei care au murit... mă gândesc la băiețelul cu ochi mari și la Ruth și stomacul mi se întoarce pe dos.

— Tu ai făcut toate astea? șoptește Fenn. Am avut încredere în tine. Am crezut că ești una de-a noastră.

— *Sunt* una de-a voastră, se răstește Sana. Băiat prost ce ești, tu nu vezi oare? Dacă n-aș fi acționat, am fi rămas înrobiți ani de zile. Adunând resturi, murind înainte de vreme? Acesta e pământul nostru și ni-l vom lua înapoi.

— Vom spune tuturor ce ai făcut, zice Gull cu curaj.

Sana râde.

— Spune-le, zice ea cu dispreț. Spune-le. Acum e prea târziu. Războiul a început. Și, în afară de asta, ei strigă după sângele lui Longsight de luni de zile – am fost singura destul de curajoasă ca s-o fac.

Se întoarce să ne înfrunte tăcerea. Ajunsă la ușă, se oprește și se uită la mine.

— Eu chiar am iubit-o pe mama ta, Leora, zice ea încetișor. Miranda a fost cea mai bună prietenă din lume. De aceea n-am putut-o ierta niciodată pentru ce a făcut. A venit la mine în noaptea în care a fugit – a venit la mine și m-a implorat s-o ajut să fugă, cu pruncul. I-am spus că e pe cont propriu dacă l-a ales pe el în detrimentul meu.

Ridică din nou din umeri, cu o expresie tristă și resemnată.

— Și ea a ales.

* * *

În lumina rece a răsăritului, noi patru rămânem privind înapoi către Featherstone. Răsuflarea se înalță sub formă de aburi din nările celor doi cai.

Pentru o clipă, Gull arată de parcă o părăsește curajul și o țin de mâna sănătoasă.

— Așa e cel mai bine, îi spun încurajator. Dacă stați aici, nu veți fi în siguranță. Fenn are dreptate – superstiția a pus stăpânire pe ei; erau gata să te arunce înapoi în lac. Și dacă-ți văd semnele, nu știu dacă asta n-ar fi de ajuns pentru ei. Trebuie să fugim de aici; ciorile ne vor ajuta – oricare dintre cei care n-au fost arestați. Trebuie să ne ajute.

Nu sunt atât de încrezătoare precum arăt, însă Gull trebuie să mă creadă; trebuie să părăsească Featherstone-ul. Oscar mă susține, așezându-și o mână puternică pe umărul meu.

— Voi lupta pentru neînsemnați, în fiecare zi, spun, și vorbesc serios. Fie că sunt Moriah sau Belia sau Leora Flint sau niciuna dintre ele, voi lupta, jur. Îi voi convinge pe oameni de adevăr – o să le spun cum sunt neînsemnații cu adevărat: buni, blânzi și temători. La fel cum sunt și ei. Minnow poate spune ce vrea, însă eu voi spune ce știu și ei mă vor asculta.

Brațul lui Oscar mă ține strâns și mă sprijin de trupul său înalt și puternic. Aș vrea să pot sta aici în siguranță, la adăpostul lui.

Gull își șterge lacrimile.

— Ce vei face când ei vor descoperi că am fugit? îl întreabă pe Fenn în timp ce-l îmbrățișează.

— Nu-ți face griji în legătură cu noi.

Fenn îi oferă un zâmbet plin de dragoste.

— Noi vom fi aici pentru a spune adevărul. Trebuie să știe ce pune la cale Sana. Cred că vor asculta – sper asta.

Am rucsacul – în interior am niște schimburi, cheia de la Obel și ilustrația pe care a decupat-o pentru mine și a vrut s-o găsesc. Într-o zi sper că voi înțelege care a fost semnificația mesajului.

Oscar îmi întinde o desagă.

— Am împachetat niște lucruri pentru tine. E și mâncare și apă.

O iau din mâinile lui, degetele noastre atingându-se pentru o secundă. Și pentru încă o secundă. Și sunt disperată să mă agăț de el – vreau să-i cer să vină cu noi. Vreau să-l implor. Însă știu că nu pot.

— Ce vei face? zic încet și el ridică din umeri.

— Tata ar vrea să fiu aici. Poate voi putea face ca toată această suferință să merite efortul.

Și nu voi plânge. N-o voi face.

Capitolul cincizeci

Acum cunosc drumul prin pădure. Trecem neobservați. Abia dacă ne oprim să ne odihnim și, pe măsură ce soarele se ridică a doua zi, facem primii pași în Saintstone.

Vreau ca frumusețea zorilor să fie un semn, să fie speranță. Însă nu mă pot gândi decât la roșul sângelui din piață, la strălucirea lamei și la groaza din ochii mamei.

— Rămâi acoperită, îi spun lui Gull.

Ea încuviințează, epuizată, înfricoșată și copleșită, în timp ce privește în jur la clădirile uriașe, la drumurile pavate, la grădini, parcuri și la cei câțiva copaci. O tăiem prin oraș. Trebuie să ajung la atelierul lui Obel; pentru moment, e cel mai sigur loc dintre toate.

Orașul prezintă toate semnele de doliu. În timp ce trecem prin oraș, vedem flori care au fost așezate la marginea drumurilor și în toate vitrinele prăvăliilor sunt bucăți de material negru. Pe toate ușile sunt urme de cenușă – și câte un „x”. Acesta e semnul oficial și obișnuit de doliu al unei persoane aflate la putere.

Mă întorc într-un oraș fără conducător oficial. Longsight e mort.

Faptul că o știu aprinde o scânteie de speranță în inima mea – el e mort și e posibil ca lucrurile să fie altfel acum. Asta ar putea însemna o nouă libertate. Minnow are versiunea lui de adevăr, însă eu mi-o voi striga pe-a mea în gura mare. Voi vorbi cu dragoste, nu cu frică.

Am speranță.

* * *

Pe măsură ce ne apropiem de piață, aud zgomote. Pregătirile de înmormântare vor fi început deja; trebuie să se fi lucrat toată noaptea. Și trupul său va fi expus – ca toată lumea să-l vadă și să-i aducă un ultim omagiu, înainte ca pielea să-i fie luată și sufletul să-i fie cântărit.

Zgomotul devine o suprapunere de sunete discordante; nu-i de mirare că străzile care duc către centrul orașului sunt atât de liniștite. Fiecare cetățean al Saintstone-ului trebuie să se afle

aici. Stăm deoparte și privim șirul enorm de oameni, care șerpuiește din piață către târg. Sunt atentă să surprind cântecele de jale și bocetele oamenilor, însă chiar și atunci când fac un efort ca să aud, tot ce surprind sunt doar frânturi de conversație și șoapte entuziasmate și – oare-i posibil? Râsete.

Oamenii nu sunt îmbrăcați în negru, ci în cele mai vii culori pe care le au.

Aceștia nu sunt oameni în doliu. Serbează ceva.

Îmi croiesc drum prin masa de oameni care așteaptă, trăgând-o pe Gull după mine. Dăm colțul și pătrundem în piață.

Mulțimea e imensă. Muzica e triumfătoare și oamenii cântă, se îmbrățișează, strigă de bucurie. Înaintez tiptil, zâmbind unor chipuri cunoscute în timp ce mă apropii mai mult de partea din față.

Leora Flint, încep să se audă șoaptele.

Nu departe de partea din față, mulțimea se separă și merg printre ei, ca și cum aș despărți apele mării. Mă uit în stânga și în dreapta, încercând să înțeleg această magie.

Apoi ridic privirea și cad în genunchi.

— Bine ai revenit, Leora.

Primarul Longsight îmi zâmbește de undeva de sus.

— Pari surprinsă să mă vezi.

Ai zice că e mai mare ca niciodată – mai viu decât oricine am văzut vreodată. E ca regele soare din poveste.

Ridică mâinile și oamenii sunt reduși la tăcere. Cuvintele sale răsună de-a lungul pieței.

— Am fost mort.

Privește cu beatitudine la publicul vrăjit.

— Însă acum trăiesc. Și văd! Voi domni pe vecie.

Brațele i se întind, rana mortală de pe trupul său fiind încă vizibilă.

Și oamenii i se închină și-l venerează.

virtual-project.eu